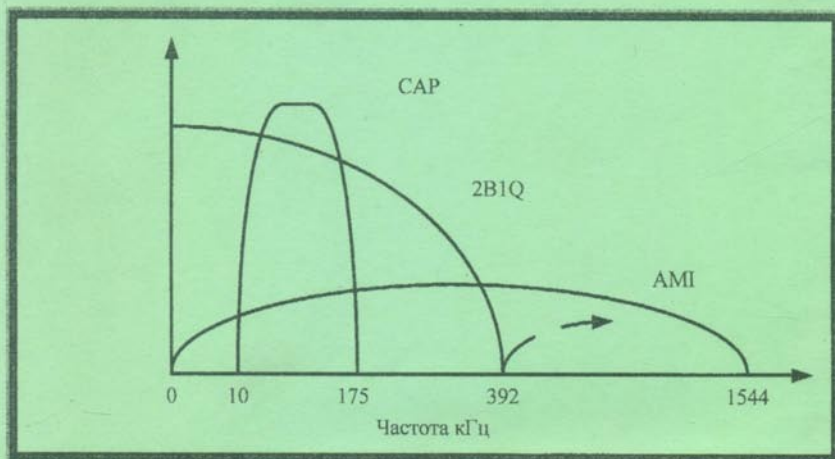
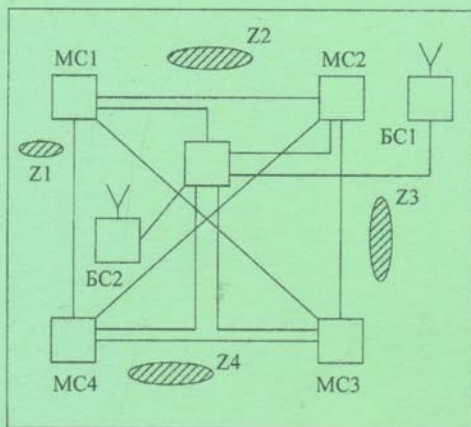
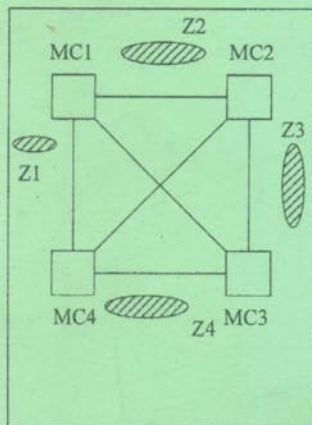

МЕРЕЖІ ДОСТУПУ

Міністерство освіти і науки України
Вінницький національний технічний університет

Г.Г.Бортник, О.В.Стальченко, В.Ф.Яблонський

МЕРЕЖІ ДОСТУПУ

Затверджено Вченою радою Вінницького національного технічного університету як навчальний посібник для студентів напряму підготовки 0924 – “Телекомунікації” всіх спеціальностей. Протокол №7 від 26 січня 2006р.

УДК 621.391

Б 21

Рецензенти:

Л.Н.Беркман доктор технічних наук, професор

В.А.Лужецький, доктор технічних наук, професор

О.В.Осадчук, доктор технічних наук, професор

Рекомендовано до видання Вченою радою Вінницького національного технічного університету Міністерства освіти і науки України

Бортник Г.Г., Стальченко О.В., Яблонський В.Ф.

Б 21 Мережі доступу. Навчальний посібник– Вінниця: ВНТУ, 2006.– 139 с.

Наведені сучасні технології цифрових модуляцій, що використовуються у системах доступу. Викладені особливості та принципи побудови цифрових мереж доступу.

Розглянуті структури цифрових систем та мереж доступу.

Призначений для студентів спеціальностей “Телекомунікаційні системи та мережі” і „Апаратура радіозв'язку, радіомовлення і телебачення”.

УДК 621.391

ЗМІСТ

Вступ.....	5
1 Абонентські лінії місцевих телефонних мереж.....	7
1.1 Основні етапи розвитку систем абонентського доступу.....	7
1.2 Моделі мережі абонентського доступу.....	14
1.3 Основні тенденції еволюції абонентських мереж.....	21
2 Технології цифрових абонентських ліній.....	29
2.1 Вступ у сімейство технологій xDSL.....	29
2.2 Основні характеристики технології xDSL.....	32
2.3 Реалізація HDSL на базі T1.....	34
2.4 ISDN на базі кодування 2B1Q.....	39
2.5 Особливості HDSL.....	40
2.6 Особливості асиметричної DSL.....	42
2.7 Особливості DSL з адаптацією швидкості.....	44
2.8 Високошвидкісні DSL.....	47
2.9 Переваги технології xDSL.....	49
3 Технології HDSL та HDSL2.....	51
3.1 Передумови створення HDSL.....	51
3.2 Використання HDSL для E1.....	53
3.3 Кадр HDSL для E1.....	54
3.4 Переваги HDSL та особливості використання.....	55
3.5 Реалізація HDSL для ISDN.....	58
3.6 Обмеження HDSL та передумови створення HDSL2.....	60
3.7 Вибір кодування для HDSL2.....	62
3.8 Особливості дуплексного режиму в HDSL2.....	64
4 Технології ADSL.....	67
4.1 Базова архітектура ADSL.....	67

4.2 Мережа ADSL.....	69
4.3 Кодування в ADSL.....	72
4.4 Інтерфейс ADSL.....	81
4.5 Структура кадру ADSL.....	85
4.6 Можливості ADSL.....	90
4.7 Особливості переходу від ADSL до VDSL.....	96
5 Широкосмугові мережі доступу.....	103
5.1 Види широкосмугових мереж доступу.....	103
5.2 Комбіноване середовище „волокну-коаксіал”.....	103
5.3 Пасивна оптична мережа.....	107
5.4 Варіанти створення мережі доступу в широкосмуговій ЦМІО.....	109
5.5 Технологія АТМ в Ш-ЦМІО.....	112
5.6 Мережа доступу в широкосмуговій ЦМІО.....	115
6 Доступ до телекомунікаційної системи по радіоефіру.....	119
6.1 Напрямки використання безпроводового доступу.....	119
6.2 Оцінювання економічної ефективності технології WLL.....	120
6.3 Основні методи побудови мережі абонентського доступу.....	124
6.4 Мережа абонентського доступу заснована на технології LMDS.....	127
6.5 Підтримка функцій мобільності мережею абонентського доступу.....	132
6.6 Інтеграція стандартних і мобільних мереж зв'язку.....	136
Література.....	138

ВСТУП

Мережа зв'язку України, побудована переважно на базі аналогових систем передавання та комутації і тому потребує ґрунтовної модернізації. Змінити цю ситуацію можливо лише впровадженням сучасних новітніх технологій та надання різноманітних пакетів послуг. Хоча слід відмітити, що такі цифрові технології, як PDH, SDH та ISDH вже не задовольняють сучасні вимоги споживачів до мереж зв'язку. Тому провідні розробники систем зв'язку і комутації розробляють технології, які б при існуючих лініях і каналах зв'язку дали можливість збільшити їх пропускну здатність або покращити якісні показники надаваних послуг. Новітні технології у галузі зв'язку можна розділити на два напрямки.

До першого напрямку можна відвести технології, метою яких є удосконалення параметрів та характеристик носіїв. До них відносяться оптичне ущільнення волоконно-оптичних ліній (WDM), частотне ущільнення абонентських мідних ліній (xDSL), ефективніше використання радіодіапазону.

WDM (Wavelength Division Multiplexing – мультиплексування з розділенням за довжиною хвилі), технологія, що дає можливість збільшити пропускну здатність волоконно-оптичних ліній зв'язку до 5 Тбіт/с і це ще не межа. Загалом WDM це кілька технологій: DWDM (Dense Wavelength Division Multiplexing – мультиплексування з розділенням за довжиною хвилі з високою щільністю); CWDM (Coarse Wavelength Division Multiplexing – „грубе” мультиплексування з розділенням за довжиною хвилі), вони використовуються в залежності від типу системи та отримання необхідних характеристик.

xDSL – абревіатура, яка об'єднує такі технології, як ADSL, HDSL, RADSL, VDSL. Загалом використання даних технологій підвищує пропускну здатність вже існуючих мереж на мідних кабелях як місцевих, так і міжміських.

В радіодіапазоні найсучаснішими технологіями є технології мобільних мереж 3G, 4G.

До другого напрямку можна віднести технології, які удосконалюють обробку та передавання інформації та удосконалюють (мінімізують) елементну базу та підвищують їх швидкодію.

ATM (Asynchronous Transfer Mode) – технологія, яка забезпечує асинхронний режим передавання з великою швидкістю та гарантією високої якості передавання.

TCP/IP (Transmission Control Protocol / Internet Protocol) – протоколи, які використовуються в мережі Інтернет для об'єднання неоднорідних мереж.

Що ж до впровадження новітніх технологій в Україні, то на чільному місці тут знаходиться ВАТ „Укртелеком”, що намагається модернізувати

існуючі волоконно-оптичні мережі впроваджуючи технології WDM, хоча ця модернізація просувається досить повільно, оскільки потребує значних капіталовкладень.

Протягом останніх років спостерігається підвищення рівня впровадження технологій xDSL в Україні. Хоча впровадження даних технологій потребують менше капіталовкладень, але модемне обладнання, яке знаходиться у абонента, коштує набагато більше, ніж звичайні низькошвидкісні засоби передавання інформації. Єдиною проблемою впровадження новітніх технологій доступу в Україні є економічна ситуація.

На сучасному етапі найбільш ефективнішими технологіями, які можуть набути широкого впровадження в Україні, є WDM, 3G, 4G, ATM, TCP/IP, xDSL.

Даний посібник складається з шести розділів, які характеризують мережі доступу з точки зору використання різних технологій, як проводового так і безпроводового доступу та подається їх оцінювання, як з точки зору абонента, так і з точки зору оператора, який надає послуги електрозв'язку.

Зокрема, перший розділ знайомить читача з абонентськими лініями, їх історичним розвитком, характеристиками вже існуючих ліній та перспективами на майбутнє.

Розділ 2 – «Технології цифрових абонентських ліній» містить загальні відомості про технології сімейства xDSL, які застосовуються у сучасних проводових абонентських лініях.

Розділ 3 – «Технології HDSL та HDSL2» більш глибоко ознайомлює з даними технологіями на основі американського T1 та європейського E1 стандартів, а також можливості їх реалізації у ISDN. Окремо розглядаються методи кодування зі зменшенням швидкості передавання (зменшенням смуги частот) первинного цифрового сигналу.

Розділ 4 – «Технології ADSL» містить розгорнуту архітектуру технології ADSL та більш сучасні технології на її базі. Містить технічні та економічні показники застосування даних технологій відповідно до використання різних типів ліній зв'язку.

У розділі 5 – «Види широкосмугових мереж доступу» розглядаються види широкосмугових систем та мереж доступу з використанням як коаксіальних кабелів, так і волоконно-оптичних ліній зв'язку, а також їх змішане використання.

У розділі 6 – «Доступ до телекомунікаційної системи по радіоефіру» розглядаються можливості застосування існуючих систем безпроводового зв'язку у побудові мереж доступу, їх переваги та недоліки у порівнянні з проводовими системами, особливо з використанням ВОЛЗ.

1 АБОНЕНТСЬКІ ЛІНІЇ МІСЦЕВИХ ТЕЛЕФОННИХ МЕРЕЖ

1.1 Основні етапи розвитку систем абонентського доступу

Перші мережі телефонного зв'язку складались – з точки зору лінійних споруд – лише з абонентських ліній (АЛ). Ці АЛ під'єднувалися до ручних комутаторів, оператори яких здійснювали з'єднання між абонентами.

Перші АЛ були створені на базі повітряних ліній зв'язку. Підземний телефонний кабель був вперше прокладений в Росії в 1885 році при будівництві Нижньгородської телефонної мережі. Довжина десятижильного кабелю складала близько одного кілометра.

У міру розвитку телефонних мереж підвищувалася довжина АЛ. Виникла проблема підвищення дальності зв'язку. Англійський учений О. Хевісайд в 1893 році сформулював умови мінімуму енергетичних втрат сигналу, який передається лініями зв'язку. Шуканий мінімум досягався за рахунок підбору чотирьох основних параметрів кабельних пар: активного опору жил (R), індуктивності (L), ємності (C) і провідності ізоляції (G). Простіше всього – з практичної точки зору – змінювати індуктивність.

У 1900 році були розроблені два методи підвищення індуктивності кабельних пар – пупінізація і крарупізація. Перший метод, запропонований М. Пупінім, ґрунтувався на під'єднанні до кабельних пар котушок індуктивності. Це дозволяло підвищити дальність зв'язку в три – п'ять разів, що відповідало дальності зв'язку (залежно від діаметра жил кабелю) від 10 до 100 км. Другий метод, розроблений К.Е. Крарупом, полягав у тому, що кабель обмотувався стрічкою виготовленою з тонкого дроту в один, два або три шари.

Обидва методи підвищення дальності зв'язку почали застосовуватися з 1902 року. Пупінізація ширше використовувалася в місцевих (міських і сільських) телефонних мережах. Крарупізація виявилася ефективніша для кабелів, що прокладаються під водою. Це пояснюється тим, що такий кабель не містить потовщень, утворюваних при під'єднанні котушок Пупіна. Зворотна сторона підвищення індуктивності – утворення фільтра нижніх частот, який створює перешкоди для ущільнення кабельних пар. З цієї причини пупінізація і крарупізація незабаром перестали широко застосовуватися для підвищення дальності зв'язку.

Автоматизація міських телефонних станцій (МТС), початок якої покладено введенням в експлуатацію машинної станції 3 серпня 1926 року в Ростові-на-Дону, не призвела до зміни принципів реалізації АЛ. Поступово відбувався процес переходу від повітряних до кабельних ліній. Істотно те, що однопроводні АЛ поступово замінювалися двопроводними. Проте за даними на 1 січня 1928 року загальна протяжність повітряних ліній зв'язку в МТС складала 14,3 тисячі км проти

2,3 тисяч км кабельних ліній (або 14 відсотків). Це співвідношення поступово змінювалось за рахунок збільшення частки кабельних ліній зв'язку. До 1945 року питома вага кабельних ліній в МТС (правда, за протяжністю жил, а не за загальною довжиною) складала вже 94 відсотки.

У післявоєнні роки, практично у всіх містах, кабельну каналізацію стали будувати з використанням азбоцементних труб і збірних оглядових пристроїв. У великих містах знайшли застосування колектори, в яких розміщувалися всі споруди комунального господарства (кабелі зв'язку і енергосистеми, трубопроводи різного призначення і т.п.). Свинець, що використовувався раніше як оболонка кабелю, поступово замінюється синтетичними матеріалами. На довгих АЛ стали використовуватися підсилювачі мостового типу. Для задоволення заявок нових абонентів застосовується спарене під'єднання двох телефонних апаратів (ТА) до однієї АЛ.

Помітна зміна в принципах побудови мережі доступу відбулася при впровадженні першої підстанції (концентратора) ПС-МКС-100 в 1957 році. Пізніше була створена підстанція кількістю до 1000 номерів – ПСК-1000. Використання підстанцій призводить до скорочення середньої довжини АЛ. Це, у свою чергу, покращує якість передавання інформації, підвищує ефективність використання АЛ і забезпечує ряд переваг, істотних з точки зору еволюції телефонної мережі загального користування ТФМЗК.

Все зазначене вище відноситься, більшою мірою, до міських, а не сільських телефонних мереж (СТМ). Сільський зв'язок розвивався за дуже специфічними сценаріями. Таке положення було обумовлене двома основними чинниками:

- технічні засоби, які використовувались для побудови мереж електрозв'язку, ще не забезпечували можливість створення уніфікованих комутаційних станцій, систем передавання і лінійно-кабельних споруд для всіх рівнів ієрархії ТФМЗК;
- система сільського зв'язку була орієнтована на забезпечення потреб сільськогосподарського виробництва (органів керування колгоспів і радгоспів) при незначній телефонізації квартир і приватних будинків.

Побудова абонентських мереж в сільській місцевості велася з широким використанням повітряних ліній зв'язку. Це не забезпечувало високої якості передавання мови і прийнятної надійності зв'язку. За даними за 1950 рік на 100 км повітряних ліній було зафіксовано 1,6 пошкоджень з середнім часом простою 6 годин. Ця статистика відноситься до всіх лінійних споруд, включаючи ділянку абонентського доступу.

Останні два десятиліття внесли свій внесок у розвиток абонентських мереж. Найістотнішим можна назвати: використання систем передавання,

застосування концентраторів при встановленні цифрових комутаційних станцій і організацію доступу (для деяких груп абонентів) по ефіру.

Однією з перших систем передавання, розроблених для ущільнення АЛ, стала абонентська високочастотна установка (АВУ). Вона призначалася для створення одного додаткового каналу за рахунок ущільнення АЛ. АВУ складається з двох комплектів. Комплект, що розташовується на автоматичній телефонній станції (АТС), живиться від станційної батареї. Комплект, встановлюваний у абонента, живиться від мережі змінного струму 220/127 В або (для приміщень з підвищеною електробезпекою) 36 В. Обладнання АВУ використовує несучі частоти 28 кГц (від абонента до станції) і 64 кГц (від станції до абонента). Апаратура АВУ є одноканальною системою ущільнення. Це, за визначенням, призводить до низьких техніко-економічних показників її застосування. З другого боку, устаткування типу АВУ дуже ефективне при необхідності швидко створити одну додаткову АЛ.

Наступне покоління абонентських систем передавання відрізнялося двома важливими показниками: використання цифрових методів передавання сигналів і багатоканальність. Характерний приклад – цифрова система передавання з часовим розділенням каналів і дельта модуляцією Д-АВУ. Ця апаратура дозволяє створити 10 АЛ по двох парах абонентського кабелю, устаткування Д-АВУ розраховане на під'єднання спеціалізованих ТА, що мають чотирипроводове закінчення. Живлення ТА здійснюється дистанційно, тобто працездатність Д-АВУ не залежить від стану мережі змінного струму. Область використання Д-АВУ істотно обмежується двома чинниками:

- довжина лінії між ТА і комплектом, який розміщується на стороні абонентів, що під'єднуються до системи, не повинна перевищувати 200 м;
- кабель, який використовується системою передавання Д-АВУ, повинен бути однорідним.

При розміщенні абонентського комплекту Д-АВУ в межах одного під'їзду або навіть в одному будинку, обмеження довжини лінії до 200 м не є дуже істотним. Інша ситуація складається з вимогами до однорідності кабелю.

Подальше застосування систем передавання в абонентській мережі здійснювалося в двох напрямках:

- використання стандартних цифрових систем передавання (ЦСП), розроблених для ущільнення пучків з'єднувальних ліній (ЗЛ) між комутаційними станціями;
- створення нових систем передавання, орієнтованих, в основному, на абонентську мережу.

Стандартні ЦСП широко використовуються у ряді країн для економічної організації абонентської мережі. Таке рішення пояснюється

технічними і економічними перевагами, які властиві уніфікованому телекомунікаційному устаткуванню. Негативні наслідки від застосування спеціалізованих для абонентської мережі систем передавання пояснюються тим, що вони не уніфіковані зі стандартними ЦСП. Переваги, властиві спеціалізованих (для абонентської мережі) системах передавання виявляються тоді, коли АТС є аналоговою комутаційною станцією. Для цифрових АТС під'єднання абонентів за допомогою спеціалізованих систем передавання і, особливо, технічна експлуатація мережі доступу ставлять ряд дуже складних проблем.

Використання концентраторів (у будь-яких типах комутаційних станцій) дозволяє не тільки скоротити середню довжину АЛ, але і підвищити ефективність мережі абонентського доступу. Застосування систем передавання, тобто мультимплексорів, має на увазі створення індивідуальних АЛ. У цьому і полягає істотна відмінність між концентратором і мультимплексором:

- будь-який з V каналів між концентратором і цифровою комутаційною станцією може використовуватися для з'єднання з будь-яким з N абонентів, під'єднаних в даний концентратор;
- пучок ліній між мультимплексором (місткістю N) і комутаційною станцією призначений для створення індивідуальних АЛ, число яких рівне N .

Співвідношення цих величин залежить від ряду чинників. Максимально V і N можуть відрізнятись на один порядок. Це, на перший погляд, свідчить про переваги концентраторів перед мультимплексорами, які використовуються в абонентській мережі. Але подивимося на динаміку цін. Собівартість оптичного кабелю (ОК) і систем передавання постійно знижується. Це означає, що витрати на той варіант створення мережі абонентського доступу, який заснований на застосуванні мультимплексорів, поступово зменшуватиметься.

Можна вважати, що собівартість комутаційного устаткування визначає витрати на апаратні і програмні засоби. Тоді можна виділити два важливі процеси:

- постійне зниження цін на елементну базу веде до зменшення вартості концентратора;
- введення нових функціональних можливостей (додаткове програмне забезпечення) обумовлює зростання вартості концентратора.

Це означає, що вибрати один з двох варіантів створення мережі абонентського доступу можна тільки при конкретному проектуванні.

Практична реалізація безпроводового (wireless) доступу стимулювала істотні зміни в принципах створення абонентських мереж. Особливо яскраво відповідні тенденції виявилися в сільському зв'язку.

Перейдемо до аналізу переваг і недоліків експлуатованих абонентських мереж, які є важливими з таких точок зору:

- підтримка додаткових послуг, що вводяться для абонентів аналогових і цифрових комутаційних станцій;
- впровадження цифрової комутаційної техніки і перспективних середовищ розповсюдження сигналів;
- використання існуючих АЛ для створення нових мереж електрозв'язку, забезпечуючи обмін так званою нетелефонною інформацією.

Під додатковими послугами, що надаються абонентам всіх типів АТС, розуміють такі види обслуговування, які інваріантні до типу комутаційного устаткування. Характерними прикладами додаткових послуг є:

- передавання даних (ПД) і факсимільних повідомлень, які вводяться в АЛ через модем;
- використання АЛ для створення охоронної або пожежної сигналізації;
- створення орендованого каналу ("прямий провід") для різного застосування, що включає АЛ як одну з складових частин.

Можливість надання додаткових послуг залежить від характеристик існуючої абонентської мережі. Але і самі ці послуги можуть помітно вплинути – не в кращу сторону – на характеристики АЛ. Постарасмося проілюструвати таке твердження стосовно першого з наведених вище прикладів додаткових послуг, виділяючи якісь загальні закономірності.

Обмін дискретною інформацією (дані, факсимільні повідомлення, електронна пошта і т.п.) здійснюється, в наш час, переважно за рахунок ресурсів ТФМЗК. Дослідження якості передавання дискретної інформації показали, що деякі особливості ТФМЗК в цілому, і АЛ зокрема, можуть помітно впливати на основні характеристики обміну повідомленнями. У ряді випадків передавання дискретної інформації через ТФМЗК практично неможлива. Але до викладеного можна додати декілька міркувань, що стосуються абонентської мережі:

- зрощення жил, що мають різний діаметр, призводить до відомого в теорії явища, що викликає втрату потужності сигналу, який передається;
- наявність в одному кабелі пар, які використовуються для телеграфного зв'язку, передавання телеметричної інформації і т.п., може істотно підвищити рівень імпульсних перешкод, що, призведе до зниження завадостійкості;
- встановлення устаткування охоронної сигналізації типу „Комета-К”, яка використовує несучу частоту 18 кГц, також впливає на достовірність дискретної інформації, яка передається.

Для телефонії всі ці обставини не такі критичні, що обумовлене специфікою мови, яка характеризується великою надлишковістю. Ця обставина в сукупності з дуже досконалим пристроєм обробки мови (головний мозок) забезпечує дуже високу достовірність інформації, яка обмінюється абонентами ТФМЗК. На практиці іноді виникають ситуації, коли ні надлишковість мови, ні напруга голосових зв'язок і слухового апарату абонентів не забезпечують прийнятні характеристики телефонного з'єднання.

У свою чергу, сигнали від модемів, що працюють в смузі каналу тональної частоти (ТЧ), можуть створювати відчутні перешкоди в інших каналах ТЧ при зниженому перехідному згасанні. Окрім цих недоліків абонентської мережі існують і деякі переваги, що є дуже важливими для надання додаткових послуг. По-перше, середня довжина АЛ в російській ТФМЗК коротше за аналогічну величину для телефонних мереж інших країн. По-друге, використання різних пристроїв і терміналів, що заважають роботі модемів, поки не набуло широкого поширення. По-третє, процес модернізації ТФМЗК, що почався, побічно створює потрібні передумови для поліпшення характеристик якості передавання дискретної інформації.

Перейдемо до другої групи переваг і недоліків існуючої абонентської мережі, що виявляються на етапі впровадження цифрової комутаційної техніки і перспективних середовищ розповсюдження сигналів. При модернізації телекомунікаційної системи з використанням ресурсів існуючих абонентських мереж дуже важливо брати до уваги:

- характеристики абонентських кабелів, які передбачається використовувати для створення лінійних трактів ЦСП між виносними модулями (наприклад, концентраторами або мультиплексорами) і цифровою комутаційною станцією;
- можливість використання існуючої каналізації для прокладання нових кабелів (як з металевими жилами, так і з оптичними волокнами);
- наявність специфічних інтерфейсів, які не підтримуються цифровими комутаційними станціями.

Відомі два способи створення цифрових трактів – однокабельні і двокабельні. В цілому, двокабельний варіант перспективніший. Але на практиці достатньо часто виникають ситуації, коли реалізований може бути тільки однокабельний варіант. У такому разі необхідно відбирати фізичні пари, придатні для організації цифрового тракту. Відбір пар здійснюється за спеціальною методикою. Слід зазначити, що подібні задачі виникають і при створенні доступу користувачів ЦМЮ до комутаційної станції, а також у ряді інших випадків, що розглядаються нижче. На жаль, універсальних рекомендацій щодо можливості ущільнення абонентських кабелів не існує. Ця можливість визначається, в основному, реальними характеристиками експлуатованого кабелю. Не виключається ситуація,

коли для створення цифрових трактів потрібне прокладання нового кабелю.

Використання існуючої каналізації для прокладання нових кабелів також (або в ще більшому ступені) може вважатися питанням конкретного проектування. Складні задачі виникають в двох випадках. Перша ситуація – прокладання нового кабелю в центральній частині міста. Друга ситуація – специфічні проблеми, що викликані зовнішніми діями (наслідки повеней, зсув каналізації через просідання ґрунту і т.п.).

До специфічних інтерфейсів, які не підтримуються цифровими комутаційними станціями, відносяться стики з системами передавання, які використовуються в абонентській мережі, і пристроями, що працюють поза смугою каналу ТЧ. Сучасні цифрові комутаційні станції розраховані на під'єднання двопроводових аналогових АЛ і лінійних трактів первинних ЦСП. Застосування абонентських ЦСП, відмінних від стандартного ряду систем ІКМ-30, ІКМ-120 і т.д., пов'язане:

- або з переходом на станційній стороні до двопроводового фізичного інтерфейсу, що погіршує якість інформації, яка передається через додаткове перетворення аналог-цифра-аналог;
- або з установленням конверторів, що перетворюють цифровий потік на вході комутаційної станції в стандартний тракт з пропускнуою здатністю 2,048 Мбіт/с.

Обидва рішення знижують надійність мережі абонентського доступу через під'єднання додаткових пристроїв. Більш того, застосування нестандартних систем передавання ставить дуже складні проблеми в частині технічної експлуатації устаткування, яке використовується в мережі абонентського доступу.

З систем, що функціонують поза смугою каналу ТЧ, слід, в першу чергу, виділити устаткування охоронної сигналізації. Передавання відповідної інформації здійснюється або постійним струмом, або на частоті 18 кГц. Виділення сигналів, що відносяться до системи охоронної сигналізації, здійснюється в кросовому устаткуванні комутаційних станцій. Уявімо цілком реальну ситуацію, коли електромеханічна АТС замінюється на цифрову комутаційну станцію, яка має ряд концентраторів, пов'язаних з нею за допомогою ОК. В цьому випадку, існуючі системи охоронної сигналізації не працюватимуть з таких причин:

- оптичними волокнами в принципі не можуть передаватися сигнали постійного струму;
- всі абонентські комплекти (АК) концентратора містять смугові фільтри, що пропускають на вхід кодека тільки сигнали в смузі каналу ТЧ, що призводить до заглушення несучої частоти 18 кГц.

Отже, впровадження цифрових комутаційних станцій може призвести до того, що існуючі системи охоронної сигналізації не зможуть

виконувати свої функції. Ймовірно, в найближчій перспективі може виникнути ряд нових задач.

Перейдемо до третьої групи переваг і недоліків АЛ нових мереж електрозв'язку, що виявляються на етапі створення. Розглядатимемо ці переваги і недоліки з точки зору мереж, в яких передаються широкосмугові сигнали. Характерними прикладами можуть вважатися кабельне телебачення, системи відеоконтролю і широкосмугова ЦМІО.

Подібні мережі поділяються – з точки зору їх пропускної здатності – на два класи. У англomовній літературі вводяться два відповідні словосполучення – „Wideband Network” і „Broadband Network”, які на українську мову частіше всього перекладаються однаково – „Широкосмугова мережа”. Чіткої межі між мережами „Wideband Network” і „Broadband Network” не існує. У більшості публікацій до мереж типу „Wideband Network” відносяться телекомунікаційні системи, що підтримують швидкість вищу від ЦМІО (2,048 Мбіт/с для доступу на первинній швидкості), але нижчу за пропускну здатність каналу Н4, яка складася, приблизно, 140 Мбіт/с. Іноді як верхня межа фігурує номінал 34 Мбіт/с.

Можливість використання існуючих АЛ для подібних мереж розглядається багатьма фахівцями як дуже важлива технічна задача. В результаті ряду досліджень були сформульовані концепції асиметричної цифрової АЛ–ADSL (Asymmetrical Digital Subscriber Line), високошвидкісний цифровий АЛ–HDSL (High-speed Digital Subscriber Line) і цифровий АЛ з дуже високою швидкістю передавання – VDSL (Very High-speed Digital Subscriber Line). Короткий виклад відповідних принципів створення цифрової АЛ міститься в кінці першого розділу. У цьому розділі для нас істотне те, що йдеться про швидкості передавання по АЛ, які вимірюються одиницями або навіть десятками Мбіт/с.

При таких високих швидкостях передавання інформації особливого значення набувають експлуатаційні характеристики всіх елементів АЛ: фізичних кіл (у „своєму” і сусідніх кабелях), ввідно-комутаційних пристроїв (ВКП). Деякі фахівці виказували побоювання, що саме експлуатовані в наш час ВКП перешкоджатимуть підвищенню швидкості обміну інформацією на ділянці термінал – комутаційна станція.

1.2 Моделі мережі абонентського доступу

У сучасній телекомунікаційній системі змінюється не тільки роль мережі доступу. В більшості випадків розширюється і територія, у межах якої створюється мережа доступу. Для того, щоб виключити відмінності в трактуванні, що є в сучасних публікаціях, місця і ролі мережі доступу, на рисунку 1.1 показана модель перспективної телекомунікаційної системи.

Перший елемент телекомунікаційної системи є сукупністю термінального й іншого устаткування, яке встановлюється в приміщенні абонента (користувача). У англійській технічній літературі цей елемент телекомунікаційної системи відповідає терміну Customer Premises Equipment (CPE).

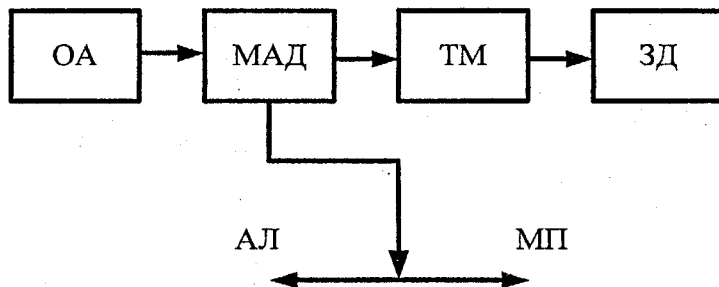

Рисунок 1.1 – Місце мережі абонентського доступу в телекомунікаційній системі

Другий елемент телекомунікаційної системи і є предметом даного посібника. Роль мережі абонентського доступу полягає в тому, щоб забезпечити взаємодію між устаткуванням, встановленим в приміщенні абонента, і транзитною мережею. В точці з'єднання мережі абонентського доступу з транзитною мережею встановлюється комутаційна станція. Простір, що покривається мережею абонентського доступу, лежить між устаткуванням, розміщеним в приміщенні у абонента, і цією комутаційною станцією.

Мережа абонентського доступу ділиться на дві ділянки – нижня частина рисунка 1.1. Абонентні лінії (Loop Network) можна розглядати як індивідуальні засоби під'єднання термінального устаткування. Цей фрагмент мережі абонентського доступу є сукупністю АЛ. Мережа перенесення (Transfer Network) служить для підвищення ефективності засобів абонентського доступу. Цей фрагмент мережі доступу реалізується на базі систем передавання, а в ряді випадків використовуються пристрої концентрації навантаження.

Третій елемент телекомунікаційної системи – транзитна мережа. Її функції полягають у встановленні з'єднань між терміналами, під'єднаними в різні мережі абонентського доступу, або між терміналом і засобами підтримки будь-яких послуг. У даній моделі транзитна мережа може покривати територію, що лежить як в межах одного міста або села, так і між мережами абонентського доступу двох різних країн.

Четвертий елемент телекомунікаційної системи ілюструє засоби доступу до різних послуг електрозв'язку. На рисунку 1.1, в останньому квадраті, вказана назва мовою оригіналу (Service Nodes), яке перекладене трьома словами – вузли, що підтримують послуги. Прикладами такого вузла можуть бути робочі місця телефоністів-операторів і сервери, в яких зберігається яка-небудь інформація.

Наведену на рисунку 1.1 структуру слід розглядати як перспективну модель телекомунікаційної системи. Для вирішення термінологічних проблем звернемося до моделі, властивій мережам абонентського доступу аналогових АТС. Така модель показана на рисунку 1.2. Розглядаючи існуючі місцеві мережі, ми оперуватимемо двома термінами – „Абонентська мережа” або „Мережа АЛ”. Слова „Мережа абонентського доступу” використовуються в тих випадках, коли йдеться про перспективну телекомунікаційну систему.

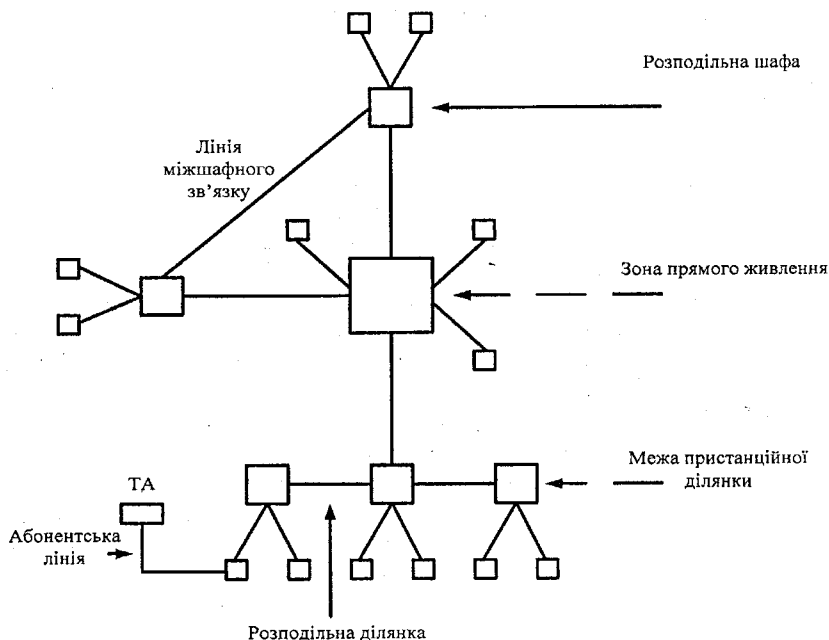

Рисунок 1.2 – Модель абонентської мережі

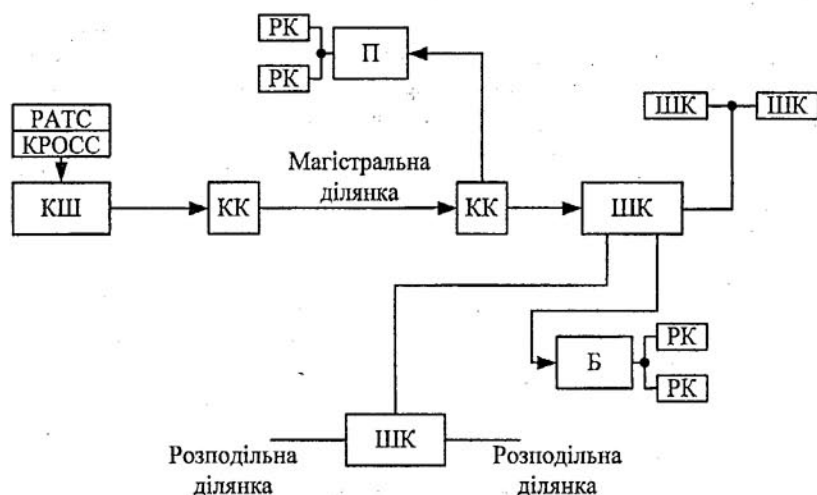
Ця модель справедлива як для МТС, так і для СТС. Більш того, для МТС приведена на рис. 1.2 модель інваріантна до структури міжстанційного зв'язку. Вона ідентична для:

- нерайонованих мереж, що складаються тільки з одної телефонної

станції;

- районованих мереж, які складаються з декількох районних АТС (РАТС), з'єднаних між собою за принципом „кожна з кожною”;
- районованих мереж, побудованих з вузлами повідомлення, що надходять (ВНП) або як з вузлами вихідного повідомлення (ВВП) і з ВНП.

Модель, що ілюструє основні варіанти побудови абонентської мережі, наведена на рисунку 1.3. На цьому рисунку деталізовані деякі фрагменти попередньої моделі.

КШ – кабельна шахта;
КК – кабельний колодязь;
ШК – шафа кабельна;
Б – будинок;
П – підприємство;
РК – розподільна коробка.

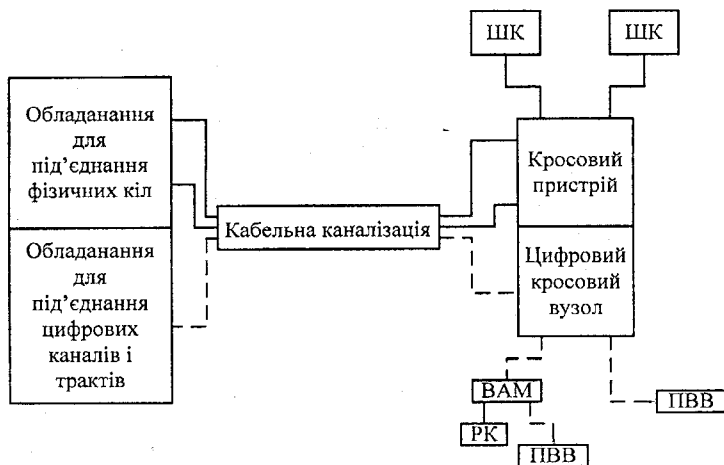
Рисунок 1.3 – Основні варіанти побудови абонентської мережі

На рисунку 1.3 використано ряд позначень, що рідко зустрічаються у вітчизняній технічній літературі. Пристрій кросування кабелю (Cross-connection point) показаний як ШК. Такий символ часто використовується в документах МСЕ. Також типовим можна вважати позначення розподільної коробки (Distribution point) чорним квадратом. До нових аббревіатур, введених на рисунку 1.3, ми повернемося в наступному параграфі.

Модель, показана на рисунку 1.3, може вважатися універсальною відносно типу комутаційної станції. Вона однакова як для ручної телефонної станції, так і для найсучаснішої цифрової системи розподілу інформації. Більш того, дана модель інваріантна до виду інтерактивної мережі, наприклад телефонної або телеграфної.

З іншого боку, для цифрової комутаційної станції може бути запропонована власна модель, яка дозволить точніше відобразити специфіку мережі абонентського доступу. Ця задача достатньо складна. Проблема полягає у тому, що процес впровадження цифрової комутаційної станції призводить до зміни структури місцевої телефонної мережі. У ряді випадків це помітно відображається на структурі абонентської мережі.

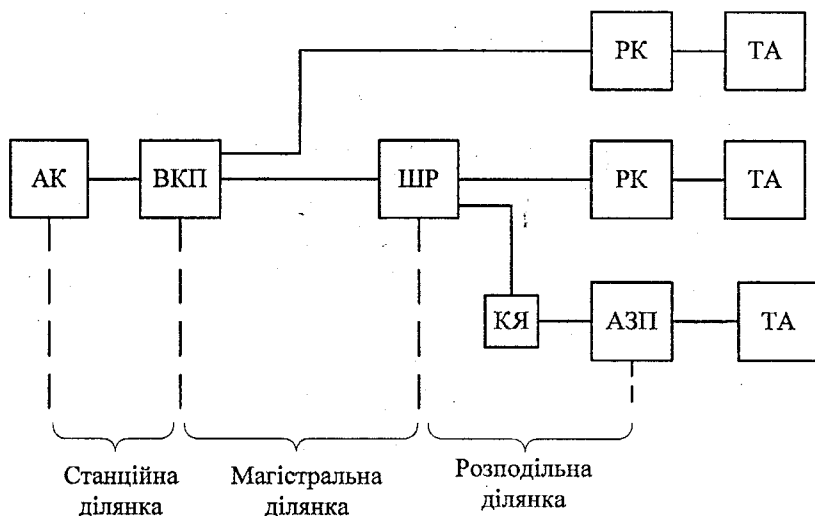
Подібні рішення повинні обов'язково братися до уваги на етапі розробки загальної концепції модернізації місцевої телефонної мережі. Коли відповідні концептуальні рішення ухвалені, можна приступати до пошуку оптимальних варіантів побудови мережі абонентського доступу. Для гіпотетичної цифрової комутаційної станції ці варіанти подані на рисунку 1.4. Два останні рисунки (1.3 і 1.4) мають ряд загальних моментів.

ВАМ – відкритий абонентський модуль; ПВВ – пристрій введення-виведення.

Рисунок 1.4 – Модель мережі абонентського доступу для цифрової станції

По-перше, обидві структури мають на увазі наявність так званої „зони прямого живлення” – анклав, в межах якого АЛ під’єднуються до кроса безпосередньо (без з’єднання кабелів в розподільних шафах). По-друге, за „зоною прямого живлення” є в розпорядженні наступна область мережі доступу, для якої в цифровій станції доцільно використовувати виносні абонентні модулі (концентратори або мультиплексори), а для аналогової АТС – або не ущільнені кабелі, або канали, утворені системами передавання. По-третє, необхідно відзначити, що структура абонентської мережі поза всякою залежністю від типу комутаційної станції – відповідає графу з деревоподібною топологією. Це істотно з точки зору надійності зв’язку: застосування цифрової комутаційної техніки не тільки не підвищує коефіцієнт готовності АЛ, але, у ряді випадків, знижує його через введення додаткового устаткування на ділянці від кроса АТС до терміналу користувача.

АК – абонентський комплект АТС;
ВКП – ввідно-комутаційні пристрої;
ШР – розподільна шафа;
РК – розподільна коробка;
ТА – телефонний апарат;
КЯ – кабельний ящик;
АЗП – абонентський захисний пристрій.

Рисунок 1.5 – Структурна схема і стики устаткування абонентських ліній для МТС і СТС

Розглянемо гіпотетичну модель мережі абонентського доступу, показану на рисунку 1.6. Структура пропонованої моделі містить дві МС (N1 і N2) і один центр комутації пакетів (ЦКП).

Абоненти ТФМЗК під'єднуються до МС під №1 двома способами – безпосередньо і через концентратор. У першому випадку мережа абонентського доступу складається з сукупності АЛ. У другому випадку АЛ закінчується в абонентському комплекті концентратора, а мережа абонентського доступу тягнеться до МС і включає ще і пучок СЛ між МС і концентратором.

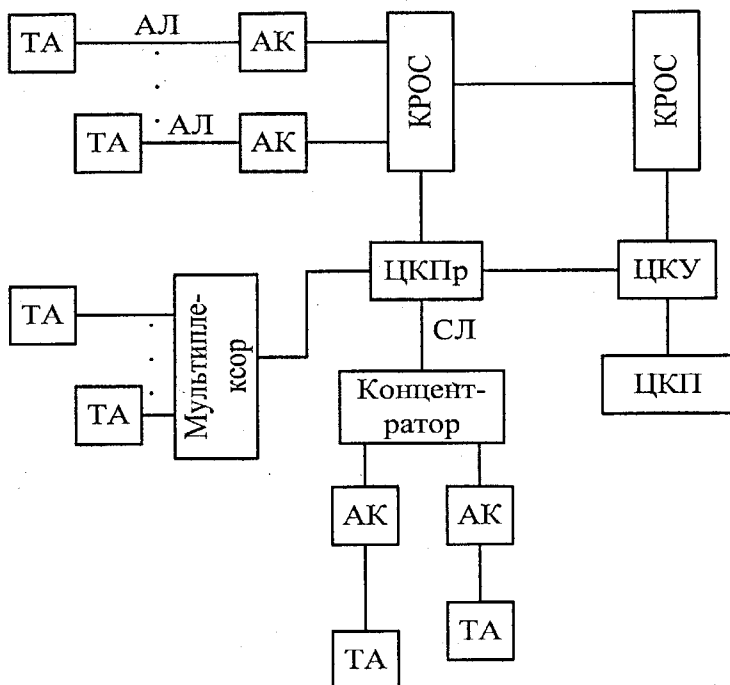

Рисунок 1.6 – Гіпотетична модель мережі абонентського доступу

Для абонентів ПД мережа доступу закінчується в ЦКП. У даній моделі ця мережа включатиме сукупність АЛ до мультиплексора, СЛ до ЦКПР і СЛ від ЦКПР, розташованого на МС №1, до ЦКП, що

знаходиться на МС №2. Таким чином, мережа доступу для абонентів ПД більш широке поняття, ніж для абонентів ТФМЗК.

Модель, показана на рисунку 1.6, не відображає всі можливі варіанти структури мережі абонентського доступу. З другого боку, вона ілюструє деякі характерні приклади багатоваріантності мережі доступу.

Означення: мережа абонентського доступу – це сукупність технічних засобів між кінцевими абонентськими пристроями, встановленими в приміщенні користувача, і тим комутаційним устаткуванням, в план нумерації (або адресації) якого входять термінали, що під'єднуються до телекомунікаційної системи.

Для ТФМЗК це формулювання можна конкретизувати, точніше визначивши межі мережі абонентського доступу. Кінцевим пристроєм для ТФМЗК служить ТА. Абонент може також мати факс або модем. У будь-якому випадку кінцеве устаткування під'єднується через телефонну розетку. Ми можемо вважати телефонну розетку межею мережі абонентського доступу на стороні користувача. Друга межа мережі абонентського доступу – станційна сторона кроса. Йдеться про кросове устаткування тієї комутаційної станції, в план нумерації якої входить кінцеве устаткування, що під'єднується до ТФМЗК.

Пропоноване визначення враховує практично всі можливі ситуації, що стосуються використання різних терміналів. Подивимося на рисунок 1.6 в іншій площині. Допустимо, що в приміщенні гіпотетичного користувача встановлені два ТА, під'єднані в першу і другу МС, і персональний комп'ютер, що взаємодіє з ЦКП. Для кожного з трьох терміналів мережа абонентського доступу буде утворена різними технічними засобами. Межі мережі абонентського доступу для всіх терміналів також будуть різні. Всі три термінали можуть мати власні номери, якщо не йдеться про ЦМІО, в якій єдиний номер може бути присвоєний стику користувач-мережа.

1.3 Основні тенденції еволюції абонентських мереж

Процеси еволюції, стосовно АЛ, можна розглядати з декількох точок зору. Для цього на рисунку 1.7 вводиться абстрактна модель, що дозволяє прокоментувати істотні моменти процесу, пов'язаного з еволюцією абонентської мережі.

Розглянемо криву, яка ілюструє процес зростання пропускної здатності мережі абонентського доступу. Перехід від швидкостей порядку 50 бод, які використовуються в телеграфії, до смуги пропускання шириною 3,1 кГц збігається, за часом, з початком створення перших мереж телефонного зв'язку. Слід підкреслити, що на цьому етапі почався перехід

від цифрової (телеграфної) системи електров'язку до аналогової (телефонної).

Наступний характерний етап – введення послуг ЦМЮ. Основний (базовий) доступ в ЦМЮ має конфігурацію 2В+D. Користувачу надаються два прозорих В-канали (64 кбіт/с кожен), призначених для передавання різної інформації, і один службовий D-канал (16 кбіт/с). Інформаційна швидкість в мережі абонентського доступу складає, таким чином, 144 кбіт/с. Цей етап – стосовно мережі абонентського доступу – можна розглядати як перехід від аналогової системи електров'язку до цифрової.

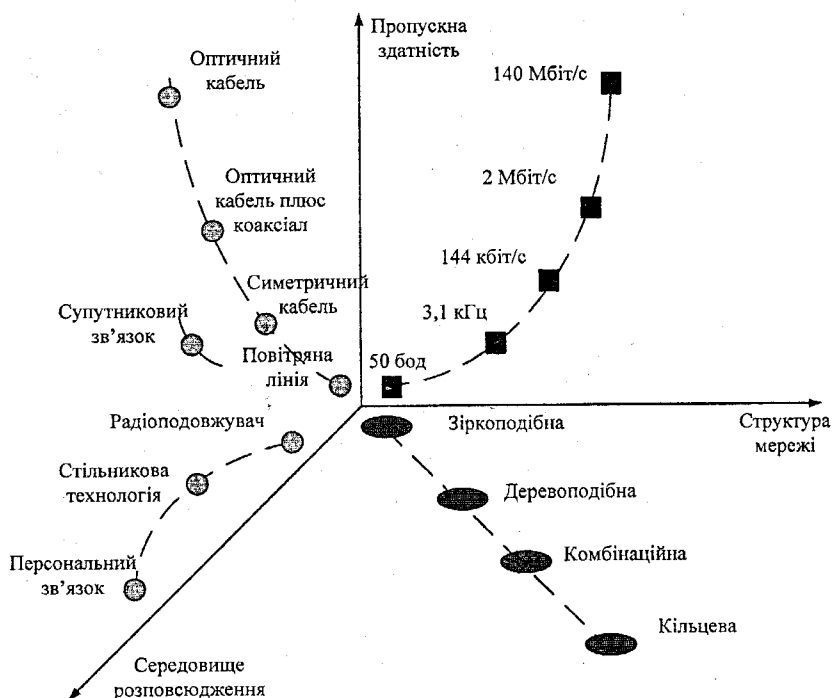

Рисунок 1.7 – Еволюція абонентських мереж

Підвищення швидкості передавання до 2,048 Мбіт/с дозволяє ввести ряд нових телекомунікаційних послуг. В першу чергу, така пропускна здатність необхідна для ЦМЮ при створенні доступу на первинній швидкості із структурою 30В+D (швидкість передавання по D-каналу в цьому випадку складає 64 кбіт/с). Деякі послуги, пов'язані, зокрема, з обміном відеоінформацією, також можуть бути запропоновані

потенційним користувачам, якщо їх засоби доступу забезпечують швидкість передавання порядку 2,048 Мбіт/с.

Далі на першій кривій вказаний номінал пропускної здатності 140 Мбіт/с. Ця величина приблизно відповідає інформаційній швидкості передавання в широкосмуговій ЦМІО. В принципі, між точками 2,048 і 140 Мбіт/с також можна виділити декілька етапів, що стосуються застосування таких нових методів передавання інформації, як ADSL, HDSL, VDSL і їм подібних.

Згадані технології орієнтовані на використання існуючих АЛ і забезпечують – в одному напрямі – передавання цифрового потоку на швидкостях від 1,5 до 51 Мбіт/с. Для забезпечення двостороннього передавання з однаковою швидкістю може використовуватися технологія типу SDSL, яка забезпечує пропускну здатність порядку 384 кбіт/с.

Після швидкості 140 Мбіт/с показані три можливі сценарії подальшої еволюції в частині пропускної здатності мережі абонентського доступу: оптимістичний, прагматичний і песимістичний. Перший сценарій названий оптимістичним в припущенні, що:

- ефективність телекомунікаційної системи, з точки зору користувача, підвищується при зростанні пропускної здатності мережі абонентського доступу;
- доходи оператора пропорційні пропускній здатності мережі абонентського доступу.

Оптимістичний прогноз можна розглядати як модель, в якій враховуються тенденції до передавання інформації, пов'язаної практично зі всіма органами чуття людини. Найближчими роками яких-небудь істотних досягнень у області стиснення такої інформації не очікується.

Третій сценарій помітно відрізняється від першого. Він базується на двох основних припущеннях:

- у найближчій перспективі не формуватиметься платоспроможний попит на послуги, що вимагають істотного (в порівнянні з швидкостями, потрібними для обміну відеоінформацією) розширення пропускної здатності мережі абонентського доступу;
- прогрес в області стиснення відеозображень і інші досягнення призведуть до можливості зниження необхідної пропускної здатності мережі абонентського доступу.

Проміжне положення займає другий (прагматичний) сценарій. Те, за яким сценарієм розвиватимуться події не так вже істотно. Основний висновок полягає у тому, що в перспективі виразно виявлятимуться вимоги до збільшення пропускної здатності мережі абонентського доступу.

Нижня частина рисунка 1.7 – дозволяє проаналізувати тенденції, що стосуються еволюції тих структур, які використовуються для побудови мережі абонентського доступу. Якщо звернутися до термінології, прийнятої в теорії графів, то перші абонентні мережі можна розглядати як

зіркоподібні структури. У міру зростання ємності місцевих телефонних мереж збільшувалися питомі витрати на АЛ. Розробка принципів економічної побудови абонентських кабельних мереж призвела до появи деревоподібних структур, які, як відомо, відрізняються низькою надійністю.

У сучасних мережах абонентського доступу з'являються окремі фрагменти, побудовані на базі кільцевих структур. Такі структури на рис. 1.7 названі комбінованими. Вони поступово трансформуються в повністю кільцеві структури, що забезпечують як економію кабельної продукції, так і достатньо високу надійність мережі абонентського доступу.

Після кільцевої структури на рисунку 1.7 можливі різні варіанти. Попередній висновок, який напрошується при аналізі тенденцій „персоналізації” в електрозв'язку, полягає у тому, що привабливою структурою майбутніх мереж абонентського доступу може стати топологія типу „гратки”.

Ліва частина рисунка 1.7 присвячена тим аспектам еволюції АЛ, які пов'язані з середовищем розповсюдження сигналів. Три криві ілюструють дані тенденції стосовно кабельних ліній (що характерне для більшості абонентських мереж), систем супутникового зв'язку і радіотехнічних засобів.

Історія практичного застосування кабельних ліній в абонентських мережах розпочалася з повітряних кіл. Незабаром стало очевидне, що подальший розвиток абонентських мереж необхідно здійснювати на базі багатопарних симетричних кабелів. Використання ОК стало можливим за технічними і економічними міркуваннями лише за останні роки.

На відповідному фрагменті рисунка 1.7 показані два етапи, характерні для використання ОК. Остання точка – „Оптичний кабель” – знаменує повний перехід до цього середовища розповсюдження сигналів. Іншими словами, ОК займає весь простір між кросом телефонної станції і приміщенням користувача. Попередній етап названий „Оптичний кабель плюс коаксіал”. Такий підхід може розглядатися тільки як один з прикладів доведення ОК до будь-якого місця, що знаходиться поза приміщенням абонента. Більш того, необхідно уточнити два питання: розташування того місця, де закінчується ОК, і тип середовища розповсюдження сигналів, яке „продовжує” АЛ до приміщення користувача.

Розглянемо основні стратегії використання оптичного кабелю в мережах доступу: до будівлі – FTTB (B – Building), до місця встановлення ШР – FTTC (C – Curb), до житлового будинку – FTTH (H – Home), до офісу – FTTO (O – Office), до віддаленого модуля комутаційної станції – FTTR (R – Remote), до меж певної території, названої зоною, – FTTZ (Z – Zone) і т.ін. Всі подібні стратегії можна позначити загальною аббревіатурою

FTTOpt (Opt – Optimum) – доведення оптичного кабелю до оптимальної, з точки зору оператора і/або користувача, точки.

Застосування оптичного кабелю створює основу для введення телекомунікаційних послуг, орієнтованих на ширококутові канали зв'язку. З цієї причини ту частину АЛ, яка доходить до приміщення користувача, краще всього будувати на базі середовища розповсюдження сигналів, здатного забезпечити широку смугу пропускання сигналів. Один з прикладів такого рішення – коаксіальний кабель, що, власне, і зумовило появу відповідної назви на даному рисунку. Мережі абонентського доступу, побудовані на оптичному і коаксіальному кабелях, набули широкого поширення. Вони відомі як HFC (Hybrid Fiber/Coax). Подібні рішення особливо популярні у операторів кабельного телебачення.

Крива, яка ілюструє еволюцію кабельних ліній вказує, що в перспективі можна чекати як появу нових типів оптичних волокон, так і практичне застосування кабелів з металевими жилами, що використовують надпровідні компоненти.

Системи супутникового зв'язку використовуються в мережах абонентського доступу у виняткових випадках. Проте поява досить економічних систем типу VSAT і USAT дозволяє сподіватися на ширше застосування супутникового зв'язку. Для ряду регіонів системи супутникового зв'язку можуть розглядатися як єдиний засіб, що дозволяє побудувати мережу абонентського доступу. Але подібне застосування систем супутникового зв'язку вимагає детального опрацювання безлічі інших проблем, що тільки побічно торкаються проблеми абонентського доступу.

Застосування радіотехнічних засобів в мережах абонентського доступу почалося давно. Первістком можна вважати радіоканал, призначений для створення однієї АЛ. На професійному жаргоні зв'язківців комплекс устаткування для створення АЛ одержав назву „радіоподовжувач”.

Потім з'явилися багатоканальні системи, аналогові і, дещо пізніше, цифрові. Перші багатоканальні системи використовувалися для створення зв'язку типу „point-to-point”; це словосполучення можна перекласти як конфігурація „точка – точка”. Найчастіше таке рішення має на увазі встановлення устаткування радіорелейної лінії (РРЛ) для під'єднання до МС виносного модуля.

Для створення зв'язку з групою терміналів, розподілених по деякій території, були розроблені системи типу point-to-multipoint. У вітчизняній технічній літературі така конфігурація називається або багатоточковою, або „точка – безліч точок”. У назві таких систем в англійській мові використовуються слова Multiple Access. Фахівці з радіозв'язку перекладають їх як багатостанційний доступ. Таке трактування підкреслює фізику процесу. Під станцією, в даному випадку, розуміється кінцевий

пристрій. Це значить, що система багатостанційного доступу забезпечує можливість обслуговування декількох терміналів. Фахівці з проводового зв'язку перекладають слова Multiple Access як множинний або колективний доступ. Обидва переклади, з точки зору сучасної термінології, можна вважати правильними.

Істотні зміни в принципах використання радіозасобів в мережах доступу відбулися тільки останніми роками. Вони пов'язані з використанням стільникових (Cellular) технологій, які дозволяють дуже ефективно використовувати виділений оператору спектр частот. Стільникові мережі використовуються як в мобільних, так і в стаціонарних системах зв'язку.

Розвиток електрозв'язку призвів до появи концепції „Персональний зв'язок”. Цей термін трактується в технічній літературі не завжди однозначно. Найвдаліший варіант запропонований Комісією Європейського Співтовариства: „Персональний зв'язок (Personal Communications) – це пропозиція, в майбутньому, набору телекомунікаційних послуг, який:

- може бути розроблений на індивідуальній основі, щоб відповідати вимогам всіх абонентів;
- дозволяє абонентам зв'язуватися незалежно від місця розташування і засобів доступу;
- має принадні властивості для користувачів і низьку вартість, що має на увазі широке використання даного виду зв'язку”.

Таким чином, персональний зв'язок, в загальному випадку, забезпечується не тільки радіозасобами. Можна сказати, що процес „персоналізації” в телекомунікаційній системі вимагає інтеграції мереж електрозв'язку, обслуговуючих стаціонарних і мобільних абонентів. Деякі оператори вже повідомили про створення мереж персонального зв'язку. Пропоновані в цих мережах послуги ще не повністю розкривають функціональні можливості системи персонального зв'язку. Проте перші спроби реалізації цього нового напрямку в розвитку телекомунікацій дозволяють одержати цікаві результати, що мають велику практичну цінність.

Сучасні телекомунікаційні технології розвиваються дуже швидко, а відповідні зміни в системі електрозв'язку вимагають значних витрат. До подібних телекомунікаційних технологій багато фахівців, в першу чергу, відносять мережу Internet і послуги, названі в англійській технічній літературі Video-on-Demand. В тексті посібника ці слова перекладатимуться як „Відео за замовленням”.

Послуга „Відео за замовленням” виконує важливу роль в загальному переліку функціональних можливостей III-ЦМЮ. Але вона може бути введена і до створення III-ЦМЮ, тим паче, що маркетингові дослідження свідчать про значний попит на цю послугу.

Суть послуги „Відео за замовленням” полягає в тому, що абонент може звернутися до будь-якого відеосервера і вибрати, за допомогою меню, що цікавить його (наприклад, фільм або рекламний матеріал). Процесом користування послугою можна керувати за допомогою процедур, схожих з тими, що використовуються при роботі з відеоманітофоном: абонент може повертатися назад для повторного перегляду якого-небудь епізоду, „перемотати” стрічку вперед, зупинити картинку для її докладного вивчення і виконати ряд інших операцій.

Отже, існують дві телекомунікаційні технології, що мають істотний вплив на систему електрозв'язку і, що особливо важливе для питань, що розглядаються в посібнику, – на мережу абонентського доступу.

Одна з істотних особливостей роботи в середовищі Internet полягає у тому, що об'єм інформації, яка передається від користувача до мережі, і потік даних у зворотному напрямі розрізняються, в загальному випадку, на декілька порядків. Отже, пропускна здатність каналів прямого і зворотного напрямку, створюваних для обміну інформацією між терміналом користувача і відповідним сервером Internet, може бути різною. Від користувача до мережі створюється канал передавання даних з відносно низькою швидкістю, а від серверу Internet до терміналу користувача створюється високошвидкісний канал передавання даних.

Ще яскравіша можливість використання таких несиметричних каналів передавання інформації виявляється в системах, що надають послуги „Відео за замовленням”. Абонент, фактично, здійснює тільки вибір програм і виконує нескладні процедури керування процесом отримання інформації, що цікавить його. Від відеосервера до терміналу передаються, в основному, рухомі зображення (частіше всього – фільми), що мають на увазі використання каналів з достатньо широкою смугою пропускання.

У цьому випадку, в мережі абонентського доступу можуть застосовуватися канали обміну інформацією з різною пропускною здатністю в напрямках приймання та передавання. Таким чином, з'являється можливість використання існуючих АЛ для введення певного класу послуг. Дане рішення характеризується двома незаперечними перевагами: швидке введення нових послуг і мінімальні витрати на модернізацію мережі абонентського доступу.

Розробники устаткування для передавання достатньо швидко знайшли оригінальні рішення, що призвело до появи декількох нових технологій, що позначаються аббревіатурою xDSL. Останні три букви (DSL) – скорочення від „Digital Subscriber Line” – цифрова абонентська лінія. Латинська буква „x” використовується як „змінна” в алгебрі. Частіше всього використовуються п'ять її значень (A, RA, H, S і V), що визначають такі технології передавання інформації по існуючих АЛ:

- ADSL – Asymmetrical Digital Subscriber Line (асиметрична цифрова абонентська лінія);

- RADSL – Rate Adaptive Digital Subscriber Line (цифрова абонентська лінія з адаптивною швидкістю);
- HDSL – High Bit Rate Digital Subscriber Line (цифрова абонентська лінія з високою швидкістю передавання бітів);
- SDSL – Symmetrical Digital Subscriber Line (симетрична цифрова абонентська лінія);
- VDSL – Very High Bit Rate Digital Subscriber Line (цифрова абонентська лінія з дуже високою швидкістю передавання бітів).

Вважається, що основними технологіями будуть ADSL і VDSL. Але ідея VDSL орієнтована на короткі АЛ, що визначає достатньо вузьку сферу застосування відповідного устаткування.

Підтвердженням актуальності ADSL служить створення спеціальної міжнародної організації з розробки відповідних стандартів – ADSL Forum. Подібні організації формуються тільки по тих напрямках, які вимагають прискореної розробки стандартів, тобто з найактуальніших проблем розвитку телекомунікаційної системи. Як підтвердження можна навести такі назви, як ATM Forum і UMTS Forum. ATM (Asynchronous Transfer Mode) – асинхронний режим перенесення інформації, який, як вважають багато фахівців, широко застосовуватиметься в широкосмугових мережах електров'язку.

Контрольні запитання

1. Навести основні історичні етапи розвитку системи абонентського доступу.
2. Обґрунтувати місце мережі абонентського доступу в телекомунікаційній системі.
3. Дати означення мережі абонентського доступу.
4. Які основні тенденції еволюції абонентських мереж?
5. В чому полягають особливості застосування волоконно-оптичних ліній зв'язку в мережах абонентського доступу?
6. Яка необхідність використання радіотехнічних засобів в абонентських системах?
7. Навести можливі методи збільшення відстані зв'язку.
8. Які методи ущільнення використовуються в системах доступу?
9. Що таке модем?
10. Навести основні параметри абонентських ліній.
11. Що являє собою модель абонентської мережі?
12. Які складові можуть входити до абонентської мережі?
13. Що таке гіпотетична модель мережі абонентського доступу?
14. Навести технології xDSL.

2 ТЕХНОЛОГІЇ ЦИФРОВИХ АБОНЕНТСЬКИХ ЛІНІЙ

2.1 Вступ у сімейство технологій xDSL

Технологія ADSL – одна з технологій великого сімейства, що забезпечує перетворення ліній доступу у високошвидкісні цифрові з'єднання й усунення перевантажень ТФМЗК із комутацією кіл. Технології формують ціле сімейство, назване цифровими абонентськими лініями x-типу xDSL, (x-type digital subscriber line). Деякі з цих технологій застосовані в модемах, тобто використовують аналогові методи пересилання сигналів для доставки аналогової або цифрової інформації з ліній доступу або локальних кіл. Вони мають багато спільного з іншими модемними технологіями. Деякі члени сімейства xDSL використовують цифрові сигнали для перенесення цифрової інформації лініями доступу або локальними колами. Такі технології мають багато спільного з пристроями Т-несучої.

Існують вирішення проблем, пов'язаних з перевантаженням (ТФМЗК) при пересиланні по ній пакетів даних і при забезпеченні інтерактивних широкосмугових служб. Деякі рішення припускають побудову досконалих нових систем, заснованих на безпроводових або супутникових мережах. Однак краще будувати системи на базі наявного фундаменту або поліпшувати функціональні можливості мідних аналогових локальних ліній. Єдине рішення, засноване на використанні локальних мідних ліній, – нові модеми 56К – не усуває проблем з комутаторами кіл ТФМЗК. У дійсності такі модеми можуть навіть погіршити якість зв'язку, приводячи до більшого часу зайнятості телефонних комутаторів.

DSL не знижує цінності кабельних модемів або інших подібних рішень, але пропонує більш практичний підхід. Потрібно визнати, що 90% систем кабельного телебачення функціонує в одному напрямку – за вхідним потоком, і адаптація цих систем до кабельних модемів усе-таки зведеться до повної перебудови інфраструктури. При більш оптимальному методі повинні виконуватися такі вимоги:

- максимальне повторне використання аналогових локальних ліній;
- забезпечення сумісності з існуючим звуковим телефонним устаткуванням (телефонними апаратами).

На даний момент тільки методи на основі мідних проводів задовольняють обидві умови.

DSL розпочинає свою історію з цифрової мережі з інтегрованими службами (ISDN, Integrated Services Digital Network), що створювалася для повного переходу ТФМЗК на цифрові методи обміну з користувацькими пристроями (телефонами, персональними комп'ютерами і т.д.). ISDN була

першою технологією DSL, про що не слід забувати. Багато розширених можливостей ADSL стали доступні після експериментів з цифровими абонентськими лініями ISDN.

Для домашніх користувачів ISDN DSL приймає форму інтерфейсу базового рівня (BRI, Basic Rate Interface). BRI функціонує в повнодуплексному режимі на швидкості 144 кбіт/с через два несучі канали В (Bearer) по 64 кбіт/с і один D-канал для сигналів і даних, що функціонує на швидкості 16 кбіт/с. Два В-канали можна об'єднати, щоб одержати 128 кбіт/с.

Комутатор ISDN повинен забезпечувати таке об'єднання, а також допускати використання ідентифікаційних номерів провайдерів.

Деякі з більш нових технологій xDSL іноді називаються дуплексними, тому що швидкості однакові в обох напрямках. У даному контексті цей термін відрізняється від звичайного — двонаправлений обмін. У DSL "дуплексний" означає в обох напрямках з однаковою швидкістю. Однак у DSL більш поширені терміни "симетричний" (однакова швидкість в обох напрямках) і "асиметричний" (різні швидкості в кожному напрямку).

Широкосмугові служби для домашніх користувачів асиметричні, наприклад, відео за вимогою або доступ до Інтернету. Вихідний потік трафіку з будинку або від абонентського персонального комп'ютера набагато менший, ніж трафік вхідного потоку. При цьому має сенс установити великі швидкості для вхідного потоку (у будинок) і менші швидкості для вихідного потоку (з будинку). Більш нові версії xDSL (наприклад, ADSL, RADSL і VDSL,) асиметричні за своєю природою.

Швидкісна DSL (HDSL) і HDSL2 (більш нова версія HDSL) є дуплексними технологіями (щодо "симетричності швидкостей"). Швидкість вихідного і вхідного потоків дорівнює 1,5 Мбіт/с у США і 2,0 Мбіт/с у більшості інших країн світу. Це зрівнює HDSL з існуючою швидкістю DS-1 для Т-несучої у США і з існуючою швидкістю E1 для Е-несучої в інших країнах. HDSL і HDSL2 призначаються для передавання DS-1 по мідних лініях і поширюються як більш рентабельний спосіб для служб DS-1. Абонент немов купує DS-1, але по мережі одержує HDSL або HDSL2. Як нові і кращі DS-1 HDSL і HDSL2 найчастіше використовуються для аналогічних цілей, наприклад, для служб несучих підвідних станцій (таких, як DLC-системи з виграшем витой пари), для під'єднання користувача до локальної мережі (як DS-1) або для доступу до регіональної мережі по виділеній лінії.

Розглянемо симетричну DSL (SDSL, symmetric DSL), яку називають однолінійною. Сьогодні SDSL здається дуже привабливим варіантом VHDSL, призначеним для тих же цілей, що і HDSL, але з широкою областю застосування. Наприклад, SDSL здатна функціонувати як на швидкості 1,5 Мбіт/с, так і на 2 Мбіт/с в обох напрямках, але тільки на

обмежених відстанях. Однак навіть найбільш розповсюджена форма SDSL відноситься до рішень, що надають швидкості нижчі T1.

Деякі технології xDSL асиметричні за своєю природою. Швидкості вихідного потоку менші, ніж швидкості вхідного. З огляду на асиметричну природу більшості додатків абонент/сервер, особливо в Web, це не можна вважати недоліком. Виключенням буде ситуація, коли домашній користувач персонального комп'ютера або невелика фірма побажає мати Web-сервер у себе вдома або в офісі. У цьому випадку треба мати симетричні (тобто дуплексні) швидкості обміну. Можливо, для цього випадку більше підійдуть HDSL і HDSL2.

Асиметрична DSL (VDSL, asymmetric DSL) і технологія DSL з адаптацією швидкостей (RADSL, Rate Adaptive DSL) не дуже відрізняються швидкостями і відстанями. Сьогодні більшість систем ADSL здатні адаптувати швидкості обміну, і розходження між ADSL і RADSL поки залишаються тільки з історичних причин або для зручності вивчення.

Обидві технології функціонують в діапазоні від 1,5 Мбіт/с до 8 Мбіт/с для вхідного потоку і від 16 кбіт/с до 640 кбіт/с для вихідного потоку (це приблизні дані). Обидві технології мають широкий спектр застосування, обидві призначені для інтерактивних мультимедійних додатків. Вони прекрасно підходять для звичайного доступу до Інтернету ADSL і RADSL, добре підходять для доступу віддалених користувачів до локальних мереж, дозволяючи застосовувати аналогові телефони. ISDN DSL (IDSL) дивний термін, оскільки ISDN уже застосовує DSL, але така комбінація має сенс. IDSL підтримує ISDN-структуру 2B+D інтерфейсів BRI на швидкостях 144 кбіт/с в обох напрямках. Проблема є те, що ISDN BRI часто використовується для швидкого доступу до Інтернету. IDSL забирає ISDN BRI з комутатора кіл, коли лінія використовується тільки для доступу до Інтернету і Web. При цьому значно знижується навантаження на комутатор, дозволяючи йому підтримувати "дійсних" користувачів ISDN. D-канал у BRI більш не служить для телефонних з'єднань ISDN через PSTN, але якщо BRI потрібний винятково для доступу до провайдера, це вже не так важливо.

Високошвидкісна технологія DSL (VDSL, Very High Speed DSL) має переваги. Вона розглядається як асиметрична, але має і варіант про симетричну конфігурацію. Максимальні швидкості VDSL не можуть бути отримані на довгих мідних локальних лініях, що вимагає використання оптичних DLC, принаймні, на половині відстані лінії доступу до комутуючої станції. Швидкості – від 13 Мбіт/с до 52 Мбіт/с для вхідного потоку і від 1,5 Мбіт/с до 6,0 Мбіт/с для вихідного потоку. Підтримувані додатки включають усе, що обслуговується ADSL/RADSL, плюс послуги цифрового телебачення високої чіткості (HDTV, High Definition TV). VDSL розглядається як кінцева мета еволюції всіх технологій xDSL.

Підтримувані в xDSL швидкості змінюються в обох напрямках у залежності від фізичних характеристик аналогових локальних ліній, які використовуються для обміну. Один будинок може використовувати ADSL при 1,5 Мбіт/с вхідного потоку, а сусідній будинок – лише 768 кбіт/с вхідного потоку. Однак у більшості випадків швидкості значно перевищують швидкості звичайних модемів або ISDN BRI.

Швидкості та граничні відстані xDSL – це конкуруючі параметри, які варто розглядати з обережністю. Завжди більш високі швидкості повинні врівноважуватися меншими відстанями.

2.2 Основні характеристики технології xDSL

Основні технічні характеристики сучасних технологій сімейства xDSL показані в таблиці 2.1. Існують більш нові варіанти xDSL, наприклад, багатошвидкісна DSL (MDSL, multi-speed DSL), але вони пропонуються тільки одним виробником, і їх важко порівнювати з іншими членами сімейства. Таблиця упорядкована за часом створення технології.

Таблиця 2.1 – Параметри сімейства технологій xDSL

Назва	Пояснення	Швидкість передавання даних	Режим	Коментар
1	2	3	4	5
HDSL/ HDSL2	Швидкісна DSL	1,544 Мбіт/с 2,048 Мбіт/с	Симетрична Симетрична	Використовуються дві пари HDSL2 використовується одна пара
SDSL	Однолінійна DSL	768 кбіт/с	Симетрична	Використана одна пара
ADSL	Асиметрична DSL	від 1,5 Мбіт/с до 8 Мбіт/с від 16 кбіт/с до 640 кбіт/с	Вхідний потік Вихідний потік	Використана одна пара з максимальною довжиною 5,5 км
RADSL	DSL з адаптацією швидкості	від 1,5 Мбіт/с до 8 Мбіт/с від 16 кбіт/с до 640 кбіт/с	Вхідний потік Вихідний потік	Використана одна пара, але може адаптуватись швидкість передавання даних до параметрів лінії
CDSL	Абонентська DSL	До 1 Мбіт/с від 16 до 128 кбіт/с	Вхідний потік Вихідний потік	Використана одна пара, але не потребує в будинку користувача віддаленого обладнання

Продовження таблиці 2.1

1	2	3	4	5
ISDL	ISDN DSL	Аналогічна ISDN BRI	Симетрична	Використана одна пара, інколи називається „BRI без комутатора”
VDSL	Високошвидкісна DSL	Від 13 до 52 Мбіт/с від 1,5 Мбіт/с до 6,0 Мбіт/с	Вхідний потік Вихідний потік	Великі швидкості обміну даними; максимальна довжина від 0,55 до 1,4 км, потрібен волоконно-оптичний абонентський кабель і ATM

Приведені швидкості та відстані xDSL потрібно розглядати як передбачувані, а не регламентовані. Виробники користуються цим, і сьогодні можна знайти засоби HDSL на основі дискретної багатоканальної (DMT, discrete rmdtilone) модуляції, повну швидкість у 1,5 Мбіт/с для ADSL на 5,5 км і симетричну DSL з підтримкою аналогових пристроїв.

У таблиці 2.1 подані такі технології:

- HDSL і HDSL2 – швидкісні DSL. Функціонують на швидкості 1,544 Мбіт/с (швидкість T1) у Північній Америці і 2,048 Мбіт/с (швидкість E1) практично у всіх інших країнах. Обидві швидкості є симетричними (однаковими в обох напрямках). Спочатку HDSL на 1,544 Мбіт/с використовувала дві пари проводів і функціонувала на відстанях до 4,5 HDSL зі швидкістю 2,048 Мбіт/с, вимагає три пари проводів для тих же відстаней (але не більше). Остання версія HDSL, відома як HDSL2, застосовує тільки одну пару проводів і, як очікується, буде стандартизована для забезпечення сумісності між устаткуванням різних виробників;
- SDSL – симетрична (однопарна) DSL. Метою технології xDSL є використання аналогових локальних ліній. Можливо, найкращим рішенням буде застосування єдиної пари провідників, як це робиться в аналоговій лінії. SDSL використовує тільки одну пару, але дозволяє функціонувати лише на 3км, принаймні, відповідно до проектної специфікації. Проте швидкості ті ж самі, що і для HDSL. SDSL має швидкість 768 кбіт/с з використанням єдиної пари HDSL. Передбачається, що HDSL2 має функціонувати як і SDSL, і згодом SDSL буде поглинута HDSL2;
- ADSL – асиметрична DSL. SDSL використовує тільки одну пару проводів, але необхідність підтримки дуплексних швидкостей обмежує відстані. ADSL визнає асиметричну природу багатьох широкосмугових служб і в той же час розширює відстань передавання до 5,5 км;
- RADSL – адаптивна за швидкістю DSL. При встановленні устаткування передбачається виконання деяких мінімальних вимог

до стану ліній для забезпечення функціонування на заданій швидкості. Принаймні, це справедливо для попередніх цифрових технологій таких, як T-несуча і ISDN. Що ж робити, коли характеристики лінії змінюються або швидкості роботи роблять устаткування чутливим до малих змін у середовищі передавання даних? RADSL успадковує кращі властивості ADSL і, використовуючи дискретне багатотональне (DMT) кодування, може адаптуватися до зміни параметрів лінії і підстроювати швидкості в обох напрямках для одержання максимальної, при даних умовах, швидкості;

– CDSL – споживча DSL. Хоча ця технологія пов'язана з ADSL і RADSL, її особливості дозволяють розглядати її як окремий варіант. CDSL використовує більш помірні швидкості і відстані в порівнянні з ADSL/RADSL, але вона має унікальну перевагу. CDSL дає можливість не турбуватися про встановлення в приміщенні абонентів віддалених пристроїв, відомих як розподільники (splitter). Розподільники дозволяють існуючим аналоговим телефонам і іншому устаткуванню (наприклад, факсимільним апаратам) функціонувати так само, як і раніш (розподільники для ADSL і RADSL обговорюються нижче.) У CDSL розподільники і відповідні кабелі не потрібні;

– IDSL – ISDN DSL. Ця технологія використовує канали 2B+D інтерфейси BRI ISDN, що функціонують на швидкості 144 кбіт/с (два B-канали по 64 кбіт/с і один D-канал з 16 кбіт/с), але пропускає дані BRI не через телефонний комутатор ISDN, а через устаткування xDSL. IDSL функціонує на парі проводів;

– VDSL – високошвидкісна DSL. Це найновіший член сімейства. VDSL розглядається деякими фахівцями як кінцева мета технологій DSL. Швидкості є найбільш високими з усіх можливих, але тільки для відстаней 0,3 – 1,4 км по мідній витій парі. Відстань не проблема для VDSL, оскільки ця технологія розрахована на під'єднання волоконно-оптичних ліній після точки на відстані в 0,3 – 1,4 км. Вона була задумана для асинхронного режиму пересилання кадрів (ATM, asynchronous transfer mode) не як один з варіантів, а як рекомендований режим роботи.

2.3 Реалізація HDSL на базі T1

До появи DSL існувала технологія T1. Вона почалася як цифрова система локальних ліній, що збирає разом голосові канали та зменшує шум. Але надалі T1 швидко перейшла на цифрові магістральні системи для передавання численних телефонних дзвінків між комутаційними

станціями. Оскільки багато технологій DSL ґрунтуються на окремих компонентах мереж T1, буде доречний огляд основних принципів T1.

T1 була створена як магістральна або несуча система з мультиплексуванням. У 1984 р., після багатьох років використання в ТФМЗК, T1 стала доступною для абонентів. Застосована в ній схема мультиплексування/доступу показана на рис. 2.1.

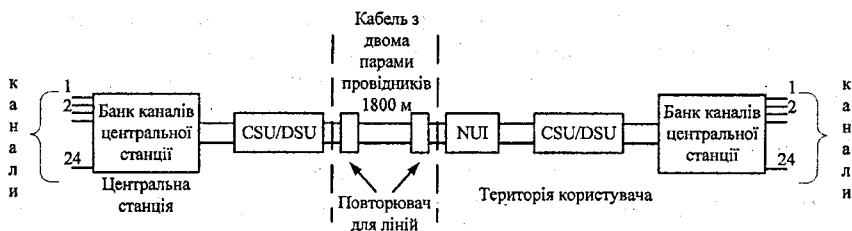

Рисунок 2.1 – Мультиплексорний доступ T1

При пересиланні аналогових телефонних розмов банк каналів установлювався як устаткування на території споживача (CPE, customer premises equipment) і належав і обслуговувався самим абонентом. До банку каналів можна було під'єднати до 24-х аналогових телефонних проводів (і виходів), які перетворювались у повнодуплексний канал 64 Кбіт/с. Пристрій CSU/DSU (пристрій обслуговування каналу/пристрій цифрового обслуговування) виконував мультиплексування розмов і кодування при передаванні. CSU/DSU під'єдується до мережевого інтерфейсного пристрою (NIU, network interface unit), що формує вузол розмежування між мережею провайдера і CPE.

На іншому кінці лінії аналогічний пристрій CSU/DSU під'єднується до банку каналів центральної станції, що розподіляє цифрові телефонні канали між різними комутуючими пристроями.

На кожному кінці з'єднання T1 використовує дві пари провідників: для передавання і приймання. Швидкість дорівнює 1,544 Мбіт/с (1,536 Мбіт/с для трафіку абонента) в обох напрямках. T1 забезпечує роботу на відстаннях від території абонента до центральної станції. Для цього необхідний спеціальний пристрій – повторювач для лінії (line repeater), що регенерує і підсилює цифрові сигнали. Повторювачі розміщуються через рівні інтервали по всій довжині лінії. Найбільш розповсюджений інтервал у 1,3 км, оскільки аналогові лінії мали навантажувальні котушки Н-88 через кожні 1,3 км. Перетворення двох аналогових пар провідників у єдину систему T1 не було дуже складним: замість навантажувальних котушок ставилися повторювачі. Інформаційної

ємності двох пар тепер вистачає на 24 цифрових розмови (замість двох аналогових).

T1 була популярна для цифрового доступу до ТФМЗК. У зв'язку з поширенням T1 провайдери прийняли HDSL як спосіб швидкої та рентабельної реалізації ліній T1 і для внутрішнього використання та абонентів.

Мультиплексна магістральна система T1 формує основу ISDN. Як інтерфейс PRI ISDN T1 забезпечує комерційним організаціям доступ до ISDN-комутатора на швидкості 1,536 Мбіт/с, а для домашніх користувачів пропонується частина T1 зі швидкістю 144 кбіт/с (частіше як два канали по 64 кбіт/с і один канал даних на 16 кбіт/с). Два канали 64 кбіт/с можна об'єднати в один зі швидкістю доступу 128 кбіт/с.

При наближенні швидкості аналогових модемів до 64 кбіт/с швидкості ISDN стали недостатніми для багатьох служб (адже навіть PRI часто розділяється на частини по 64 кбіт/с).

За межами Північної Америки і Японії PRI надається як E1 (а не T1). E1 подібний T1 (там також існують канали зі швидкістю 64 кбіт/с), але замість 24 каналів американського T1, E1 пропонує 32 канали (30 з них можуть переносити корисну інформацію). Швидкість лінії E1 складає 2,048 Мбіт/с.

T1/E1 для PRI вимагає додатково дві пари провідників і активні повторювачі на лінії (які "очищають" і ретранслюють сигнал) через кожні 1800 метрів. Таке обмеження зробило T1 для домашніх користувачів занадто дорогим, оскільки кожне коло повинно ретельно пророблятися. Якщо T1 можна було б реалізувати однією парою проводів або змусити працювати на великих відстанях без повторювачів, можливо T1 (і E1) одержала б нове життя як технологію DSL для домашніх користувачів.

У середині 80-х рр. компанія Bellcore запропонувала HDSL обійти обмеження у швидкості для каналів ISDN і фізичні обмеження T1 для PRI (і BRI теж). HDSL називалася в той час "моделлю заміщення T1/E1 без повторювачів". Компанія Bellcore використовувала код 2B1Q (два двійкових, один чотвірковий), як і ISDN BRI DSL, але перевизначений таким чином, щоб досягти 784 кбіт/с однією парою довжиною до 3,7 км без застосування повторювачів. Швидкість 784 кбіт/с забезпечувалася дванадцятьма каналами по 64 кбіт/с разом із каналом BRI на 16 кбіт/с для сигналів і даних.

Коли первинний варіант HDSL був перетворений у дуплексний режим по двох розділених парах, стала можливою швидкість 1,544 Мбіт/с у кожному напрямку (як у T1), але без розташованих через 1800 метрів повторювачів. Допускалися деякі рівнобіжні відводи, якщо вони не були надто довгими. Лінію можна було продовжити на 3,7 км за віддалений термінал (RT) у зоні обслуговування несучої (CSA). Однак лінія доступу HDSL усе ще вимагала прокладання двох пар мідних провідників, що

обмежувало використання HDSL для домашніх користувачів і офісів, де було важко розраховувати на другу пару. HDSL2 повинна зняти ці обмеження.

Первинна версія HDSL на 2,0 Мбіт/с (швидкість E1) використовувала наявні мікросхеми на 784 кбіт/с, і, отже, їй була необхідна третя пара для забезпечення швидкості лінії E1 у 2,048 Мбіт/с. Оскільки дві пари HDSL працювали при 784 кбіт/с, третя пара була потрібна для перевищення цієї швидкості. Більш нові версії HDSL можуть функціонувати з 1,168 Мбіт/с у кожній парі, забезпечуючи підтримку швидкості E1. HDSL не мала потребу в спеціальному оснащенні ліній повторювачами для відстаней до 3,7 км, а швидкість залишилася як у T1. Існує технологія півдуплексної HDSL. Це одна з форм SDSL зі швидкістю 384 кбіт/с на відстанях до 5,5 км.

Таким чином, HDSL передбачалася як спосіб досягнення швидкості T1 у дуплексному режимі для абонентів з високими вимогами до смуги пропускання. Архітектура HDSL показана на рис.2.1.

Подана на рисунку 2.1 типова система HDSL забезпечує окремі лінії обслуговування DS-1 для двох абонентів. До HDSL для реалізації класичної архітектури T1 потрібні були б дві пари провідників і повторювачі через кожні 1,8 км. У HDSL провайдер купує два пристрої, що на сьогоднішній момент повинні бути від одного постачальника оскільки сумісність не бралася в розрахунок до появи останньої версії HDSL, відомої як HDSL2. Два пристрої – це термінальні пристрої HDSL (HTU, HDSL Termination Unit): HTU-C на центральній станції провайдера і віддалений пристрій HTU-R, розташований якнайближче до приміщення абонента. HTU-C виконується у вигляді декількох блоків, встановлюваних на стояку, що розміщається поблизу кабельного центра центральної станції або головного розподільного щита. Лінії від, HTU-C з'єднуються перемичками для забезпечення каналної і безканалної служб T1.

Перевагою HDSL є відсутність повторювачів. Для деяких старих моделей HTU необхідна третя пара проводів, щоб забезпечити службу E1 на 2,048 Мбіт/с. Більш сучасне устаткування реалізує потрібні швидкості на двох парах або навіть на одній парі, але в деяких випадках з обмеженням відстані.

HTU-R багато в чому залишається устаткуванням провайдера, а не устаткуванням на території абонента. Від HTU-R до приміщення абонента усе ще необхідні дві пари провідників. На території абонента застосовуються широко розповсюджені і недорогі мультіплексори T1. Інтерфейс до абонента на двох парах залишається в основному для зворотної сумісності.

Основною перевагою HDSL є більш швидке та рентабельне забезпечення служби T1 по практично будь-яких локальних лініях. Не потрібні повторювачі або спеціальна перебудова лінії, а одна пара завжди

буде доступна для інших цілей. Простота реалізації дозволяє провайдерам знижувати щомісячний тариф на те, що, власне кажучи, усе ще є службою T1, але "усередині" реалізується через HDSL.

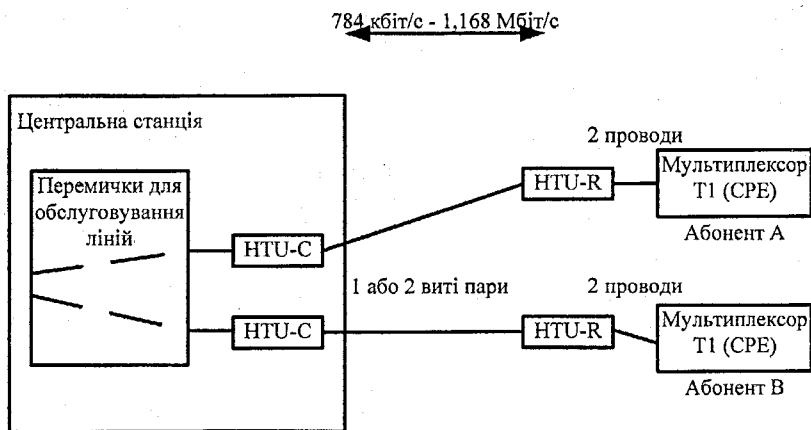

Рисунок 2.2 – Архітектура HDSL

HDSL не використовує комутатор ТФМЗК, а є зв'язком для приватної лінії "точка-точка". На іншому кінці HDSL може бути інша лінія доступу служби приватної лінії, що являє собою "реальну" T1 або (у багатьох випадках) інше HDSL - з'єднання.

У цифрових лініях немає ніяких аналогових сигналів, а застосовується кодування 2B1Q (якщо тільки не потрібні екстраординарні характеристики зв'язку). Тому локальні лінії HDSL не можна використовувати одночасно з аналоговими телефонами.

У HDSL не забезпечується зворотна сумісність з існуючими аналоговими телефонами. До таких телефонів можна під'єднати спеціальний цифровий пристрій, що кодує та що використовує один з цифрових каналів на 64 кбіт/с. Так чи інакше, місце аналогових телефонів займають звичайні офісні цифрові телефони. Часто встановлюється приватний комутатор ліній (PBX, private branch exchange) або кнопкова телефонна система (KTS, key telephone system).

Останнім часом іноді базова версія HDSL з одною парою 784 кбіт/с застосовується саме на цій невеликій швидкості (що іноді іменують SDSL або навіть середньошвидкісний DSL — MDSL, Medium-speed DSL). При цьому можливе передавання на відстань у 6600 метрів. Однак перші реалізації показують, що більш надійною є швидкість у 272 кбіт/с. Відстань роботи HDSL збільшується з відновленням моделей устаткування, і може бути зафіксоване з введенням стандартизації в

HDSL2. Більш докладно технології HDSL і HDSL2 розглядаються в наступному розділі.

2.4 ISDN на базі кодування 2B1Q

Розглянемо взаємозв'язок між кодуванням 2B1Q для лінії і технологією ISDN. Кодування 2B1Q (два двійкових і один четвірковий) призначалося для використання в ISDN DSL. Це чотирирівневий код для ліній зв'язку (звідси – "четвірковий"), що являє собою два двійкових біти (2B) як один четвірковий символ (1Q). Кодування 2B1Q розглядалося як поліпшення початково прийнятого для лінії T1 біполярного почергового кодування з поверненням знака (біполярного AMI – bipolar alternate mark inversion); оскільки в 2B1Q одному стані сигналу на лінії (бод) відповідають два біти, замість одного. Це також означає, що сучасне з'єднання ISDN, що використовує BRI на 160 кбіт/с (два B-канали по 64 кбіт/с плюс D-канал на 16 кбіт/с плюс ще один канал на 16 кбіт/с), працює зі швидкістю 80 тисяч символів у секунду (80 кбод), замість 160 кбод.

Кодування 2B1Q задумувалося для забезпечення швидкостей ISDN BRI (144 кбіт/с плюс накладні витрати в лінії) на локальних лініях до 5400 метрів по одній парі проводів, хоча в основному виходила швидкість у 144 кбіт/с з повнодуплексним режимом у кожному напрямку і у тому ж діапазоні частот.

Кодування 2B1Q не досить для кількадекабітових швидкостей на великих відстанях. Хоча 2B1Q використовує меншу смугу пропускання, ніж біполярне AMI, 2B1Q займає весь діапазон частот передавання аналогового голосу на аналогових локальних лініях. На рис. 2.3 показані діапазони частот для різних методів кодування. Кодування з амплітудно-фазовою модуляцією без несучої (CAP) як і будь-який інший метод модуляції пропускну здатності лінії, зберігає діапазон від 300 до 3300 Гц для аналогових телефонних служб (див. нижче). Технологія 2B1Q застаріла вже до середини 90-х рр. Можливо для нових технологій DSL кодування 2B1Q не є найкращим.

Обговоримо різні методи кодування сигналів ліній для технологій DSL. Відомий код 2B1Q для ISDN є членом сімейства кодів з амплітудно-імпульсною модуляцією (PAM, Pulse Amplitude Modulation). Для підстроювання кодування під технології DSL, PAM оптимізується за допомогою формування спектра (spectral shaping). Це означає, що код PAM не повинен опускатися до частоти 0 Гц або додавати складову постійного струму в лінії доступу. Код PAM, оптимізований чи ні, багато в чому відрізняється від CAP і QAM, залишаючись кодом в основній смузі частот.

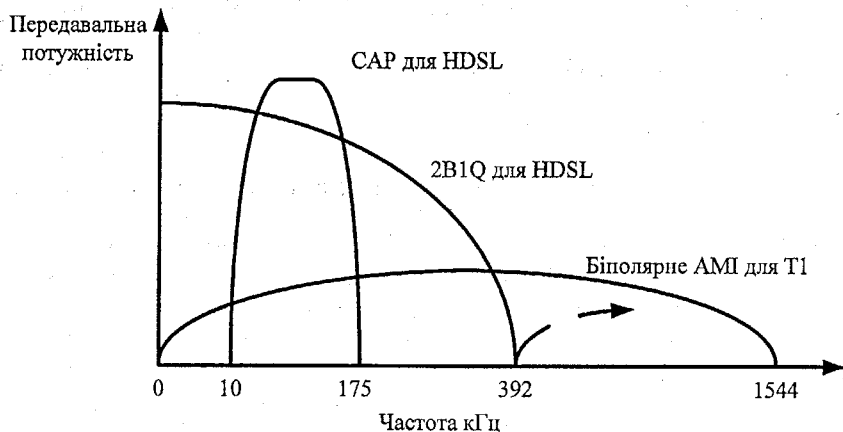

Рисунок 2.3 — Енергетичні спектри АМІ, 2B1Q і CAP

У ISDN BRI застосовувалася одна пара проводів. Але оскільки інші схеми ISDN допускають роботу на двох парах, потрібно використовувати в устаткуванні DSL спеціальний пристрій для послаблення луно-сигналу. У загальному випадку послаблення луно-сигналу необхідно для будь-якого повнодуплексного передавання по одному проводу й в одному діапазоні частот для прийнятого й одержаного сигналів. Лунопридушення потрібне для повнодуплексних і далеких телефонних розмов, а також для повнодуплексних цифрових ліній з рознесеними частотами, тобто для аналогового телефону ISDN і xDSL. Коли той самий діапазон частот одночасно використовується сигналами в двох протилежних напрямках, потрібна одна з форм заглушення луно-сигналу незалежно від того чи є сигнал аналоговим, чи цифровим.

Більш того, усі випущені після 1980р. модеми використовували власні методи лунопридушення для виконання повнодуплексних операцій у смузі пропускання діапазону частот голосу (300 - 3300 Гц) на аналогових лініях з єдиною парою.

У HDSL використовується не тільки 2B1Q. Можуть застосовуватися й інші схеми кодування, наприклад CAP або подвійна багатотональна модуляція (DMT, dual multitone modulation), хоча і надзвичайно рідко.

2.5 Особливості HDSL

SDSL розпіфровується як симетрична DSL (symmetric DSL), але оскільки HDSL (і кілька інших варіантів xDSL) також симетрична, таке

визначення не занадто точне. Технологія SDSL починалася з поділу навпіл систем HDSL з двома парами провідників. Таким чином, SDSL функціонує на швидкості 784 кбіт/с по одній парі.

Пізніше SDSL стала визначатися як однопарна HDSL, що більше відповідає істині, оскільки SDSL, маючи багато спільного з HDSL, працює на одній парі. Спочатку для деяких варіантів HDSL були потрібні три пари (наприклад, для підтримки швидкостей E1 на 2.048 Мбіт/с).

Застосування декількох пар проводів для домашнього користувача не є ідеальним варіантом. Перетворення аналогових локальних ліній у цифрові буде простішим, якщо DSL буде використовувати одну існуючу пару проводів, тобто за схемою SDSL.

Як тільки з'явилася ідея SDSL, розробники устаткування стали пропонувати різні варіанти: з високими швидкостями обміну (1.5 і 2.0 Мбіт/с), але на обмежених відстанях або з меншими швидкостями (384 кбіт/с), але на великих відстанях. Менш швидкісна версія SDSL іноді називається MDSL, хоча вона не є основною технологією DSL.

Незважаючи на популярність HDSL і проектування стандарту HDSL2, SDSL зберегла своє місце в DSL. На рис. 2.4 показана система SDSL, використовувана в схемі з вигравшем однієї пари.

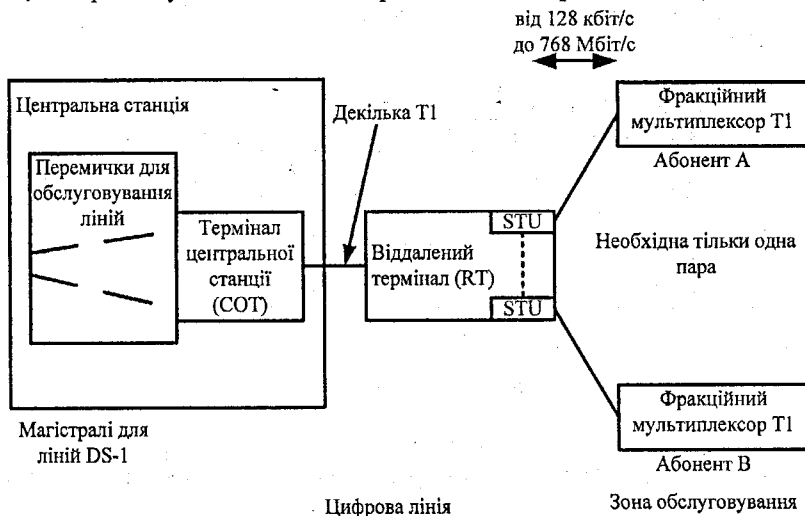

Рисунок 2.4 – Архітектура SDSL у системі телекомунікацій

Термінал центральної станції і віддалений термінал з'єднані декількома T1 відповідно до загальної архітектури зони обслуговування місцевої компанії (carrier serving area). Потрібні дві пари від віддаленого терміналу (RT, remote terminal) до абонента для підтримки швидкості T1 у

1.544 Мбіт/с. Однак найбільш розповсюджені RT підтримують чотири T1, так що така архітектура трохи обмежена, якщо основна мета полягає в наданні абонентові повних швидкостей T1. Але для домашніх офісів і користувачів цілком підійде тільки частина від T1, якщо одночасно буде знижена і ціна. Можливо абонентові потрібно лише 256 кбіт/с (чотири канали по 64 кбіт/с) або навіть 128 кбіт/с (два канали по 64 кбіт/с), тоді можливості T1 у RT не будуть швидко вичерпані. Саме для цього призначені SDSL і її варіанти.

Півдуплексний режим припускає швидкості від 128 кбіт/с до 768 кбіт/с по одній парі провідників. Швидкість 128 кбіт/с забезпечується смугою пропускання двох каналів 64 кбіт/с, а швидкість 768 кбіт/с – дванадцяти таких каналів.

SDSL дозволяє провайдерів забезпечувати послуги DSL на підставі трьох основних параметрів: вартості, відстані і швидкості. Абоненти вибирають різні варіанти SDSL з урахуванням продуктивності, відстані від місцевої станції і свого бюджету. Провайдери оцінюють свої послуги за нерівномірною шкалою тарифів.

Підтримувані в SDSL в наш час максимальні швидкості і відстані показані в таблиці 2.2.

SDSL продовжить своє існування як різновид HDSL навіть після появи HDSL2.

Таблиця 2.2 – Швидкості і відстані SDSL

Швидкість передавання даних	Максимальна відстань
128 кбіт/с	6,71 км
256 кбіт/с	6,56 км
384 кбіт/с	4,42 км
768 кбіт/с	3,97 км
1.024 Мбіт/с	3,51 км

2.6 Особливості асиметричної DSL

Асиметрична DSL (asymmetric DSL) спрямована на усунення обмежень HDSL, HDSL2 і їхніх різновидів у нових цифрових локальних лініях.

Насамперед HDSL, SDSL і інші технології рідко допускають застосування аналогового телефону (однак у наш час виробники підтримують передавання аналогового голосу в технологіях, подібних SDSL, особливо для кодування, відмінного від 2B1Q). Більшість людей продовжують користуватися аналоговими телефонами, однак HDSL, HDSL2 і їхні варіанти (у чистому вигляді) передають тільки цифрові сигнали, що вимагає від користувачів або покупки спеціальних

перетворювачів (термінального адаптера, ТА), або придбання цифрового телефону. Можливо, ще буде знайдений недорогий спосіб застосування аналогових телефонів на цифрових лініях.

У 1992 р. деякі телефонні компанії спільними зусиллями дали можливість користуватись вдома цифровим відео (і супровідним його аудіосигналом). Були випробувані багато технологій. Привабливість ADSL у той час полягала в обіцянці надання такого роду послуг по існуючих локальних лініях, що використовувалася для передавання аналогового голосу.

ADSL могла стати основою для забезпечення відео за вимогою і так званих "відеотональних" (video dial tone) систем, що активно розроблялися в той час. Для цього була потрібна велика смуга пропускання вхідного потоку (у напрямку до будинку), але не дуже велика смуга для вихідного потоку (з будинку). Прості команди "Старт", "Стоп", "Швидке перемотування" і "Пауза" розміщуються в невеликих пакетах даних.

Виявилося, що багато домашніх додатків відповідають асиметричній моделі, наприклад, доступ до Інтернету. Будь-яка технологія DSL (у тому числі й ADSL), що підтримує велику смугу в одному з напрямків, є асиметричною за визначенням.

Якийсь час абревіатура ADSL була об'єднувальним терміном для різних асиметричних технологій xDSL, включаючи RADSL і VDSL. Однак переважно застосовувались терміни, більш формальні і специфічні для кожної технології xDSL.

Більш докладна інформація про ADSL подана нижче, а зараз ми лише визначимо положення ADSL усередині сімейства xDSL. Рис. 2.5 показує загальну архітектуру ADSL.

Тут показані дві риси ADSL, що відрізняють її від інших технологій xDSL. Розподільник (splitter) – це пристрій, що вмикається між місцевою телефонною станцією і приміщенням абонента. Розподільник виконує дві функції. По-перше, він дозволяє продовжити використання існуючих аналогових телефонів і іншого устаткування, наприклад, факсимільних апаратів. По-друге, розподільник відводить трафік даних з великим часом зайнятості від телефонного комутатора ТФМЗК на маршрутизатор IP або на мережу, що комутується, АТМ (де цей трафік переноситься в пакетах). Це знижує навантаження на ТФМЗК і скорочує витрати абонента, оскільки не потрібно замінювати все абонентське устаткування. ADSL є асиметричною технологією. Швидкість вхідного потоку набагато більша (іноді в десятки разів), ніж швидкість вихідного потоку. Максимальна швидкість вхідного потоку визначена для ADSL у 8,192 Мбіт/с, однак її важко досягти на практиці в силу обмежень пропускної здатності існуючої архітектури Інтернету і його магістралей. Це схоже на використання автомобіля зі швидкістю 100 миль за годину на автостраді з обмеженням швидкості до

Рисунок 2.5 – Архітектура ADSL

55 миль за годину. У близькому майбутньому більшість виробників устаткування і провайдерів будуть установлювати максимальні швидкості від 4 Мбіт/с до 6 Мбіт/с.

З'єднання ADSL не комутується. Іншими словами, ADSL формують інший тип виділеної лінії від абонентського персонального комп'ютера або локальної мережі в місце призначення – з комутацією пакетів або осередків ATM, а не кіл. Якщо провайдер на кінці лінії зв'язку ADSL установить IP-маршрутизатор або комутатор ATM, під'єднаний до Інтернету, то трафік ADSL зможе потрапити в будь-яке місце. Сьогодні це робиться через телефонну мережу, що комутується.

2.7 Особливості DSL з адаптацією швидкості

DSL з адаптацією швидкості (Rate Adaptive DSL) знімає обмеження деяких раніше розроблених пристроїв ADSL, особливо заснованих на CAP. Після встановлення устаткування ADSL для роботи в смузі пропускання аналогової локальної лінії (раніше використовувалася для телефонних розмов), отримана цифрова лінія функціонує з фіксованими швидкостями вхідного і вихідного потоків протягом усього часу існування з'єднання. Швидкості вхідних потоків змінюються для різних областей і параметрів використовуваних пар, зі збільшенням до 32 або 64 кбіт/с. По одній лінії зв'язку можна одержати, наприклад, 640 кбіт/с, а по сусідній – тільки 608 кбіт/с або навіть 576 кбіт/с.

Параметри локальних ліній увесь час змінюються. Вони можуть погіршуватися або поліпшуватися в залежності від дощів, сонячної активності, середньої температури проводів, сезону або часу доби.

RADSL теоретично здатна миттєво адаптуватися до зміни параметрів ліній.

Наприклад, користувачі можуть одержати ранком швидкість обміну 576 кбіт/с, опівдні – 640 кбіт/с у, а ввечері – 608 кбіт/с.

Така концепція подібна ідеї модемів, що налагоджуються автоматично. Модеми ще 20 років тому вимагали настроювання на параметри лінії для одержання максимальної продуктивності, що порівняно легко зробити для виділених приватних ліній, але практично неможливо гарантувати для з'єднань, що комутуються. Справа в тому, що в з'єднаннях, що комутуються, сигнали двох сеансів зв'язку можуть проходити по різних електричних колах. Ключовим моментом при настроюванні на параметри лінії є вирівнювання (equalization) згасання по усьому використовуваному спектрі частот. Нові модеми із самоузгодженням дозволяють знизити швидкість обміну при незадовільних параметрах лінії зв'язку (тому навіть модеми з 33,6 кбіт/с усе ще працюють на швидкості 28,8 або 14,4 кбіт/с). Однак після встановлення надійного з'єднання зі швидкістю 14,4 кбіт/с остання не може бути змінена, навіть якщо з'єднання триває години і умови на лінії поліпшуються. У RADSL підстроювання за швидкістю виконується оперативно, під час з'єднання.

Інші властивості RADSL такі ж, як в ADSL з точки зору максимальних швидкостей і відстаней. RADSL є розвитком ADSL, і все устаткування ADSL повинно далі переходити на методи RADSL. В устаткуванні з дискретним багатотональним кодуванням (DMT) є присутньою технологія RADSL, пов'язана з основними принципами даного способу кодування. Хоча робота RADSL можлива в ADSL з кодуванням CAP, цього важко домогтися без додаткових схем і накладних витрат у CAP-пристроях. Найбільше розходження пов'язане зі зміною спектра сигналу в CAP. Проте деякі виробники устаткування ADSL із CAP вже представили RADSL.

Базова архітектура RADSL-з'єднання в точності повторює архітектуру ADSL.

Перші реалізації ADSL і RADSL розкрили багато серйозних проблем, пов'язаних з територією абонентів. ADSL/RADSL вимагає встановлення й обслуговування віддаленого пристрою – розподільника, головною функцією якого є забезпечення подальшого функціонування існуючих аналогових телефонів і факсимільних апаратів. Виникли також ускладнення з внутрішньою проводкою і її конфігурацією. Зупинимось на питаннях обслуговування і живлення окремого розподільника.

Насамперед провайдер повинен домовитися з абонентом про встановлення розподільника і прокладання комунікацій. Це може показатися не настільки складним, але застати в робочий час зайняту людину вдома не так просто.

Проблеми з внутрішньою проводкою підвищують вартість і складність встановлення розподільників, знайдений спосіб конфігурації швидкостей і відстаней ADSL або RADSL з підтримкою існуючих

аналогових пристроїв, але без віддалених розподільників, це стане досить привабливою альтернативою базової технології ADSL/RADSL.

Наприкінці 1997р. компанія Rockwell Semiconductor Systems запропонувала варіант xDSL, названий споживчою DSL (CDSL, Consumer DSL). Він дозволив усунути відзначені вище незручності й обмеження. Rockwell запропонувала свій метод стандартизації, перед тим як він був специфікований ITU. Його назва "Gadsl lite" показує взаємозв'язок між ADSL/RADSL і CDSL. Єдине значне розходження між ADSL/RADSL і CDSL, крім відсутності розподільника в будинку абонента і складностей із проводкою, — це обмежена швидкість функціонування (вихідний потік 1 Мбіт/с, замість 8 Мбіт/с для ADSL). Про підтримку CDSL заявили Nortel, Microsoft, Compaq і Intel, і майбутнє CDSL стало здаватися не тільки гарантованим, але і безхмарним.

На території місцевої станції (центральної станції) з'єднання не міняються. Розподільник, усе ще, необхідний для розщеплення високошвидкісних пакетів з даними і телефонними розмовами. Розподільники місцевих станцій розташовані у тому ж устаткуванні, що й в архітектурі ADSL/RADSL. Розходження стосуються тільки приміщень абонентів. Архітектура CDSL показана на рис. 2.6 (віддалений розподільник відсутній).

CDSL наділена такими особливостями.

1. Адекватні для більшості користувачів швидкості доступу. Більш швидкий доступ до Інтернету може привести до уповільнення роботи в інших частинах мережі. Таке "переміщення вузького місця продуктивності" може бути серйозною проблемою для багатьох користувачів, що очікують швидкості від 6 до 8 Мбіт/с для вхідного потоку. Чи здатні сервери і магістралі Інтернету витримати подібне навантаження? CDSL додає тільки 1 Мбіт/с. Цього досить для сучасних вимог користувачів до швидкості доступу в Інтернет і Web. Обмеження навантаження дозволить знизити вартість модемів CDSL.

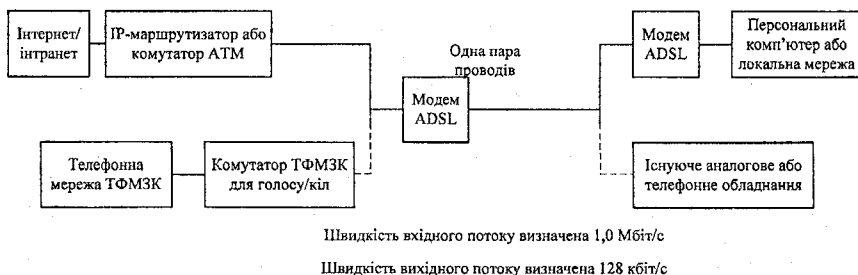

Рисунок 2.6 – Архітектура CDSL

2. Простота встановлення у замовника. Можливо, це найбільш важлива властивість. При реалізації CDSL не потрібно домовлятися з абонентом про час проведення робіт, турбуватися про проводку, встановлення віддаленого пристрою і про майбутнє технічне обслуговування.

3: Доступ до Інтернету одночасно з роботою телефону. Незважаючи на відсутність віддалених розподільників, CDSL дозволяє одночасно виконувати телефонні дзвінки і доступ до Інтернету по одній телефонній лінії. Не існує обмежень "почергового" використання, як при розміщенні на одній локальній лінії сучасних модемів і телефонів.

4. Низька вартість для абонентів. Без електронних схем розподільників модеми CDSL повинні бути менш дорогими, від віддаленого модемного пристрою ADSL і RADSL будь-якої конфігурації. Вартість не повинна перевищувати поточні ціни на найбільш сучасні моделі модемів 56k. Покупці часто поєднують ціну необхідного устаткування, вартість послуг (технічно це різні речі), коли говорять, що послуги занадто дорогі. CDSL знижує вплив вартості устаткування.

5. Низькі витрати на забезпечення служби. Навіть у CDSL провайдеріві потрібно встановлювати устаткування на місцевій (центральної) станції. Однак його вартість компенсується економією від локалізації місця проведення робіт і обслуговування. У CDSL немає необхідності виїжджати до кожного абонента або обслуговувати віддалені пристрої на великій території.

Таким чином, модеми-CDSL не заміщають собою модеми 56k або звичайні модеми, але пропонують еволюційний шлях досягнення високих швидкостей з меншими проблемами для провайдерів, ніж в інших технологіях xDSL. Однак CDSL залишається членом сімейства xDSL і не може розглядатися як удосконалення модемів 56k. Максимальна швидкість CDSL (1 Мбіт/с вхідного потоку) залежить від стану ліній. Швидкості, більш помірні в порівнянні з ADSL і RADSL, у багатьох випадках дозволяють досягти граничних параметрів. CDSL не є заміщенням ADSL або RADSL, а служить доповненням до встановлюваних систем ADSL і RADL там, де не потрібні високі швидкості або де виникають складнощі з віддаленими розподільниками і домашньою проводкою.

2.8. Високошвидкісні DSL

VDSL є спробою вирішення, принаймні, трьох проблем, пов'язаних із широкосмуговими службами на локальних лініях. По-перше, телефонні компанії усе більше застосовують волоконно-оптичні кабелі в системах з виграшем пари або в лініях цифрової несучої (DLC, digital loop carrier). Розповсюджено обслуговування окремих районів, особливо, новобудов і

житлових комплексів, до яких підводять волоконно-оптичні кабелі. При цьому мідні проводи використовуються тільки на останніх декількох тисячах метрів до будинку. По-друге, послуги телефонних і інших компаній вимагають з кожним роком усе більшої смуги пропускання. По-третє, у міру удосконалювання системи xDSL дозволяють усе ширше працювати з трафіками від телефону, відео і даних, а деякі системи пристосовуються для передавання осередків ATM. Це теж важливо, оскільки ATM з легкістю поєднує послуги телефону/відео/даних у рамках однієї фізичної мережі. Хоча ADSL може використовуватися в мережах ATM, вона здатна працювати і за протоколом IP (VDSL вимагає наявності мережі ATM).

Рис. 2.7 відбиває основну концепцію VDSL у світлі перерахованих вище проблем. По-перше, VDSL містить у собі оптичний мережний пристрій для перетворення і концентрації сигналів VDSL у кабелі, що підводиться, (фідер) волоконно-оптичної системи, що може бути частиною NGDLC наступного покоління (NGDLC, next generation DLC). Системи NGDLC характеризуються значною "розподіленою інтелектуальністю і під'єднуються до волоконно-оптичних кілець Sonet, а не до цифрових з'єднань "точка-точка" від RT до стільникової мережі. Це полегшує доступ до широкосмугових служб центральної станції.

По-друге, смуга пропускання вхідного потоку набагато більша, ніж у DSL. Швидкість близько 13 Мбіт/с досягається на відстанях 1,4 км, а на 0,3 км по мідному кабелю дають 50 Мбіт/с або близько цього. Вихідний потік VDSL пропонує мінімум 1.5 Мбіт/с і може бути реалізований у симетричних конфігураціях.

По-третє, VDSL призначається для переносу осередків ATM, тобто для формування фізичного рівня (physical layer) у повнофункціональній мережі ATM. У цьому випадку концентратор VDSL у користувача будинку в дійсності є комутатором ATM, що під'єднує різні сервери ATM. Однак допускаються інші режими роботи. Комбінація осередків ATM і MX перенесення по з'єднаннях VDSL призначені для підтримки систем комутації цифрового відео (SDV, switched digital video). Може бути запропонований широкий набір додаткових послуг, включаючи високошвидкісний доступ до Інтернету і Web.

VDSL іноді подається як еволюційний крок розвитку ADSL. На даний момент життєздатність VDSL пов'язана з присутністю оптичного волокна і з популярністю ATM.

VDSL продовжує забезпечувати зворотну сумісність з існуючими аналоговими телефонами через розподільники (як у ADSL) і допускає наявність численних пристроїв на території абонента. Усі вони є для VDSL термінальним устаткуванням (включаючи персональний комп'ютер, локальні мережі, телевізори і навіть холодильники або кондиціонери).

Таким чином, VDSL є для провайдера стратегією "повного набору мережних служб", а ADSL скоріше стратегією "даних по мережі". VDSL – це не "манна небесна", просто кожна з цих технологій має свою область застосування.

2.9 Переваги технології xDSL

Обговоримо переваги xDSL у порівнянні з іншими технологіями доступу розглянутими в попередніх параграфах. Узагальнимо всі переваги xDSL з точки зору провайдерів.

Насамперед xDSL реалізується тільки тоді, коли це потрібно абонентів. Провайдеру немає рації витратити мільйони доларів і очікувати появи абонентів. Первісні витрати будуть, але вони набагато нижчі, ніж в інших конкуруючих технологій.

Технології xDSL не вимагають ніяких змін у програмному забезпеченні комутатора центральної станції. У більшості випадків розподільник направляє звичайний аналоговий звуковий сигнал у комутатор, але всі інші послуги обробляються окремими серверами і маршрутизаторами.

Технології xDSL однаково застосовуються для домашніх користувачів, малих офісів і великих організацій. Припустимо, різні варіанти xDSL (наприклад, HDSL) мають забезпечувати служби, які будуть однаковими, можливо, за винятком потокового відео.

Особливою властивістю xDSL є те, що деякі версії, особливо ADSL/RADSL і VDSL, можуть мати інтерфейс із декількома різними пристроями користувача, включаючи приставки, персональні комп'ютери і домашні локальні мережі, наприклад, на основі Ethernet. Навіть більш нові електричні схеми проводки такі, як CEBus (користувацька шина електронного устаткування – Consumer Electronics Bus), припустимі на абонентському кінці ліній ADSL/RADSL і VDSL. xDSL формує інфраструктуру для транспортування осередків ATM (передавання в асинхронному режимі), особливо в VHDSL і ADSL. Це важливо, оскільки ATM у свою чергу формує базу для стандартного міжнародного набору широкосмугових служб відомого як широкосмугова ISDN (BISDN). Важко згадати велику кількість технологій, що успішно підтримують ATM, як в xDSL (особливо ADSL/RADSL і VDSL).

І, нарешті xDSL це не технологія майбутнього – вона доступна тут і зараз. З'єднання завжди встановлене, і вам більше не треба набирати телефонний номер і чекати встановлення з'єднання, кожного разу, коли ви хочете підключитися. Не доведеться більше турбуватися про те, що в мережі відбудеться випадкове роз'єднання, і ви втратите зв'язок саме в той момент, коли завантажуєте з мережі дані, які вам необхідні.

Контрольні запитання

1. Навести перелік основних технологій xDSL.
2. Що таке дуплексний режим передавання інформації?
3. Дати визначення асиметричної xDSL.
4. Обґрунтувати граничні швидкості передавання ТФМЗК.
5. Пояснити, що означає багатшвидкісна DSL.
6. Навести особливості реалізації технології HDSL на базі технології T1.
7. Виконати порівняльний аналіз параметрів стандартів E1 та T1.
8. Розкрити особливості архітектури HDSL.
9. В чому полягає необхідність використання лінійних кодів у технологіях xDSL?
10. Основні параметри лінійного коду 2B1Q.
11. Порівняльний аналіз енергетичних спектрів кодів CAP і 2B1Q.
12. Які функції центрального терміналу в архітектурі ADSL?
13. З якою метою у мережах ADSL використовуються розподільники?
14. Навести основні властивості CDSL.
15. Дати порівняльну характеристику сімейства технологій ADSL.
16. Чим обмежена пропускна здатність абонентської телефонної лінії?
17. Пояснити функції комутатора ISDN.
18. Якими чинниками зумовлені високі швидкості VDSL?
19. Вказати основні відмінності стандартів T1 та E1.
20. Яким чином пов'язані швидкість передавання даних в лінії з довжиною цієї лінії?

3 ТЕХНОЛОГІЇ HDSL ТА HDSL2

Базові цифрові технології передавання, T1 (1,5 Мбіт/с) і E1 (2,0 Мбіт/с), використовувалися протягом багатьох років як магістральні. Магістраль T1 могла нести 24 телефонних канали по двох парах мідних провідників. Магістралі E1 здатні передавати 30 телефонних каналів по тих же двох парах. У 70-і р. T1 і E1 застосовувалися вищевказано у середині мереж, а абоненти могли одержати тільки цифрові канали DS-0 на 64 кбіт/с.

Як T1, так і E1 були запропоновані в 1980 р. для застосування на "останній милі" ліній доступу (3,6 км). Процес лібералізації підштовхнув поширення цих технологій у США, а зростаючі потреби в більш швидкісних лініях доступу сприяли їхньому впровадженню в інших країнах. T1 або E1 пропонувала користувачам 24 або 30 каналів по 64 кбіт/с кожен, але версія без поділу на канали працювала на 1,5 Мбіт/с (більш точно 1,544 Мбіт/с) або 2,0 Мбіт/с (2,048 Мбіт/с).

Однак 80% кіл T1 або E1, як і раніше реалізовано на двох парах мідного проводу, незважаючи на такі альтернативні технології, як безпроводові системи, коаксіальний кабель і волоконна оптика на основі SONET або синхронної цифрової ієрархії (SDH, Synchronous Digital Hierarchy). Поширення T1 або E1 на двох мідних парах обумовлюється меншою кількістю абонентських оптичних інтерфейсів у порівнянні з мідними. Комп'ютери й офісні телефонні станції припускають одну з форм інтерфейсу на мідному кабелі для своїх послідовних або рівнобіжних портів. Коли T1 або E1 під'єднується до SONET, SDH або іншого волоконно-оптичного кола останній кілометр реалізується на двох мідних парах провідників. Все одно чи призначається T1, чи E1 для приватної мережі абонента або використовується як інтерфейс доступу до суспільної мережі, подібної ISDN, – з'єднання все ж є T1 або E1.

3.1 Передумови створення HDSL

Незважаючи на популярність у виробників і абонентів, T1 і E1 мають деякі недоліки. Протягом багатьох років ці технології поліпшувалися, але багато в чому T1 і E1 залишаються технологіями 80-х.

Більшість з обмежень пов'язано з повторювачами. Часто в реалізаціях T1 і E1 повторювачі використовуються для регенерації сигналу через кожен кілометр. Це прийшло з того часу, коли пристрої для відновлення слабких сигналів не були такими досконалими, як сьогодні.

Саме повторювачі роблять установа T1 або E1 такою трудомісткою при розробці, реалізації й узгодженні з параметрами ліній.

Потрібно видалити навантажувальні котушки, поставити повторювачі і, по можливості, забрати рівнобіжні відводи. Варто уникати і змішування провідників різних номерів для одержання максимальної продуктивності.

Без уважного ставлення до характеристик лінії і до електричних параметрів T1 або E1 не буде працювати, тому процес встановлення може зайняти кілька тижнів. Недивно, що можливі тривалі затримки через неприступність з'єднань між новими точками.

Найбільше занепокоєння в провайдерів викликали повторювачі в силу своєї численності (більшості ліній необхідно принаймні два повторювачі: по одному в кожному напрямку і для кожної пари) і простоти (пристрої повинні бути дешевими). Крім того, їх важко було діагностувати (на жодному не працювало мережне керуюче програмне забезпечення) і обслуговувати (більшість з них були прокладені в кабельних тунелях або траншеях).

Обидві технології вважалися цілком сучасними. Проблема полягала в тім, що основні принципи T1 і E1 були закладені на початку 60-х років. Сучасна телекомунікаційна електроніка може скористатися новітніми обчислювальними потужностями, меншою вартістю устаткування і великими об'ємами пам'яті, а досягнення в мікросхемах цифрової обробки сигналів (DSP, Digital Signal Processing) дозволяють пересилати біти даних практично будь-яким способом.

Основна теза телекомунікаційної філософії 1980-х рр. – "потрібно не адаптувати параметри ліній до використовуюваного устаткування, а підстроювати пристрої до умов на лінії". Зрештою, аналогові модеми працювали на основі цієї концепції протягом багатьох років, особливо після 1982 р. Сучасні модеми здійснюють самопідстроювання до діапазону частот (самоузгодження), тепер не потрібно чекати, поки фахівець проробить це для всієї лінії (що важко реалізується для ліній, які комутуються). Було додане лунопридушення для мінімізації в колах власних перехресних перешкод (перешкод, приведених до кінця провідника – NEXT). Результатом застосування "розумних" кінцевих пристроїв у T1 і E1 стала HDSL. Цій технології не потрібні ні повторювачі, ні спеціальне узгодження ліній передавання. Навіть рівнобіжні відводи не заважають з'єднанням HDSL (у багатьох випадках), якщо їх не більше двох і вони мають обмежену довжину.

Крім низької вартості встановлення, HDSL змушує мідь "виглядати" подібно оптоволокну у сенсі продуктивності, тобто показники надійності з'єднання і рівня помилок набагато кращі, ніж для мідних кабелів у T1 або E1. Надійність є реальною перевагою, коли існують великі оптоволоконні ділянки мережі, але їх занадто мало в абонентів.

3.2 Використання HDSL для E1

HDSL, використана для E1, подається абонентові як E1 зі швидкістю 2,0 Мбіт/с. Так само, як і для T1, усередині може застосовуватися технологія HDSL, але зовні з'єднання виглядає аналогічно E1.

На рис. 3.1 (заснована на вихідній специфікації HDSL Європейського інституту стандартів – ETSI) показана внутрішня структура "HDSL для E1". E1 під'єднується до устаткування HDSL в офісі провайдера і розміщається на території споживача для з'єднання з устаткуванням користувача. Версії E1 на трьох парах сьогодні поетапно віддаляються.

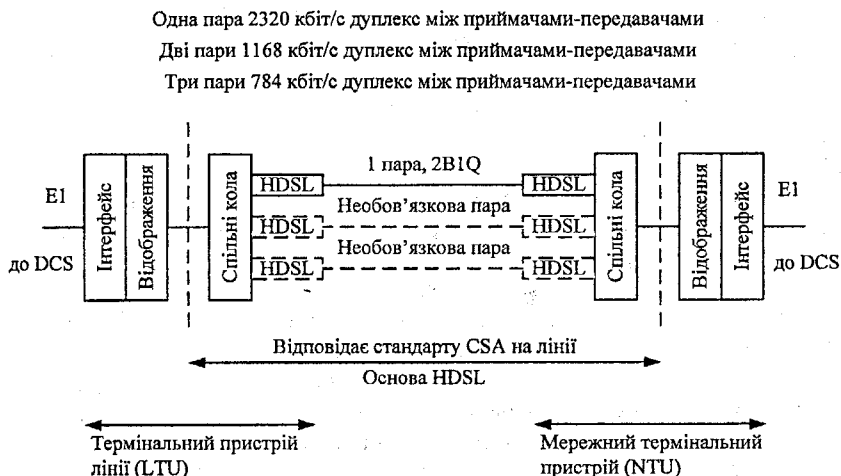

Рисунок 3.1 – HDSL для E1

Компоненти HDSL поєднуються в термінальному пристрої лінії (LTU, Line Termination Unit) в провайдера або в мережному термінальному пристрої (NT Network Termination Unit) у абонента. Кожен термінальний пристрій складається з 4 основних компонентів:

- приймачі-передавачі HDSL;
- загальні для усіх версій HDSL кола (у системах на одній, двох і трьох парах);
- модуль відображення, що перетворює біти кадру E1 у структуру кадру HDSL і назад;
- інтерфейсний модуль узгодження зі стандартним розніманням E1.

Компоненти HDSL, від загальних кіл до приймача-передавача на кожному кінці, формують основу HDSL для системи в цілому.

Виділені приватні лінії E1, як і в T1, не проходять через комутатор кіл провайдера. Приватні лінії маршрутизуються через цифрову перемичку (DCS або DACS) у магістральну мережу. Це не показано на рис. 3.1 і не є загальноприйнятою практикою, так само як і об'єднання LTU у загальному стояку.

У своїй найпростішій формі з'єднання HDSL між LTU і NTU реалізується на одній мідній парі. Проводка може мати деяке змішування кабелів з різними номерами або рівнобіжні відводи, але повинна задовольняти міжнародний стандарт CSA на локальні лінії. Використовується кодування 2B1Q з ISDN (як у HDSL для ліній T1), а сумарна швидкість між приймачами-передавачами HDSL складає 2,320 Мбіт/с. "Зайві" біти (швидкістю понад 2,01 Мбіт/с у E1) використовуються для внутрішніх цілей і для сумісності з форматом сигналів SDH.

Більш поширені системи HDSL E1 на декількох парах. У варіанті з двома парами кожна пара працює в повнодуплексному режимі на швидкості 1,168 Мбіт/с для вхідного і вихідного потоків. Сумарна швидкість не набагато вища ($2 \times 1,168 \text{ Мбіт/с} = 2,336 \text{ Мбіт/с}$) у силу скорочення накладних витрат. Розглянута схема відрізняється від традиційної E1, де кожна пара переносить біти тільки в одному напрямку (як у T1). Як і в T1 це було зроблено для спрощення проектування передавачів, приймачів і повторювачів. Коли використовуються три пари, кожна працює на швидкості 784 кбіт/с у повнодуплексному режимі для вхідного і вихідного потоків. Загальна продуктивність збільшується ($3 \times 784 \text{ кбіт/с} = 2,352 \text{ Мбіт/с}$) але кожна пара працює на меншій швидкості і, відповідно, забезпечує більшу відстань передавання. Спочатку, системи HDSL для швидкостей E1 використовували три пари, оскільки вважалося, що застосування існуючих мікросхем на швидкості 784 кбіт/с зрівноважить вартість третьої пари. Виявилося, що виготовити більш швидкі мікросхеми порівняно легко, і кількість реалізацій HDSL для E1 на трьох парах стало знижуватися в порівнянні з варіантами на двох парах і удосконалених мікросхемах.

Існують системи E1 HDSL, що використовують на лінії кодування CAP, але вони залишаються скоріше екзотичними варіантами. Яким би не було кодування між сумісними LTU і NTU, все устаткування користувача і провайдера продовжує працювати так само, як і колись.

3.3 Кадр HDSL для E1

HDSL може застосовуватись як для T1, так і для E1, оскільки в обох випадках використовується абсолютно однаковий формат кадру HDSL. Однак існують деякі розходження між кадрами HDSL для T1 і для E1. При використанні E1, як і для T1, з'єднання HDSL є транспортом з кадрами,

відправляючим послідовність кадрів один за одним без пауз між ними. Спеціальний бітовий шаблон замінює відсутню реальну інформацію.

На рис. 3.2 показаний склад кадру HDSL для E1 на трьох парах (по документації ETSI). Кадр HDSL передається кожні 6 мс (приблизно 167кадрів/с). Кадр містить спеціальний синхронізуючий символ у кодуванні 2B1Q, що має довжину 14 біт (як і в T1, некоректно говорити про біти в 2B1Q, краще розглядати кварта довжиною в 2 біт). По всьому кадру розкидані кілька надлишкових символів (накладні витрати) HDSL, (НОН) довжиною від 2 до 10 біт.

Кадр HDSL складається з 48 блоків корисного навантаження, розділених бітами НОН на чотири модулі по 12 блоків кожний. Ці блоки пронумеровані від В1 до В48 і мають довжину в 97 біт. Поки структура кадру в точності відповідає Т1.

Склад блоку корисного навантаження показано на рис. 3.2. Очевидно головне розходження в структурах кадрів і в термінології для Т1 і E1. Біт F транспорту Т1 став бітом Z у версії E1 від ETSI. Байти (як не дивно, документація іменує їх байтами, а не октетами) завантажуються в блоки корисного навантаження HDSL за простою схемою. Байти 1, 4, 7, ..., 34 пересилаються в послідовності блоків корисного навантаження першої пари, байти 2, 5, 8, ..., 35 – другої пари, а байти 3, 6, 9, ..., 36 – третьої пари. У кадру E1 міститься тільки 32 байти. "Зайві" байти забезпечують сумісність зі структурою віртуального контейнера (virtual container) SDH E1.

У кожному з кадрів HDSL пересилається 48 груп, одна група на кожен блок корисного навантаження, 48 груп за 6 мс. Кожна пара несе двонаправлений трафік і представляє 12 каналів DS-0 ($12 \times 64 = 784$ кбіт/с) плюс 16 кбіт/с накладних витрат HDSL.

У стандарті ETSI HDSL визначені версії на одній і двох парах, хоча вони і не відображені на рисунку. У цих випадках розміри блоків корисного навантаження і швидкості лінії збільшуються, щоб зберегти час кадру 6 мс. Одно- і двопарні варіанти структури кадру показані на рис.3.3 і 3.4. У кожному випадку додається 16 кбіт/с для накладних витрат. Таким чином, система на двох парах може працювати на швидкості $1152 \text{ кбіт/с} + 16 \text{ кбіт/с} = 1168 \text{ кбіт/с}$ по кожній парі, а система на одній парі – на швидкості $2304 \text{ кбіт/с} + 16 \text{ кбіт/с} = 2320 \text{ кбіт/с}$ (2.304 Мбіт/с).

3.4 Переваги HDSL та особливості використання

Використання HDSL для доставки споживачу служб Т1 або E1 вигідно як провайдеру, так і абонентам.

Головна перевага полягає в тому, що для найпростішої служби HDSL

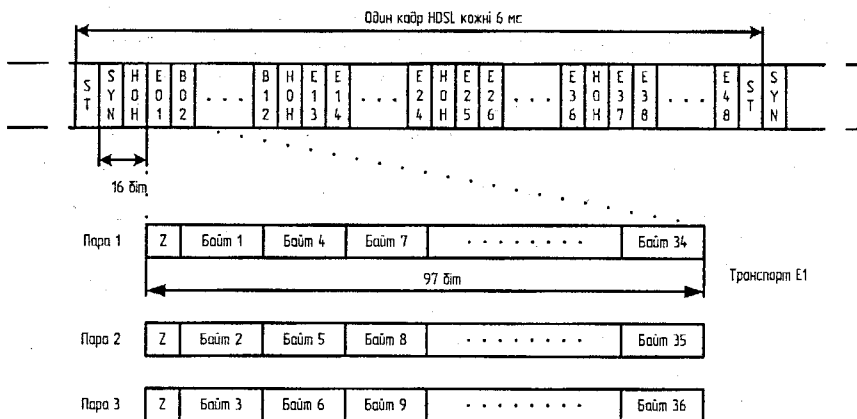

Рисунок 3.2 – Кадр HDSL для E1

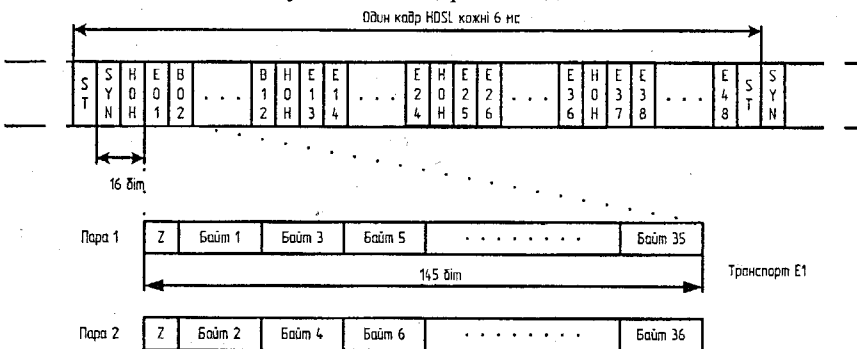

Рисунок 3.3 – Кадр HDSL для E1 на двох парах

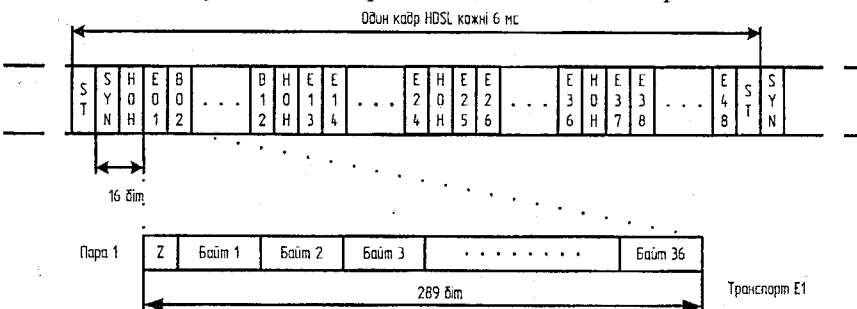

Рисунок 3.4 – Кадр HDSL для E1 на одній парі

потрібні тільки плата на місцевій станції (HTU-C для T1 або LTU для E1 і плата в абонента (HTU-R для T1 або NTU для E1).

На лінії не потрібні повторювачі через кожні кілька тисяч метрів або через інтервали менше кілометра. HDSL забезпечує роботу на відстані 3,6 км по мідній парі 24 AWG (0,5 мм). Для мідного кабелю 26 AWG (0,4 мм) відстань скорочується до 2,7 км). Припустимо два рівнобіжних відводи, якщо довжина кожного менше 1,525 км.

Відстань у HDSL може бути збільшена до 7,93 км при більшому діаметрі проводів (22 AWG або 0,63 мм) або введенням повторювачів HDSL, які у HDSL часто називають подвоювачами (doublers), оскільки вони подвоюють відстань передавання. Повторювачі застосовуються в HDSL, але в більш нових версіях цієї технології, що набагато потужніше й ефективніше, ніж їхні попередники для T1/E1.

Віддалене устаткування HDSL (HDSL-повторювачі або плати в абонентів) може житися від місцевої станції. Це розповсюджена практика, відома як "мокрий" (wet) спосіб HDSL (від способу перевірки пари на невеликий струм: вологими пальцями взятися за проводи).

Іншою важливою перевагою є те, що можна контролювати HDSL за допомогою того ж устаткування і програмного забезпечення системи підтримки працездатності (OSS, Operations System Support), що і раніш. Усе, що знаходиться поза внутрішньою частиною (HDSL), працює як T1 або E1.

HDSL може застосовуватися в будь-якому місці. Близько 80-90% наявних мідних кабелів підходять для HDSL при використанні в них лінійного коду CAP або 2B1Q (PAM).

Область застосування з'єднань HDSL досить очевидна. Скрізь, де присутні T1 або E1, застосування HDSL має навіть більший зміст, ніж вихідні технології T1/E1. Розглянемо основні сфери використання HDSL для забезпечення послуг T1 і E1 (з точки зору абонента). Велика частина цієї книги присвячена ADSL і пов'язаним з нею технологіям, але іноді корисні і симетричні рішення. До основних областей застосування HDSL можна віднести:

- доступ до серверів Інтернету (не тільки від абонентів);
- приватні мережі університетів, що мають проводку мідним кабелем;
- розширення офісних АТС (PBX) на віддалені приміщення;
- розширення локальних мереж і їхнє під'єднання до волоконно-оптичних кілець;
- відеоконференції і дистанційне навчання;
- з'єднання базових безпроводних станцій;
- первинний доступ (PRA, Primary Rate Access) у ISDN.

HDSL широко використовується для надання користувачам швидкого доступу до серверів Інтернету. Асиметричні варіанти DSL

обмежують швидкості вихідного потоку швидкістю вхідного потоку. Розміщати сервери вдома або в малих офісах важко, оскільки трафік вхідного потоку від віддалених абонентів буде складати незначну частку від трафіка вихідного потоку локального сервера, хоча вимоги до смуги пропускання прямо протилежні. Одне з найбільших переваг HDSL (у порівнянні з ADSL) стає очевидним при відповіді на просте питання: "Чи є у Вас в будинку сервер Інтернету?"

HDSL використовується в університетських мережах із вже існуючою мідною кабельною проводкою. Між будинками багатьох компаній, коледжів і університетів прокладено безліч мідних пар. До застосування HDSL ADSL було дороге і було важко забезпечувати швидкість обміну вищу 64 кбіт/с по кожній з цих пар.

Організації з власними офісними телефонними станціями (PBX – міні-АТС) за допомогою HDSL можуть легко і просто провести 24 або 30 телефонних канали у необхідне місце. Розширення території охоплення важливо і для локальних мереж, особливо при під'єднанні до волоконно-оптичних кілець, хоча в цьому випадку HDSL (реально T1 або E1), імовірно, не буде розділятися на канали, забезпечуючи сумарну швидкість у 1,5 Мбіт/с або 2,0 Мбіт/с.

Застосування HDSL для відеоконференцій і дистанційного навчання цілком оправдане. При цьому з'єднання може не поділятися на незалежні канали. Взаємне розташування абонента і сервера не має значення в силу симетричної природи з'єднання HDSL.

Повернемося до областей застосування з виділенням каналів: безпроводні системи продовжують використовувати для внутрішніх цілей велику кількість мідних проводів. Кожна базова вежа приймача-передавача повинна з'єднуватися з центральним операційним центром, а також з комутаторами і магістралями. Має сенс застосовувати HDSL для з'єднання базових станцій безпроводних мереж.

Нарешті, HDSL може бути використана для забезпечення більш рентабельного первинного доступу (PRA) до послуг ISDN. Вартість високошвидкісної цифрової лінії ISDN уже давно є основною причиною більш високих, ніж передбачалося, цін на ISDN. HDSL робить ISDN більш простим і рентабельним рішенням. Одне з основних перешкод широкому поширенню HDSL для послуг T1 в області домашніх офісів і користувачів – високі тарифи на традиційні послуги T1. Провайдери намагаються їх знизити, що вже реально відбувається в цілому ряді областей.

3.5. Реалізація HDSL для ISDN

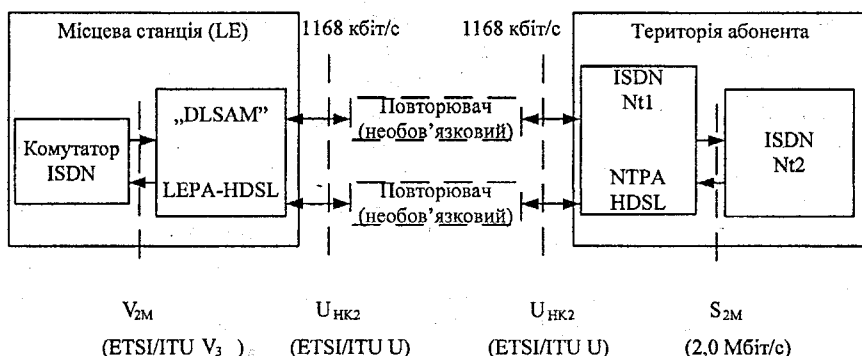
Ми вже розглядали застосування HDSL для забезпечення в ISDN первинного доступу (PRA) на швидкості первинного інтерфейсу (PRI) у

країнах, що користуються такою системою. У США PRI складає 1.5 Мбіт/с, а в інших державах – 2.0 Мбіт/с.

На рис.3.5 показане використання HDSL для надання PRA ISDN абонентам місцевої станції ISDN (LE). HDSL працює на двох парах зі швидкістю 1168 кбіт/с кожна, забезпечуючи швидкість передавання Е1 у 2.336 Мбіт/с з урахуванням накладних витрат HDSL. Для віддалених абонентів до кожної пари можуть бути додані повторювачі. Відмітимо двонаправлений режим роботи кожної пари.

У показаній на рис. 3.5 конфігурації на місцевій станції (LE) розміщене устаткування первинного доступу місцевої станції (LEPA-HDSL, Local Exchange Primary Access – HDSL). Воно може розміститися в стояку, але термін DSLAM тут не доречний. У будь-якому випадку вхідні і вихідні порти Е1 нескладно знайти в комутаторі ISDN.

Повторювач HDSL

LEPA – первинний доступ місцевої станції;

NTPA – первинний доступ мережного термінала.

Рисунок 3.5 – HDSL для ISDN

У абонента розміщується устаткування первинного доступу мережного термінала HDSL (NTPA-HDSL, Network Termination Primary Access – HDSL), у вигляді мережного узгоджуючого пристрою, ISDN типу 1 (NT1, ISDN Network Termination Type 1), що технічно відповідає функціональному складу. Це устаткування може з’єднуватися з пристроями типу 2 (NT2) такими, як офісна АТС (PBX) або інше сумісне з ISDN устаткування. Відзначимо односпрямований режим роботи цих інтерфейсів.

На рис. 3.5 зображені і самі інтерфейси. У LE інтерфейс між LEPA-HDSL і комутатором відповідає специфікації ETSI/ITU V_{2M} на 2.0 Mbit/s (E1). На стороні абонента інтерфейс між NT1 і NT2 відповідає інтерфейсній специфікації ETSI/ITU S_{2M} також на швидкостях E1.

З'єднання HDSL відповідають інтерфейсній специфікації ETSI/ITU U_{HK2} HK2 означає в даному випадку "HDSL на двох парах". Справа в тім, що ETSI і ITU зробили HDSL офіційною частиною інтерфейсу ISDN PRA.

Якщо на кожному кінці з'єднання застосовується інтерфейс S_{2M} або якщо інтерфейс V_{2M} веде до цифрової перемички, а не до комутатора ISDN, це буде просто приватна лінія E1, що відповідає всім стандартам ISDN від FTSI і ITU.

3.6 Обмеження HDSL та передумови створення HDLS2

Незважаючи на велику привабливість HDSL і вигоди для провайдерів і абонентів, HDSL усе ще має певні обмеження, що робить цю технологію менш придатною в ряді ситуацій.

Один з найбільших недоліків пов'язаний з відображенням у специфікаціях Bellcore і ETSI тільки основних положень, що веде до безлічі окремих реалізацій HDSL з різними особливостями, що не забезпечують сумісність між виробниками. Таке положення турбує провайдерів, яким необхідна більш висока сумісність пропонованих продуктів, що надасть повну незалежність від конкретного виробника.

Технічні переваги HDSL непомітні абонентам. Можливо, підвищується продуктивність у сенсі швидкості і трохи зменшується вартість, але для абонента як і раніше залишається T1 або E1. Споживачі завжди очікують збільшення продуктивності і спаду цін. У випадку застосування користувацького устаткування HDSL абонентам, можливо, потрібні більш прямі вигоди.

На лініях довжиною більше 3,6 км HDSL усе ще мають потребу в повторювачах. Існують виключення для спеціалізованих номерів кабелів і розмірів, і деякі варіанти HDSL забезпечують роботу на 5,49 км, хоча Bellcore припускає застосування повторювачів на цих лініях. Повторювачі HDSL набагато складніші, ніж перші моделі повторювачів для T1/E1, але вони все-таки залишаються повторювачами і їхнє використання небажане.

Незалежно від того, чи застосовується технологія HDSL для T1 або E1, вона використовує кодування 2B1Q, що має власні реальні обмеження за ефективністю смуги пропускання і за відстанями.

Необхідність використання декількох пар зменшує доступність послуг T1 і E1 в окремих регіонах, принаймні, на половину, а в ряді випадків і на дві третини. Якби HDSL була стандартизована тільки для

однієї пари, як у деяких перших ліцензованих варіантах, то можна було б максимально використовувати вже існуючі кабельні мережі.

Ціна на устаткування HDSL знизилась до такого ступеня, що вартість двох мідних пар стає істотним фактором у загальній сумі.

Незважаючи на ефективність технології, розповсюдження HDSL може бути повільним. Після виділення для системи двох або трьох пар інший процес упровадження може зайняти лише кілька годин. У деяких регіонах недостатньо вільних мідних пар, і необхідно прокласти додаткові проводи між пунктами, що з'єднуються. Однак одна пара між тими ж кінцевими точками завжди є в наявності.

Всі обмеження сучасних продуктів HDSL повинні бути усунуті в наступному поколінні HDSL – HDSL2. Цифра 2 вказує на "друге покоління". Ця назва прижилася.

Завершення специфікації HDSL2 заплановано таким чином, щоб перші реалізації з'явилися в 1998 р. Закінчений стандарт буде результатом великої роботи цілого ряду організацій, хоча основний її обсяг уже пророблений комітетом ANSI T1E1.4. Очікується підтримка з боку комітету ETSI.

HDSL2 переслідує три основні цілі.

1. 3,6 км охоплення території (що ANSI називає "повною зоною CSA").

2. Технологія повинна працювати разом з іншими службами на суміжній кабельній парі (ANSI називає це спектральною сумісністю).

3. Сумісність між виробниками (HTU/LTU/NTU від різних компаній мають працювати спільно).

Як і HDSL, HDSL2 повинна мати затримку передавання від краю до краю менше 500 мкс. Комбінація смуги пропускання і загальної затримки передавання (від затримок поширення сигналу по проводах і затримок на формування кадрів HDSL) повинна бути менше 0,5 мс. Це дозволить мінімізувати вплив луно-сигналу на далекому кінці провідника, коли HDSL2 використовується для телефонного трафіку.

Розвиток технологій, особливо нових, тісно пов'язаний з інженерними розробками, що допомагають впроваджувати теорію в практику. Для технології HDSL2 буде потрібно втілення електричних формул і наукових досягнень у реальному устаткуванні, що буде надійно функціонувати. Це легше сказати, ніж зробити. HDSL2 уже зіткнулися з деякими компромісними ситуаціями.

Наприклад, більш високі швидкості означають менші інтервали між бітами, що пересилаються, отже, більший рівень помилок за інших рівних умов. Але специфікації T1 і E1 обмежують рівень помилок у бітах даних, а органи державного регулювання або абоненти можуть потребувати знижки через зростаючу кількість помилок. Якщо в базовому HDSL для швидкостей T1 і E1 необхідна тільки одна пара провідників, то знизити

рівень помилок можна, додавши до кадру HDSL визначений механізм керування, що випереджає, помилками (FEC, forward error control). Додаткові біти здатні як виявляти, так і виправляти деякі помилки в кадри HDSL. Цього, можливо, буде досить.

Однак додавання FEC до HDSL2 збільшить затримку передавання від краю до краю.

Інший момент – необхідність підтримки в HDSL2 інших сигналів (можливо аналогового голосу як у ADSL) на тій же самій парі провідників. Виходить, у HDSL2 не потрібно застосовувати кодування 2B1Q (також назване "4-рівнем PAM"), оскільки ISDN 2B1Q не залишає місця для смуги пропускання голосу.

Використання інших методів кодування в HDSL2 може означати збільшення завад від 2B1Q, який застосовується в T1, E1 або навіть HDSL у T1 і E1, з того ж самого кабелю. Список невирішених проблем можна продовжити.

3.7 Вибір кодування для HDSL2

Дискусії розгорнулися навколо вибору кодування для HDSL2. На швидкостях E1 код PAM (подібний 2B1Q) вимагає трьох пар провідників, але потрібні смугові фільтри (passband filter). Такі фільтри цілком відповідають своїй назві: вони виключають частоти певного діапазону в провіднику. Смугові фільтри особливо принадні тим, що один провідник може використовуватись різними службами (наприклад, аналогові телефони), але без збільшення вартості і підвищення складності електричного кола.

Спочатку вважалося, що для HDSL підходять коди PAM, які заглушують перехресні перешкоди, а реалізація 2B1Q проста і відома ще з ISDN. Тому не було необхідності в смугових фільтрах.

Навіть DMT (з ADSL) розглядався як можливий спосіб кодування лінії HDSL2. Однак це може бути здійснено лише в майбутньому. У наш час в сучасних схемах DMT занадто великі затримки, щоб відповідати проектній загальній затримці в 500 мс.

Рис. 3.6 показує основні розходження між кодуванням CAP і PAM (2B1Q) – головними претендентами на стандарт кодування HDSL2. Нагадаємо, що в деяких документах 2B1Q називається 4-рівневим PAM.

Сигнали PAM (2B1Q) використовують усю існуючу смугу пропускання, смуга закінчується приблизно біля 400 кГц але сигнал відсутній і за межами цієї точки (не існує смугових фільтрів, які повністю виключають такі компоненти сигналу). Сигнали CAP починають діапазон від 0 Гц, хоча будь-який інженер-електрик, вкаже некоректність такої термінології. Більш правильно говорити, що сигнали 2B1Q прикладені

безпосередньо до лінії або, що 2B1Q може містити компонент постійного струму. Але все це означає те ж саме: сигнали 2B1Q присутні по всьому діапазону частот аж до нуля.

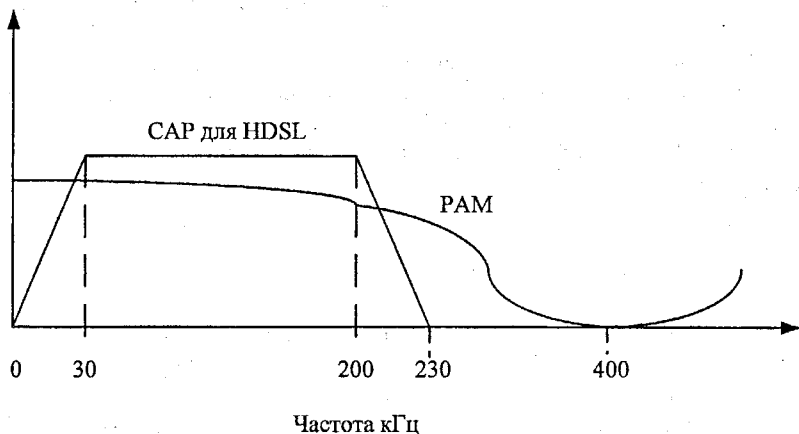

Рисунок 3.6 – Енергетичні спектри CAP и PAM

Хоча специфікації і стандарт HDSL2 ще не завершені, уже можна дати перші характеристики HDSL2, ґрунтуючись на інформації їх проектувальників.

У HDSL2 не планується ніякої підтримки телефонних голосових кіл, хоча багато фахівців вимагали реалізації такої підтримки в діапазоні від 0 до 3 кГц (як у ADSL).

Основною причиною виключення підтримки передавання голосу було те, що HDSL2 націлюється на ринок виділених ліній T1/E1 для організацій, а не на ринок домашніх користувачів.

Первісна специфікація HDSL2 буде заснована на PAM. Це дивно, оскільки твердо очікувалося застосування в майбутніх продуктах HDSL кодування CAP, що перевершує можливості 2B1Q. Таким чином, системи HDSL2 будуть працювати на відстані 2.7 км, хоча при CAP були б доступні 3.6 км з аналогічним рівнем сигналів. Перевага CAP у відстані була замінена простотою й ефективністю кодування PAM.

Очікується, що перевага буде віддана лунопридушенню сигналу, а не мультиплексуванню з поділом за частотами (FDM, Frequency Division Multiplexing), що є деякою мірою технічним питанням. Дискусії розвертаються навколо дуплексного режиму на одній парі. Спільне використання одного діапазону частот для сигналів вхідного і вихідного потоків вимагає лунопридушення для усунення в колах взаємних перехресних перешкод. Це цілком досяжне, але за рахунок збільшення вартості і підвищення складності устаткування.

Застосування FDM усуває проблему взаємних перехресних перешкод, але при цьому потрібні прохідні фільтри для заглушення сигналів поза заданим діапазоном. У CAP це легко реалізується, а в PAM – ні. PAM (або 2B1Q) має потребу в «оптимізації» для роботи з різними смугами пропускання.

Існує ряд альтернативних схем кодування для HDSL2, але проблеми залишаються більш-менш однаковими. Перехресні перешкоди, можливість підтримки голосу і подібних питань обговорюються для кожної нової технології. Немає рації описувати всі дискусії, але не завадить хоча б згадати про них.

3.8 Особливості дуплексного режиму в HDSL2

Технологія HDSL2 дає можливість використовувати дуплексні операції на одній парі, тобто сигнали в обох напрямках передаються по тих же двох провідниках. Діапазони частот вхідного і вихідного потоків можуть бути з'єднані або відділені один від одного. У першому випадку необхідне лунопридушення для усунення взаємних перехресних перешкод, що призводить до збільшення вартості і складності устаткування.

Більш простим рішенням є використання різних діапазонів частот для сигналів вхідного і вихідного потоків, тобто FDM для HDSL2, що усуває взаємні перехресні перешкоди. Це вимагає прохідних фільтрів для заглушення сигналів поза заданим частотним діапазоном.

На рис.3.7 показані обидва методи. У верхній частині зображені вхідні та вихідні потоки з різними діапазонами (FDM). Діапазон вихідного потоку обраний відповідно до зменшення впливу згасання на низьких частотах. Однакові діапазони відбивають симетричну природу HDSL2 і HDSL у цілому.

У нижній частині рис. 3.7 показане використання одного діапазону частот для пересилання даних в обох напрямках, що вимагає лунопридушення. Однак при цьому необхідна менша смуга пропускання, і саме з цієї простої причини HDSL2 буде використовувати лунопридушення, а не FDM.

Відзначимо, що кодування CAP легко пристосувати до обох ситуацій. Кодування PAM вимагає оптимізації для роботи в смугі частот, а, отже, мультимплексування FDM. Іншими словами, "чисті" коди PAM подібні 2B1Q, віддають перевагу лунопридушенню, що є ще одною причиною використання в специфікації HDSL2 з PAM методу лунопридушення, а не FDM.

Технологія HDSL має реалізації на одній парі, але завжди можна було використовувати і дві пари при необхідності. До проблем з одною парою відносяться: продуктивність (протягування усіх бітів через одну

пару), загальна затримка (затримка обробки і відправлення бітів) і те, що відомо як спектральна сумісність (тенденція сигналів в одному жмуті кабелів інтерферувати один з одним).

Великий набір варіантів у стандарті HDSL2 може підірвати взаємну сумісність. Якщо специфікація, що задовольняє усіх, ризикує стати занадто узагальненою, вона не задовольнить нікого. Варто строго обмежити кількість допустимих варіантів у стандарті HDSL2.

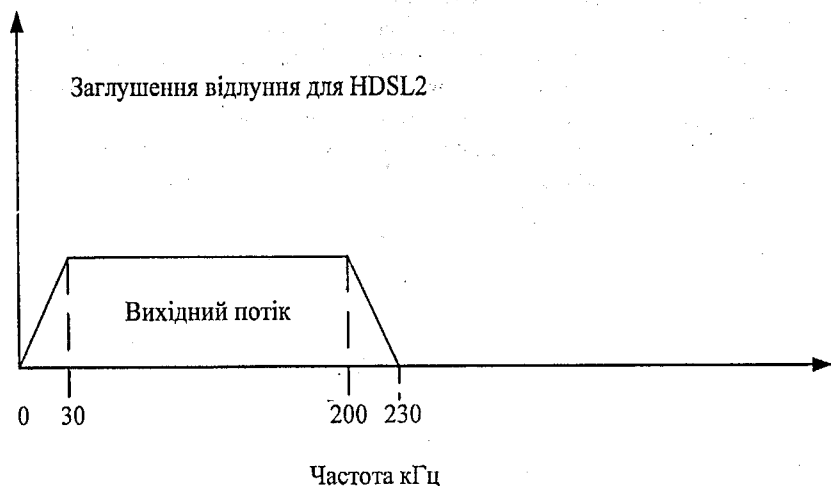
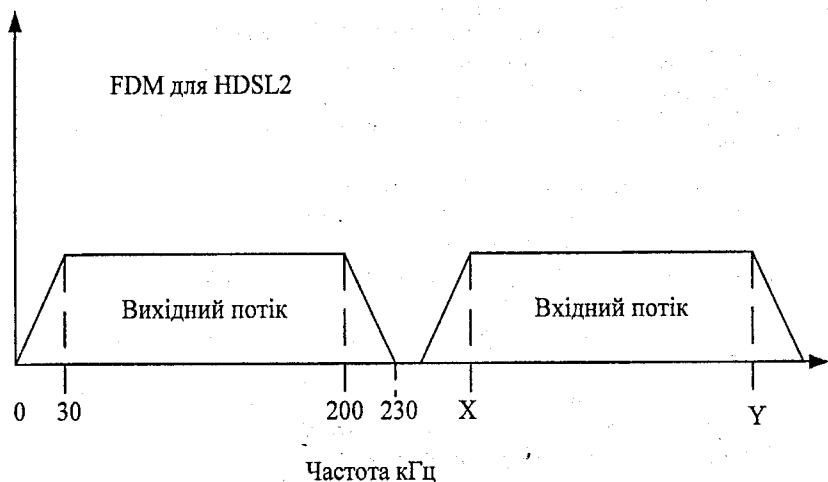

Рисунок 3.7 – Принципи FDM і заглушення відлуння HDSL2

Контрольні запитання

1. Навести основні параметри технології HDSL.
2. Яким чином функціонує технологія HDSL для E1?
3. Навести можливі структури кадру HDSL для E1.
4. У чому полягають особливості використання технології HDSL?
5. Пояснити місце HDSL в ISDN.
6. Дати порівняльну характеристику HDSL та HDSL2.
7. Які методи кодування застосовуються в HDSL та їх характеристика.
8. Навести основні особливості дуплексного режиму технології HDSL2.
9. Порівняльний аналіз енергетичних спектрів сигналів CAP і PAM.
10. Вказати переваги та недоліки повторювачів, які використовуються в T1 та E1
11. З яких основних компонентів складається мережний термінальний пристрій?
12. Вказати переваги та недоліки виділених приватних ліній E1 та T1.
13. Якими чинниками визначаються швидкість передавання інформації та пропускна здатність каналу?
14. Яким чином визначається швидкість передавання інформації по неперервному каналу з завадами?
15. Як визначити пропускну здатність неперервного каналу з завадами при передаванні сигналів обмеженої потужності?
16. Пояснити характер залежності пропускної здатності неперервного каналу з завадами від смуги пропускання.
17. В чому полягає різниця між технічною та інформаційною швидкостями передавання?

4 ТЕХНОЛОГІЇ ADSL

4.1 Базова архітектура ADSL

ADSL є найбільш стандартизованою технологією в сенсі доступності документації, перевірки на практиці і наявності "відкритих" специфікацій. Широко поширене переконання, що багато технологій xDSL почнуться з ADSL і можуть навіть закінчитися в її рамках.

На рис. 4.1. показана базова архітектура системи ADSL. Архітектура встановлює ряд стандартних інтерфейсів між основними компонентами. Між інтерфейсами визначені функціональні групи, реалізовані в продуктах виробників устаткування, що втілюють необхідні функції разом з будь-якими варіантами або покращеннями від самого виробника. Внутрішні особливості окремих компонентів самостійно визначаються компанією-виробником.

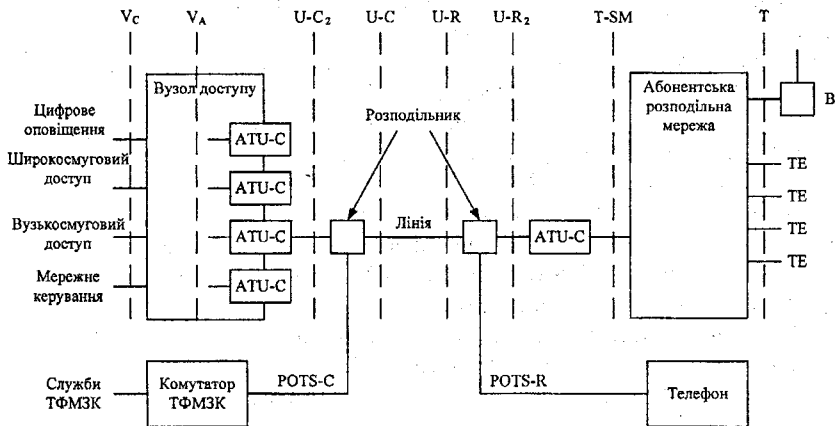

Рисунок 4.1 – Архітектура ADSL

На рисунку використані такі аббревіатури:

- **ATU-C** – передавальний пристрій ADSL (ADSL Transmission Unit) у центральній станції;
- **ATU-R** – передавальний пристрій ADSL на віддаленій стороні;
- **B** – допоміжний вхід даних (наприклад, параболічна антена);
- **DSLAM** – мультиплексор доступу DSL (DSL Access Multiplexer);
- **POTS-C** – інтерфейс між PSTN і розподільником у центральній станції;
- **POTS-R** – інтерфейс між PSTN і розподільником на віддаленій стороні (remote);
- **T-SM** – T-інтерфейс для модуля служби (Service Module);

- T – T-інтерфейс, який може бути внутрішнім для SM або ATU-R;
- U-C – U-інтерфейс у центральній станції;
- U-C2 – U-інтерфейс у центральній станції від розподільника до ATU-C;
- U-R – U-інтерфейс на віддаленій стороні;
- U-R₂ – U-інтерфейс на віддаленій стороні від розподільника до ATU-R;
- V – V-інтерфейс на стороні вузла доступу від ATU-C до вузла доступу;
- V_c – інтерфейс на стороні центральної станції від вузла доступу до мережевої служби;

ADSL має ряд важливих особливостей. По-перше, передбачається підтримка аналогових телефонних служб (ТМЗК). Спеціальний розподільник дозволяє передавати аналоговий канал 4 кГц від комутатора до абонента на цифровій смузі пропускання з'єднання ADSL.

По-друге, у системі ADSL реалізовано безліч служб, включаючи цифрове мовлення і широкосмуговий доступ (тобто послуги відео і доступу до Інтернету), а також мережне керування. Усі ці служби доступні поза звичайним комутатором центральної або місцевої станції (LE), що знімає проблеми затворів у магістралях і комутаторах. Багато з'єднань ADSL обслуговуються єдиним вузлом доступу ADSL центральної або місцевої станції, що іноді називається DSLAM або модулем доступу DSL, хоча це і можна переплутати. DSLAM може надавати доступ до служб ліній ADSL, але повна архітектура DSLAM є більш загальною, ніж наведена на рис. 4.1.

Назви інтерфейсів говорять самі за себе. В-інтерфейс указує на необов'язковий вхід, наприклад, від кабелю антени, що надає супутникове мовлення. Інтерфейс T-SM (між ATU-R і модулем служби) у деяких випадках може бути аналогічний T-інтерфейсу, особливо коли модуль служби інтегрований у ATU-R. Якщо дійсно є присутнім інтерфейс T-SM, то на кожен ATU-R може припадати кілька таких інтерфейсів, причому різних типів. Наприклад, ATU-R може мати рознім інтерфейсів 10Base-T Ethernet і V.35. Якщо термінальне устаткування інтегроване з ATU-R, T-інтерфейс між абонентською розподільною мережею і термінальним устаткуванням може бути відсутнім.

Різні U-інтерфейси можуть бути відсутні, якщо розподільник є частиною пристроїв ATU або якщо він взагалі не застосовується. На даний момент це було визначальною тенденцією серед виробників устаткування, але унеможливило підтримку на тій же лінії існуючих аналогових телефонів. V-інтерфейс може бути скоріше логічним, ніж фізичним, що особливо правильно для інтерфейсу V_A, коли DSLAM або вузол доступу ADSL виконує деякі задачі з концентрації або комутації. Якщо інтерфейс V_c для мережі, що обслуговується, є фізичним, він може приймати безліч форм, що відповідають конкретним мережам (TCP/IP, ATM і т.д.).

Розглянемо різні форми реалізації ADSL в абонента. Відповідно до архітектури формується споживча розподільна мережа. Вона може бути

пристроєм як окрема пара проводів до пристроїв (телевізійних приставок або персональних комп'ютерів), або настільки ж складною, як дійсна локальна мережа (LAN), подібна домашній Ethernet. Потенційним недоліком може стати необхідність прокладки нових кабелів для під'єднання в абонентів пристроїв ADSL. Більш нові стандарти використовують для цього абонентську електричну проводку (наприклад, CEBus), що набагато краще.

4.2 Мережа ADSL

ADSL є частиною цілої мережної архітектури, потенційно призначеної для забезпечення домашніх користувачів і домашніх офісів усіма типами нових широкосмугових служб. У цьому контексті широкосмугові служби означають послуги, що вимагають більш швидких з'єднань, ніж з'єднання зі швидкістю 1 або 2 Мбіт/с.

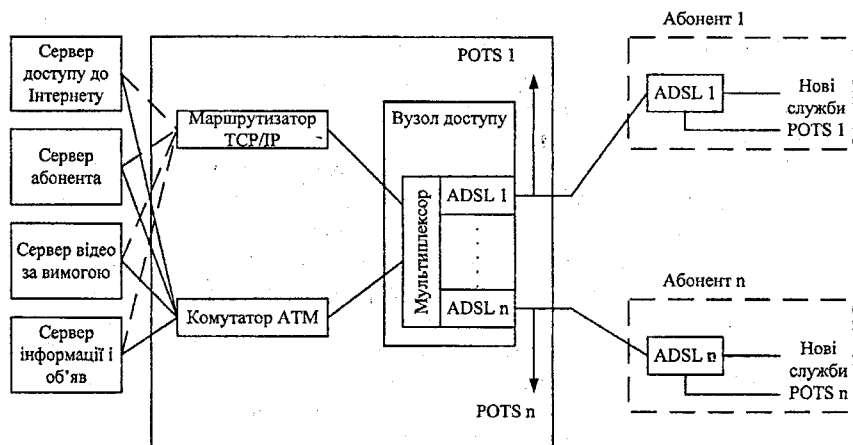

Рисунок 4.2 – Мережа ADSL

Рис. 4.2 показує, як буде виглядати широкосмугова мережа на основі ADSL. У найпростішій версії цієї архітектури абоненти бачили б тільки новий модем ADSL. Цей пристрій є рознім RJ-11, що підтримує існуючі аналогові телефони у домашньому/малому офісі (SOHO). Інші порти, можливо 10BASE-T Ethernet, з'єднували б персональний комп'ютер або телевізійні приставки з набором служб, подібних до високошвидкісного доступу до Інтернету або відео за вимогою. Розподільник служить для виділення POTS з цифрових служб. У багатьох випадках може знадобитися

додаткова проводка в будинку абонента, але це перебуває за межами мережі ADSL, оскільки внутрішня проводка належить власникові приміщення, це характерно для США і багатьох інших країн.

На центральній або місцевій станції за допомогою іншого розподільника аналогова телефонна служба передається телефонному комутатору. Локальні лінії ADSL тепер закінчуються на вузлі доступу ADSL, а не йдуть безпосередньо до комутатора центральної станції. Вузол доступу (який є типом мультіплексора доступу DSL або DSLAM), поєднує безліч ліній ADSL. На зворотній до мережного вузла стороні може підтримуватися з'єднання з маршрутизатором TCP/IP або комутатором ATM.

Ці пристрої надають користувачеві доступ до обраних служб. Служби можуть розташовуватися в центральній станції і забезпечуватися компанією місцевого доступу (LEC) або конкуруючою організацією відповідно до договору про співробітництво. У багатьох випадках служби можуть знаходитися поза будинком центральної станції і з'єднуватися з нею коротким кабелем.

До служб відносять доступ до Інтернету, сервер роботи вдома (або корпоративний сервер інтранет), відео за вимогою і навіть сервери інформації й оголошень (фінансові новини і т.д.). Доступ до цих служб може виконуватися за протоколом TCP/IP або ATM – ADSL, допускає використання кожного з них.

Технологія ADSL формує єдину мережну архітектуру. ADSL – не просто спосіб перегляду Web, а засіб доставки домашнім користувачам і домашнім офісам усіх типів нових широкосмугових служб на конкurentній основі і від різних джерел (від освітніх і до фінансових).

На рис. 4.3 більш докладно зображена структура віддаленого термінального пристрою ADSL (ADSL ATU-R), застосовуваного для підтримки доступу до абонентів. Фізичним пристроєм може бути телевізійна приставка або персональний комп'ютер. Не виключаються і нестандартні пристрої. Проводка від ATU-R до кінцевого пристрою може бути простою (локальна мережа 10BASE-T), складною (приватна мережа ATM) або виконуватися по споживчій шині електронного устаткування (CEBus), що використовує електричну проводку для передавання інформації. У кожному з варіантів широкосмугового доступу не потрібні зміни в проводці до існуючих аналогових телефонів, оскільки сигнали до них виділяються спеціальним пристроєм (розподільником).

З'єднання ADSL дає можливість під'єднуватись до пристрою цифрових перемичок DACS до входу в магістральну мережу провайдера.

Якщо провайдер забезпечує з'єднання ADSL, то цілком можливо, що всі служби будуть розміщатися безпосередньо на центральній одній. Однак більш ймовірно забезпечення показаних на рисунку служб двома іншими способами.

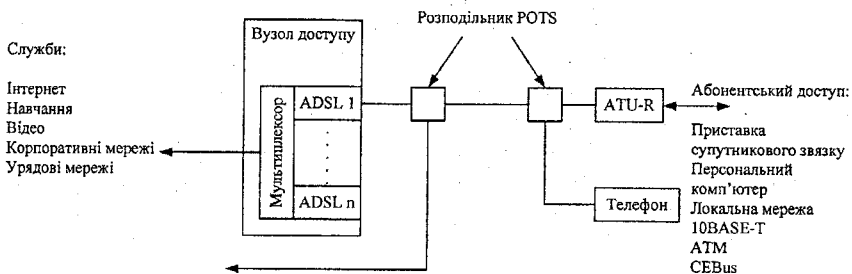

Рисунок 4.3 – Основні компоненти мережі ADSL

По-перше, з'єднання ADSL можуть поєднуватися мультиплексором і вводиться в устаткування DACS. DACS забезпечує зв'язок з магістральною системою, можливо з не розділеним на канали T-3, що працює на швидкості 45 Мбіт/с, і далі з провайдером Інтернету. У провайдера всі з'єднання закінчуються на маршрутизаторі IP, а пакети направляються з/в Інтернет. Корпоративна мережа інтранет може бути під'єднана аналогічним чином. Це найпростіший метод, при якому сумарна смуга пропускання всіх з'єднань ADSL не зможе перевищувати 45 Мбіт/с у кожному з напрямків.

По-друге, вузол доступу може бути з'єднаний безпосередньо з маршрутизатором IP або комутатором ATM, розташованим у декількох метрах (можливо, кімнатою нижче) від вузла доступу. Трафік об'єднується, оскільки існує тільки одне фізичне з'єднання від вузла доступу до комутатора/маршрутизатора. Однак як тільки пакети потрапляють у маршрутизатор IT або мережу, що комутується, ATM, напрямок трафіку в точку призначення стає аналогічним першому випадкові. Такий сценарій має сенс, коли провайдер ADSL одночасно є провайдером Інтернету. Можливе надання ADSL незалежними провайдерами, навіть у тому випадку, коли місцева телефонна компанія не пропонує і не підтримує ADSL (див. нижче). Це не тільки характерна риса ADSL, але й одна з основних причин підвищеного інтересу до даної технології.

При роботі над стандартом ADSL основна увага приділяється вузлу доступу. Зараз більшість вузлів доступу виконує тільки просте об'єднання трафіка (тобто всі біти і пакети в/з вузлів доступу переносяться до служб по простих колах). Якщо 10 абонентів ADSL будуть приймати вхідний потік 2 Мбіт/с і вихідний потік 64 кбіт/с (що типово), то з'єднання між вузлом доступу і мережею служб (наприклад, Інтернет) повинно забезпечувати 20 Мбіт/с (10×2 Мбіт/с) в обох напрямках, щоб уникнути затворів і відкидання пакетів. Така ж швидкість повинна забезпечуватися

для вихідного потоку, навіть при об'єднаному трафіку в 640 кбіт/с (10×64 кбіт/с). Це пояснюється дуплексною природою з'єднань з Т-несучою – єдиного поки способу переносу такого трафіку.

Поліпшенням систем ADSL було б виконання статистичного мультиплексування в самих вузлах доступу ADSL або безпосередня реалізація можливостей комутації в мультиплексорі ADSL. У випадку статистичного мультиплексування, заснованого на обліку пульсуючої природи пакетів, можливі менші швидкості з'єднань, оскільки більшість користувачів не будуть працювати одночасно.

4.3 Кодування в ADSL

Найбільш розповсюджені продукти ADSL використовували амплітудно/фазову модуляцію без несучої (CAP), квадратурну амплітудну модуляцію (QAM) і дискретну багатотональну технологію (DMT) для кодування сигналів ліній. Інші варіанти випробовувалися тільки в лабораторіях. Незалежно від виду кодування, коли одна пара провідників працює в повнодуплексному режимі, потрібно або розділити діапазон частот для вхідного і вихідного потоків (мультиплексування з поділом за частотами), або використовувати лунопридушення. Заглушення луно-сигналу усуває сприйняття сигналу одного напрямку як джерела сигналу іншого напрямку за рахунок відбиття луно-сигналу назад до джерела. У ADSL можуть комбінуватися обидва способи (так воно і буває), що в силу асиметричної природи смуги пропускання ADSL означає перекриття діапазонів частот, але не їхній повний збіг. Таким чином, FDM і лунопридушення використовуються деякою мірою одночасно.

У будь-якому випадку, відповідно до документа T1.413, для досягнення повнодуплексного режиму сумісна зі стандартом ANSI технологія ADSL повинна використовувати кодування DMT або з FDM, або з лунопридушенням. Впливає, що FDM є більш простим методом для реалізації. Лунопридушення більш чутливе до перехресних перешкод на найближчому кінці (NEXT, near-end crosstalk), коли приймач "підбирає" сигнали в суміжній системі. Суміжною системою може бути інша пара проводів або навіть передавач тієї ж системи, що працює в протилежному напрямку. FDM виключає перешкоди NEXT, дозволяючи приймачу цілком ігнорувати діапазон частот іншого передавача. У FDM скорочується сумарна смуга пропускання, доступна в обох напрямках. Лунопридушення більш ефективно використовує наявну смугу пропускання ціною підвищення складності і чутливості. Крім того, лунопридушення дозволяє застосовувати найбільш низькі частоти, що збільшує продуктивність.

Для кодування ADSL можна було б використовувати кожний із широківідомих методів, у тому числі – CAP, QAM і 2B1Q з ISDN і HDSL.

Метод DMT був обраний за цілим рядом причин. Однією з них є адаптивна природа пристроїв DMT, що дозволяє легко пристосуватися до умов, що змінюються на лінії таким, як вологість і рівень перешкод. На вибір цього методу вплинула також стійкість DMT до шуму (в основному радіоперешкод) і присутності цифрових сигналів на суміжних лініях (перехресних перешкод). Однак продукти на основі CAP були успішно реалізовані в декількох експериментальних проектах.

Одна з форм лунопридушення потрібна, коли один діапазон частот служить для одночасного передавання сигналів в обох напрямках по одному фізичному шляху.

Луно-сигнал виникає через неузгодженість опорів по шляху проходження сигналу. Іншими словами, деяка частина сигналу відбивається назад до передавача. Коли один діапазон частот використовується в обох напрямках, відбитий сигнал можна переплутати із сигналом, генеруючого на віддаленому кінці кола. Лунопридушення припускає електронне вирахування посланого сигналу з прийнятого сигналу, що дозволяє виявити сигнали, послані з віддаленого кінця кола.

Один зі способів лунопридушення – поділ діапазонів частот вихідного і вхідних потоків (простого мультиплексування з поділом частот, FDM). У цьому випадку немає необхідності в керуванні луна - сигналом на віддаленому кінці.

У верхній частині рис 4.4 зображена ситуація, коли в ADSL не застосовується лунопридушення. Використовуються діапазон частот 4 кГц для аналогових телефонних ліній, типова в ADSL для вихідного потоку (від будинку) смуга шириною 175 кГц і приблизно 900 кГц для трафіку вхідного потоку (до будинку). Ця асиметрична структура і пряме застосування FDM звільняють кінцеві пристрої ADSL від схем лунопридушення.

Однак базове FDM не є найбільш прийнятним використанням доступної смуги пропускання. У нижній частині рис. 4.4 показаний більш ефективний підхід, коли (у дійсності) перекриваються смуги пропускання вихідного і вхідного потоку. Тепер навіть при частковому перекритті будуть потрібні схеми лунопридушення в пристроях ADSL.

Пристрої ADSL на основі CAP використовують FDM-підхід, у той час як пристрої ADSL з DMT застосовують лунопридушення, хоча й існує кілька виключень. Варіант із лунопридушенням називається луно-FDM в силу асиметричності пристрою.

Взагалі існують системи й устаткування FDM ADSL і лунопридушення в ADSL.

У пристроях ADSL (ATU-R і ATU-C) найчастіше використовуються методи кодування CAP і DMT. Коди ліній визначають спосіб пересилання нулів до одиниць цифрового сигналу.

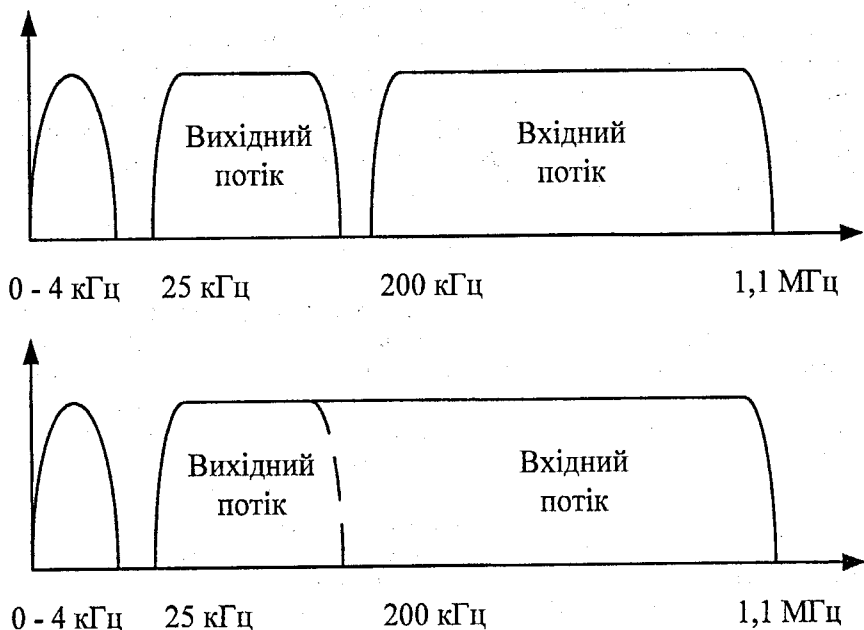

Рисунок 4.4 – Відлуння згасання в ADSL

CAP – це амплітудно-фазова модуляція без несучої (carrierless amplitude/phase modulation), а DMT – дискретна багатоканальна (багатотонаова) модуляція (discrete multitone).

CAP пов'язаний з QAM, і більшість розглядає ці методи як фактично нероздільні. Кодування DMT складніше, ніж CAP/QAM, і визначається відкритим стандартом ANSI для ADSL (T1.413-1995). В наш час кодування CAP реалізується тільки одним виробником (Globespan Semiconductor, у минулому – частина AT&T/ Paradyne), але може використовуватися й іншими.

Метод DMT краще виявляє себе при адаптації швидкості (зміна швидкості при зміні параметрів лінії), при різних станах ліній (рівнобіжні відводи, змішування кабелів з різними номерами), при обробці шумів (цифрових перешкод) і при використанні піднесучих (для телефону й інших цілей).

CAP забезпечує більш просте лунопридушення (хоча багато продуктів CAP використовують FDM), меншу затримку (як стверджується,

25% від затримок BDMT), цілісність (заснована на QAM, що має багаторічну історію) і простоту застосування.

Незважаючи на присутність у стандарті T1.413 кодування DMT, активна група усередині ANSI просуває CAP як припустиме альтернативне кодування ліній ADSL. У дійсності в стандарті T1.413 мало що прив'язано винятково до DMT, і обидва кодування можуть використовуватися в ADSL. Пропонується додавання кіл CAP у пристрої DMT і навпаки. Навіть простий метод QAM розглядається як код лінії, оскільки він усуває операцію обертання в CAP і робить пристрої більш рентабельними і простими.

Кілька основних постачальників устаткування ADSL використовують метод CAP для кодування на лінії, що визначає лише спосіб передавання нулів і одиниць з ATU-R і ATU-C (це не зменшує важливості кодів ліній). Код для лінії повинен прекрасно функціонувати при неідеальному стані ліній, включаючи присутність шумів, перешкод і ускладнень, подібних до рівнобіжних відводів і змішування кабелів з різними номерами.

CAP – близький до методу квадратурно-амплітудної модуляції (QAM, quadrature amplitude modulation). З точки зору математики, ці методи ідентичні, і інженери найчастіше не роблять різниці між ними. Відмінність пов'язана з реалізацією. Кращим описом CAP може бути QAM з заглушеною несучою. Оскільки несуча не передає ніякої інформації, у ряді методів кодування зовсім не пересилається несуча і її не потрібно реконструювати в точці призначення. Це називається методом без несучої або, більш точно, методом із заглушенням несучої.

У порівнянні з QAM заглушення несучої вимагає більше електричних кіл в кінцевих пристроях, але в наш час підвищення складності пристроїв коштує набагато дешевше, ніж кілька років назад (наприклад, сумісний з Hayes модем на 9600 біт/з коштував у 1991 р. \$799). Так що можна розглядати CAP як покращений метод QAM.

QAM установлює "сузір'я", базуючись на двох величинах одержуваного сигналу: на амплітуді і різниці фаз. Будь-яка точка визначається різницею фаз і амплітудою й описує послідовність бітів (наприклад, 0001, 0101 і т.д.). CAP є власне кажучи методом QAM, у якому "сузір'я" QAM може вільно обертатися (оскільки не існує несучої для його фіксації за абсолютною величиною). Функція обертання в CAP визначає точки "сузір'я" QAM (і описувані ними бітові значення). Таким чином, для одержання CAP з QAM потрібно додати функцію обертання в приймачі і заглушити несучу в передавачі.

Для передавання бітів CAP використовує повну смугу пропускання (за винятком смуги 4 кГц для аналогового телефонного каналу). Піднесучі або підканалі не застосовуються. Повнодуплексний режим досягається за допомогою FDM, лунопридушення або того й іншого відразу. Однак майже всі сучасні продукти CAP використовують винятково FDM. CAP, в

основному в силу своїх QAM-коренів, є добре проробленою, стабільною і широковідомою технологією.

Усі несучі аналогові сигнали характеризуються амплітудою, частотою і фазою. Кожна з цих величин (або всі три) можуть використовуватися для визначення нулів і одиниць, що складають вміст цифрової інформації, що пересилається. Для прикладу розглянемо фазу сигналу. Фаза може застосовуватися в схемі передавання цифрової інформації з диференціальним маніпулюванням зсуву фази (DPSK, differential phase shift keying). У цьому випадку фаза хвилі змінюється при передаванні на визначений кут для подання кожного бода (зміни в сигналі на лінії). Використання слова "диференціальний" має на увазі, що зсув фази вимірюється відносно поточної фази несучої, а не від абсолютної або заздалегідь заданої фази.

Наприклад, якщо передавач хоче послати одиницю, він зсуває фазу несучої (відносно її поточної фази) на 180 градусів. При передаванні нуля зсув фази дорівнює 0 градусів (поточна фаза несучої не змінюється). Спектр сигналу буде містити явно виражену амплітуду на частоті несучої із сигналами у бічних смугах від фазового зсуву.

Наступним кроком щодо простого DPSK є квадратурне маніпулювання зсувом фази (QPSK, quadrature phase shift keying). QPSK можна розглядати на двох рівнях. На верхньому рівні – це DPSK із двома бітами на один стан сигналу (бод). Зсув фаз вимірюється щодо поточної фази хвилі.

Хоча цей рівень розгляду підійде для багатьох випадків, він може ввести в оману в більш складних ситуаціях. У QPSK реально переданий сигнал є комбінацією синусоїдальної і косинусоїдальної хвилі F , де F – частота несучої. Оскільки функції синуса і косинуса завжди мають зсув фази на 90 градусів, про них говорять, що функції знаходяться в квадратурі, тобто перпендикулярні, так що поняття фази правильно застосовано в даній ситуації.

У дійсності QPSK не має нічого спільного зі зсувом фази. Фазовий зсув є наслідком модуляції амплітуд двох хвиль у квадратурі. Однак, не залучаючи складних математичних теорій, буде досить вважати QPSK фазовим зсувом.

Як і QPSK, QAM можна розглядати на двох рівнях. На верхньому рівні модулятор QAM створює 16 різних сигналів, використовуючи як фазову, так і амплітудну модуляцію. Вводячи 12 можливих фазових зсувів і дві можливі амплітуди, можна одержати 16 різних типів сигналів. Ці 16 станів сигналів можуть подавати 4 біт для кожного стану лінії або 4 біти на 1 бод сигналу.

Як і для DPSK, існує більш глибокий рівень опису. На нижньому рівні QAM модулює амплітуди двох хвиль у квадратурі, але, замість

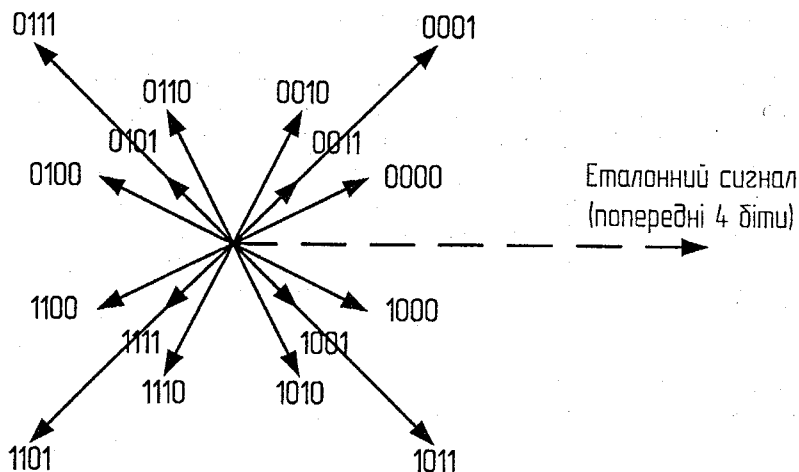

Рисунок 4.5 – Модуляція CAP (16 QAM або 4x4 QAM)

амплітуд ± 1 , простий QAM застосовує 4 різні амплітуди для кожної з двох хвиль. На основі 4-х амплітуд (позначимо їх від $\pm A_1$ до $\pm A_4$) можна одержати 16 різних типів сигналів за рахунок використання всіх можливих комбінацій амплітуди з простими функціями синуса і косинуса, наприклад: $A_1 \sin(F_c) + A_1 \cos(F_c)$, $A_1 \sin(F_c) + A_2 \cos(F_c)$ і т.д. У такий спосіб формується характерне сузір'я, що наводиться у всіх посібниках з модемів з кодуванням QAM (метод CAP аналогічний). Приклад сузір'я показаний на рис. 4.5. Хоча більш часто сузір'я зображується точками, стрілки допомагають підкреслити фазові кути і різниці амплітуд.

На рис. 4.5 показані 12 різних фазових кутів, 4 з них мають 2 амплітуди для однакових синусів і косинусів (чотирирівнева система) при кодуванні 4 біт у 1 бод (зміні сигналу, у даному випадку як фази, так і амплітуди). Інші системи можуть мати більше (або менше) комбінацій амплітуд і фаз. Більша кількість рівнів фаз і амплітуд дає більшу кількість точок у сузір'ї і, відповідно, більшу кількість бітів у сигналі. Подібно всім багатобітовим системам кодування, QAM обмежений кількістю рівнів, що можуть бути детектовані (виявлені) приймачем щодо шумів.

Розглянемо використання QAM/CAP для доставки цифрової відеоінформації. Вихідний потік бітів з аналого-цифрового перетворювача поділяється на частини по 4 біти (nibble – півбайт), оскільки в нашому прикладі використовується QAM/CAP з 16 точками в сузір'ї. Півбайти надходять до кодера, що вибирає для них відповідні амплітуди хвиль у квадратурі.

Вихідний сигнал кодера надходить на модулятор, що створює необхідний вихідний сигнал. Модулятор у дійсності комбінує необхідні амплітуди синусів і косинусів частоти несучої, створюючи фазові й амплітудні зсуви, що відповідають потрібними точками сузір'я. Отриманий сигнал фільтрується, щоб усунути вплив інших каналів. Відзначимо, що результуючий сигнал має істотну потужність на частоті несучої.

Уже створені пристрої ADSL (ATU-C і ATU-R), що використовують технології кодування QAM, CAP і DMT. Однак офіційним стандартом для ADSL є DMT, що визначено в документі ANSI T 1.413 від 1995 р. Хоча про DMT говорять, що він новіший, ніж CAP або QAM, кодування DMT було винайдено багато років тому в Bell Labs. Дотепер DMT не реалізовувався на практиці з багатьох причин, наприклад, тому що CAP і QAM були цілком достатні для телекомунікацій того часу.

Насамперед DMT розбиває повну смугу пропускання локальної аналогової лінії на велике число рівних підканалів. Технічно вони називаються піднесучими, але багато хто називають їх підканалами. Вище зарезервованого діапазону частот аналогових сигналів смуга пропускання простирається до 1.1 МГц. Уся смуга в 1.1 МГц розділяється на 256 підканалів, починаючи з 0 Гц. Кожен канал займає 4,3125 кГц, сумарна смуга пропускання складає 1.104 МГц на лінію. Деякі з підканалів є спеціалізованими, інші не використовуються зовсім. Наприклад, канал 64 на частоті 276 кГц зарезервований для пілотного сигналу.

Більшість систем DMT використовує для передавання інформації тільки 250 або 249 підканалів. Нижні канали, від 1 до 6 резервуються для смуги пропускання аналогових телефонів у 4 кГц. Оскільки $6 \times 4.3125 = 25.875$ кГц, прийнято розглядати 25 кГц як точку відліку для діапазону служб ADSL. Відзначимо наявність широкої захисної смуги частот (guardband) між аналоговим телефоном і сигналами DMT. Втрати сигналу на верхніх каналах, від 250 і вище настільки великі, що ці канали важко застосовувати для передавання інформації з довгих ліній.

32 канали вихідного потоку, що починаються з 7, і 250 каналів вхідного потоку дають характерну для ADSL асиметричну смугу пропускання. Кожен підканал має ширину в 4,3125 кГц, і тільки при використанні лунопридушення дійсно можливі 250 підканалів вхідного потоку. Застосування FDM для заглушення луно-сигналу приводить до 32 каналів вихідного потоку і 218 (або менше) каналів вхідного потоку, оскільки в цьому випадку канали не повинні перекриватися. Канали вихідного потоку займають нижню частину спектра за двома причинами. По-перше, згасання сигналу тут менше, а абонентські передавачі мають меншу потужність, ніж передавачі місцевої станції. По-друге, на місцевих станціях генерується більший шум з можливістю перехресних перешкод.

Коли пристрої ADSL з кодуванням DMT активізуються, кожний з підканалів тестується кінцевим пристроєм на згасання. У реальності

квотування припускає складну процедуру взаємоперевірки на основі вимірювання підсилення сигналу (величина зворотна згасанню). Вимірюється і шум у кожному з підканалів.

Не всі підканали використовуються для передавання інформації, деякі зарезервовані для керування мережею і вимірювання продуктивності. Наприклад, у напрямку вхідного потоку для передавання інформації доступні тільки 249 з 256 підканалів.

Кожний з каналів використовує власний метод кодування на основі DAM. Це може здаватись дивним при такому протистоянні між CAP/QAM і DMT. Проте окремі риси QAM присутні й у DMT. У дійсності приналежність DMT полягає у відмінності від CAP і QAM, а скоріше в тому, що на підставі моніторингу продуктивності DMT деякі підканали зможуть переносити більше бітів на один бод, ніж інші канали. Сумарна пропускна здатність дорівнює сумі всіх бітів QAM, посланих по всіх активних каналах (деякі можуть бути цілком вимкнуті).

Більш того, усі підканали контролюються за продуктивністю і рівнем помилок. Швидкості окремих підканалів або їхніх груп можуть варіюватися, забезпечуючи в DMT гранулярність у 32 кбіт/с. Іншими словами пристрій DMT може функціонувати на швидкості 768 кбіт/с або 736 кбіт/с (тобто на 32 кбіт/с менше) у залежності від умов функціонування і навколишнього середовища. Для порівняння: пристрої CAP пропонують гранулярність у 340 кбіт/с (768 кбіт/с або 428 кбіт/с), але базовий QAM може забезпечити навіть гранулярність у 1 біт/с (не існує технічних обмежень для CAP/QAM за рівнем гранулярності). Деякі виробники устаткування ADSL на основі CAP говорять про досягнення гранулярності в 32 кбіт/с і навіть про наявність можливостей RADSL у своїх останніх моделях. Слід зазначити, що пристрої CAP RADSL модифікують свій спектр при зміні швидкості і стають цілком реальною проблемою при забезпеченні спектральної сумісності.

На рис. 4.6 подано дискретне багатотонове кодування (DMT, discrete multitone) для ADSL-пристрою на звичайній локальній лінії. У верхній частині показана деяка ідеальна ситуація, наприклад, при використанні цільного мідного кабелю з номером 24 і довжиною менше 5,5 км без значного зовнішнього шуму (велика удача знайти хоча б одну таку лінію). Згасання пов'язане тільки з відстанню і використовуваною частотою. Нижня частина відбиває реальну ситуацію.

Насамперед розглянемо ідеальний варіант. У лівій частині діапазону частот існує максимум для кількості бітів за секунду на піднесучій (підканал), що зможе одержувати і приймати даний пристрій. Однак нижче подана характеристика типової лінії. Підсилення (протилежне до згасання) покращується або погіршується в залежності від частоти. При великих частотах домінує вплив відстані, а на менших – імпульсні шуми і перехресні перешкоди. Це залишає для сигналів широкий середній

діапазон (від 25 кГц до 1,1 МГц) з повільним зниженням підсилення при збільшенні частоти.

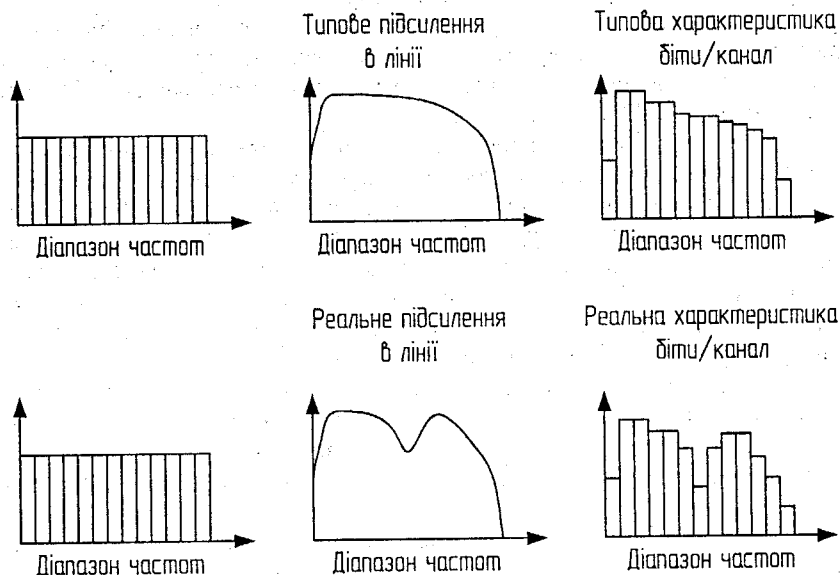

Рисунок 4.6 – Робота DMT

Пристрій DMT може виміряти підсилення на кожній піднесучій і підстроїти для каналу швидкість передавання таким чином, щоб відбивати реальний профіль підсилення (див. верхній правий графік на рис.4.6).

Реальний світ не настільки ідеальний. Середній графік у нижній частині рисунку показує профіль підсилення реальної лінії. Видно два недоліки. По-перше, чітко помітна западина від рівнобіжного відводу, що діє при переміщенні сигналу в ділянці кола з великою затримкою. Обертовий сигнал взаємодіє з основним сигналом. Розміщення западини щодо частотного діапазону залежить від довжини хвилі відводу. Однак та або інша частота буде піддаватися впливу стоячої хвилі. Другий недолік пов'язаний із шумом від розташованої поблизу радіостанції. Станції мовлять у тому ж верхньому діапазоні частот (або кілогерцовому як говорять про АМ-радіо), у якому приймають сигнали пристроєм ADSL. Оскільки локальні лінії є довгими антенами, не дивно, що з'являється цей сигнал (аналоговий телефон, що працює в смузі 4 кГц, стійкий до впливу АМ-станцій).

Відзначимо, що пристрій з DMT (див. рис. 4.6) здатний адаптуватися до швидкості передавання при зміні каналами здатності підтримки даної швидкості пересилання бітів.

Вибір технології DMT як стандарт кодування ADSL (ANSI T.413-1995) не випадковий. У ADSL кодування DMT має ряд явних переваг у порівнянні із CAP. Однак варто порівняти його з більш новими методами на основі CAP (або навіть з базовим QAM). Можливо, у нових методах недоліки компенсуються кращими властивостями. Існує активний рух усередині ANSI за схвалення альтернативного стандарту кодування ліній для ADSL, можливо, на основі CAP або QAM. Деякі члени ANSI вважають, що пристрої можуть використовувати два або навіть три способи кодування, і це повинно стати довгостроковою стратегією, якої і варто дотримуватись.

4.4 Інтерфейс ADSL

З технічної точки зору ADSL визначає "металевий інтерфейс" між мережею (PSTN) і абонентом. Однак форум ADSL розширив інтерфейс на повномасштабну архітектуру і навіть представив кілька способів доступу і доставки служб через інтерфейс ADSL. Ця глава цілком описує стандартний інтерфейс ADSL. Він заснований на специфікації ANSI T1.413-1995 "Інтерфейс встановлення абонента і мережі – металевий інтерфейс асиметричної цифрової абонентської лінії (ADSL)". Вийшла вже друга редакція цього документа, але багато продуктів ADSL засновані на наведених у цьому розділі даних. Ми докладно познайомимось з деякими аспектами архітектури ADSL у цілому і з різними платформами для реалізації служб, пропонуваними виробниками устаткування ADSL і провайдерами.

Перелічимо причини, що наводяться для пояснення прийняття DMT як стандарту ADSL.

Насамперед DMT забезпечує вбудовану оптимізацію в підканалах, використовуючи процедури тестування кожної піднесучої. DMT має властивості RADSL, додання яких у CAP вимагає великих зусиль і, можливо, не буде до кінця послідовним. Технології з однією несучою, подібні CAP, не здатні до підстроювання на різні підсилення за частотою. Крім того, у DMT реалізований постійний активний моніторинг поточної продуктивності каналів, чого немає в CAP. Усе разом забезпечує в DMT максимальне охоплення різних ліній. DMT може функціонувати там, де CAP просто не буде працювати.

DMT забезпечує більший рівень гнучкості за швидкістю. Гранулярність у DMT складає 32 кбіт/с, у той час як у CAP дорівнює 340 кбіт/с (через одну несучу). Оскільки в DMT можна вибірково вимикати

канали із сильним впливом шумів (наприклад, від АМ-радіостанцій), найбільша досяжна пропускна здатність у найгірших умовах. Чим менше помилок, тим менше повторного передавання даних і тим більша результуюча пропускна здатність. У САР довелося б боротися з перешкодами від АМ-радіостанцій. DMT є відкритим стандартом (і таким чином, за означенням, має тільки чесну і розумну плату за ліцензію), так що мікросхеми може випускати будь-яка компанія. Промисловість пропонує широкую номенклатуру мікросхем DMT, а для САР є єдине ліцензоване джерело (Globespan Semiconductor). Другий випуск стандарту DMT був спрямований на забезпечення взаємосумісності. Нарешті, DMT дійсно є технологією майбутнього. САР/QAM вже існують достатній час, а найбільш яскраві досягнення DMT ще попереду.

З цих причин кодування DMT стало стандартом для ADSL. Це не принижує значення САР. Обидва методи працюють непогано (хоча є докази, що DMT працює краще для багатьох типів реальних ліній), і САР має переваги над DMT у деяких областях, але в ADSL обраний метод DMT.

Тестування ADSL-пристроїв показало, що усі вони пристосовані до рівнобіжних відводів, до змішування кабелів з різними номерами, до радіоперешкод і навіть до суміжних кіл із Т-несучою і кодуванням АМІ, причому незалежно від того чи використовується в пристрої ADSL метод САР, чи DMT, хоча DMT усе-таки здається кращим. Найбільш критичною на даний момент є проблема гранулярності.

DMT підтримує взаємосумісність на основі стандартів, а САР – за рахунок наявності одного джерела. Прихильники САР говорять, що це метод важливий, а лише результат. Стверджується, що реалізація на підставі єдиного джерела забезпечує кращу сумісність, ніж стандарт із декількома варіантами й інтерпретаціями.

Інтерфейси ADSL здатні підтримувати не тільки єдиний бітовий потік від/до абонента. Технологія ADSL подібно більшості інших транспортних систем, заснована на кадрах; біти усередині кадрів ADSL можуть бути одночасно розбиті не більше ніж на сім несучих каналів (називаних у ADSL просто "несучі" – bearer). Несучі поділяються на два основних класи. Може існувати до чотирьох повністю незалежних несучих вхідних потоків, що завжди працюють в одному напрямку (симплекс за специфікацією) – до будинку. Ці чотири несучі канали передають біти вхідних до абонента потоки і позначаються від AS0 до AS3. "AS" не несе для фахівців (можливо, за винятком того, хто це придумав) ніякого суттєвого навантаження. На додаток до каналів AS може існувати до трьох двонаправлених ("дуплексних" за специфікацією) несучих, пересилаючих трафіки як вхідного, так і вихідного потоків. Ці несучі позначаються від LS0 до LS2. "LS" теж не має визначеного змісту, як і "AS". Несучі канали є

логічними, а біти з усіх каналів передаються по з'єднанню ADSL одночасно і не використовують виділених смуг пропускання.

Будь-який несучий канал може бути запрограмований для пересилання бітів на швидкості, кратній 32 кбіт/с. Можуть реалізовуватися не кратні 32 кбіт/с (наприклад, 70 кбіт/с) бітові швидкості, але тільки переносом "додаткових" бітів (у прикладі з 70 кбіт/с – 6 кбіт/с) у спільно використовуваній зоні накладних витрат кадрів ADSL.

Можливість функціонування на будь-якій, кратній 32 кбіт/с, швидкості – не найкраща ідея, особливо для сумісності між пристроями. Тому специфікація ADSL установила чотири транспортних класи (transport class) для симплексної несучої вхідного потоку. Класи засновані на кратних 1,536 Мбіт/с швидкостях (користувальська швидкість передавання в T1). Транспортними класами є 1,536 Мбіт/с, 3,072 Мбіт/с, 4,608 Мбіт/с і 6,144 Мбіт/с. Дуплексні несучі можуть мати керуючі канали і деякі канали ISDN (BRI і 384 кбіт/с). Відзначимо, що ADSL сама по собі не обмежена яким-небудь класом. Майбутні специфікації можуть визначити для передавання 1,544 Мбіт/с (повна швидкість лінії T1) або 2,048 Мбіт/с (швидкість лінії E1). Несучі не обмежені за максимальною швидкістю. Верхня межа залежить від сумарної можливості з'єднання ADSL.

Специфікація ADSL розглядає і мережі, засновані на ієрархії з E-несучою і швидкістю 2,048 Мбіт/с і широко розповсюджені за межами США (додаток H до T1.413-1995). У цьому випадку (структури 2M) підтримуються тільки AS0, AS1 і AS2 (див. таблицю 4.2).

Як і для структур, кратних 1,536 Мбіт/с, мінімальною вимогою є підтримка AS0. Максимальна кількість підканалів, що можуть бути активними в будь-який заданий час, і максимальна кількість несучих каналів, одночасно переданих у системі ADSL, залежать від транспортного класу. Більш того, підтримка транспортного класу пов'язана з досяжною на конкретній лінії ADSL швидкістю і конфігурацією підканалів, що дозволяє максимізувати кількість каналів або швидкість на лінії. Це питання залишене для подальшого дослідження. На даний момент конфігурація і швидкість, використовувані для з'єднання ADSL, під час роботи залишаються незмінними.

Таблиця 4.2 – Обмеження на швидкості підканалів ADSL для 2,048 Мбіт/с

Підканал	Швидкість даних для підканалу	Припустимі значення
AS0	По x 2.048 Мбіт/с	$P_0 = 0,1,2$ чи 3
AS1	P_1 x 2.048 Мбіт/с	$P_1 = 0,1$ або 2
AS2	P_2 x 2.048 Мбіт/с	$P_2 = 0$ або 1

Для структур 2M транспортні класи нумеруються від 2M-1 до 2M-3. Підтримка будь-якого класу 2M необов'язкова. Конфігурація класів 2M

відповідає класам 1,536 Мбіт/с, тобто транспортний клас 2М-1 забезпечує в сумі 6,144 Мбіт/с вхідного потоку.

Клас 2М-1 може бути складений з будь-якої комбінації від одного до трьох несучих каналів зі швидкостями, кратними 2,048 Мбіт/с. Усі конфігурації транспортного класу 2М-1 необов'язкові і можуть формуватися в такий спосіб (у сумі – 6,144 Мбіт/с):

- один несучий канал 6,144 Мбіт/с;
- один несучий канал 4,096 Мбіт/с і один канал 2,048 Мбіт/с;
- три несучі канали по 2,048 Мбіт/с.

Транспортний клас 2М-2 необов'язковий і забезпечує 4,096 Мбіт/с вхідного потоку. Він формується з одного або двох каналів зі швидкостями, кратними 2,048 Мбіт/с. Системи можуть використовувати будь-які або усі швидкості несучої (усі вони необов'язкові). AS2 не застосовується в транспортному класі 2М-2. Припустимо такі конфігурації (у сумі – 4,096 Мбіт/с):

- один несучий канал 4,096 Мбіт/с;
- два несучих канали по 2,048 Мбіт/с.

Транспортний клас 2М-3 необов'язковий і призначений для найбільш довгих ліній при найменшій інформаційній щільності вхідного потоку. Несучий канал – це просто AS0 на 2,048 Мбіт/с.

Відзначимо таку особливість транспортних класів ADSL – необов'язкова підтримка осередків ATM у вхідному потоці. Осередок ATM – це одиниці даних фіксованої довжини в 53 октети (октет дорівнює вісьмом бітам або одному байтові). Осередки ATM мають 5-октетний заголовок і 48 октетів корисного навантаження (відповідно до правил адаптації утворюючи 1 ATM (AA1), що визначають формат області корисного навантаження осередку ATM). В AA1 пропонуються постійна швидкість бітів (CBR, constant bit rate) і стабільні мережні затримки в з'єднаннях між кінцевими точками. Один октет корисного навантаження використовується для додаткових накладних витрат, а інші 47 октетів переносять користувацькі дані. AAL1 – найбільш простий і легкий спосіб досягнення того, щоб потоки осередків ATM виглядали і працювали подібно традиційним колам.

Коли ADSL застосовується для перенесення осередків ATM у вхідному потоці, використовується тільки конфігурація з AS0, що може забезпечувати одну з чотирьох різних швидкостей. Ці швидкості визначені як транспортні класи ATM (від 1 до 4), що реалізують 1,760 Мбіт/с, 3,488 Мбіт/с, 5,216 Мбіт/с і 6,944 Мбіт/с. Досить дивні величини є результатом збереження сумісності з вже існуючими в документації ATM вимогами AAL1 і з описами кіл, оскільки враховують вплив накладних витрат ATM.

4.5 Структура кадру ADSL

У попередній главі багато уваги приділялося загальній архітектурі ADSL на фізичному рівні. Були визначені інтерфейси, але основний акцент робився на вхідному потоці інформації (до користувача) і вихідному потоці (до вузла доступу провайдера). Розглянуто транспортні класи ADSL, а також структура і накладні витрати в суперкадрі ADSL, подано кілька структур кадрів ADSL на основі транспортних класів.

При завершенні обговорення кадрів і суперкадрів ADSL відзначимо, що транспортний клас 1 у конфігурації за замовчуванням виділяє 96 байт для AS0 і AS1 у кожному кадрі ADSL. Оскільки кожен байт містить 8 біт, а 4000 кадрів ADSL посилаються щосекунди незалежно від розміру кадру, бітові швидкості на несучих каналах AS0 і AS1 рівні 3,072 Мбіт/с ($96 \text{ байт} \times 8 \text{ біт/байт} \times 4000/\text{с}$). І дійсно, два несучі канали вхідного потоку працюють на швидкості 3,072 Мбіт/с для одного з варіантів транспортного класу 1. У цьому випадку на основі розміру буфера за замовчуванням виходить ефектної конфігурація за замовчуванням. Зазначимо, що канал LS0 працює при 64 кбіт/с в обох напрямках ($2 \text{ байт} \times 8 \text{ біт/байт} \times 4000/\text{с}$), що відправляється ATU-C. Структура кадру ADSL на базі транспортного класу 1 показана на рис.4.7. Повинен бути присутній швидкий байт, але всі байти даних витягаються з буфера даних, що чергуються.

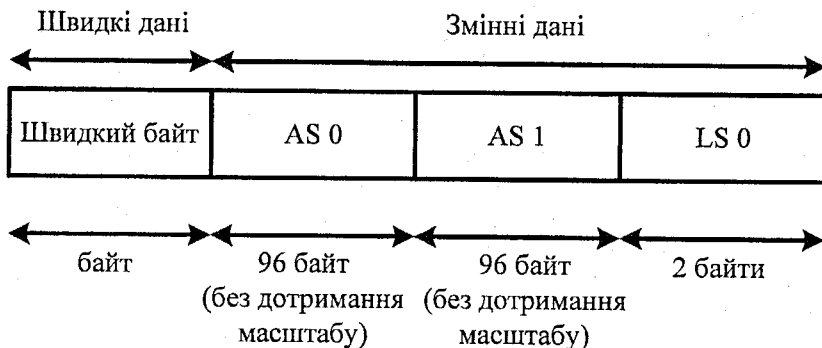

Рисунок 4.7 – Структура кадру ADSL

Була досліджена особливо важлива властивість кадру ADSL – потік інформації із з'єднання ADSL описується через біти. У цьому розумінні з'єднання ADSL подібно модему на 33,6 кбіт/с, що теж передає по зв'язку саме біти, хоча в VDSL це робиться набагато швидше. Коли ADSL

конфігурується і працює з ASO на швидкості 6,144 Мбіт/с, між пристроями ATU-C і ATU-R постійно передається потік бітів.

Таблиця 4.3 – Виділення буферів за замовчуванням для класів, кратних 2,048 Мбіт/с

Сигнал	Буфер змінних даних		
	Передавання	Передавання	Передавання
	Клас 2 М-1	Клас 2 М-2	Клас 2 М-3
ASO	64	64	64
AS1	64	64	0
AS2	64	0	0
LS0	2	2	255
LS1	0	0	0
LS2	0	0	0

Біти можуть являти собою корисну інформацію або містити спеціальний бітовий шаблон, що пересилається по незадіяних каналах. Однак завжди відбувається обмін бітами кола ADSL схожих на ланцюги ISDN або на аналоговий вміст ТМЗК. Кола використовують усю смугу пропускання протягом усього часу з'єднання. Комутатори кіл перемикають повну смугу пропускання і нічого більше. Технологія ADSL дозволяє витягти потрібну смугу пропускання з PSTN і перемістити її на вузол доступу ADSL у провайдер. Для впровадження ADSL було б цілком достатньо тільки усунення перевантажень у ТМЗК, але ця технологія забезпечує ще великі можливості.

Біти передаються по з'єднанню ADSL у вигляді неструктурованого потоку інформації. Такий потік можна назвати бітовим каналом або бітовим конвеєром. Біти пересилаються з одного кінця і з'являються без зміни форми на іншому кінці зв'язку (між ATU-C і ATU-R). Однак з метою забезпечення необхідних для користувача служб біти повинні мати деякий смисл, тобто відображати інформацію відповідної служби.

У структурі суперкадру VDSL визначається не занадто жорсткою організацією бітів. Суперкадр відправляється кожні 17 мс (майже 59 разів за секунду) і містить послідовність з 68 кадрів ADSL, що служать для пересилання швидких даних (наприклад, аудіо і відео, що залежать від затримки передавання і потребують фіксованого часу затримки) і даних, що чергуються (доступ до Web, нечутливий до затримок, але чутливий до рівня помилок при пересиланні). Саме до цього рівня доходить дія стандарту ANSI T1.413.

Виникає питання: "Що знаходиться усередині кадру ADSL?" За відповіддю можна звернутися до форуму ADSL, що є асоціацією провайдерів, виробників устаткування і зацікавлених користувачів, що розробляють технічні аспекти ADSL для забезпечення повномасштабного

доступу до будь-яких служб у рамках мереж ADSL. Форуми – широко розповсюджена практика в індустрії телекомунікацій. Наприклад, форуми ATM і Frame Relay внесли істотний внесок у промислове впровадження цих технологій і сприяли їхньому широкому поширенню. Наприкінці 1997р. форум ADSL нараховував 75 членів із правом голосу (principal member), що можуть вносити пропозиції і голосувати за угоди щодо реалізації (implementation agreement), що доводяться до зборів всіх членів форуму, а також 170 членів без права голосу (auditing member). Останні мають повний доступ до будь-якої документації форуму ADSL, але мають обмежені права щодо формулювання й обговорення угод. Відзначимо, що у форумі ADSL (як і в інших подібних форумах) немає ніяких механізмів покарання членів за пасивну роботу) або вигнання їх з рядів форуму. Відповідність угодам щодо реалізації є справою честі, і багато членів форуму беруть активну участь у прийнятті рішень. Однак залишається широке поле діяльності для варіацій у реалізаціях. Web-сайт форуму ADSL має адресу www.adsl.com.

Форум ADSL визначив чотири різних режими розподілу для всіх технологій xDSL, включаючи ADSL. Ці режими описують спосіб пересилання бітів кадру ADSL. На рис. 4.8 зображені основні характеристики кожного режиму розподілу.

Аналіз розподілів у конфігураціях дозволяє глибше зрозуміти можливості ADSL і необхідні для реалізації цієї технології мережні компоненти, що забезпечують доставку необхідних служб абонентам. Розглянемо кожну з чотирьох схем.

Перша і найпростіша конфігурація режиму розподілу з запропонованих форумом ADSL називається режимом синхронізації бітів (bit synchronous mode). Це означає, що будь-які біти, поміщені в буфер (швидкий або що чергується) пристрою на одному кінці зв'язку (ATU-R), обов'язково з'являться в буфері пристрою на другому кінці зв'язку (ATU-C). У ряді документів форум ADSL припускає роботу буфера швидких даних у десять разів швидше, ніж буфера даних, що чергуються (щодо затримок). Задається затримка в 2 мс для швидких даних і в 20 мс для даних, що чергуються. Відмінності в затримках пов'язані зі способами обробки помилок і бітах цих буферів.

Схема цього режиму показана у верхній частині рис. 4.8. До пристрою ATU-R може під'єднуватися до чотирьох абонентських пристроїв із симетричним режимом синхронізації бітів, що пов'язано з 4 вхідними потоками ADSL (від AS0 до AS3). Якщо зв'язком використовується AS0, то тільки один потік буде доступний і для ATU-R, отже, можна буде під'єднати один користувацький пристрій (телевізійну приставку або персональний комп'ютер), а всі біти, що пересилаються, будуть попадати саме в нього.

Вихідний потік і двонаправлені канали повинні містити в собі принаймні C-канал і можуть також містити структуру каналів LS.

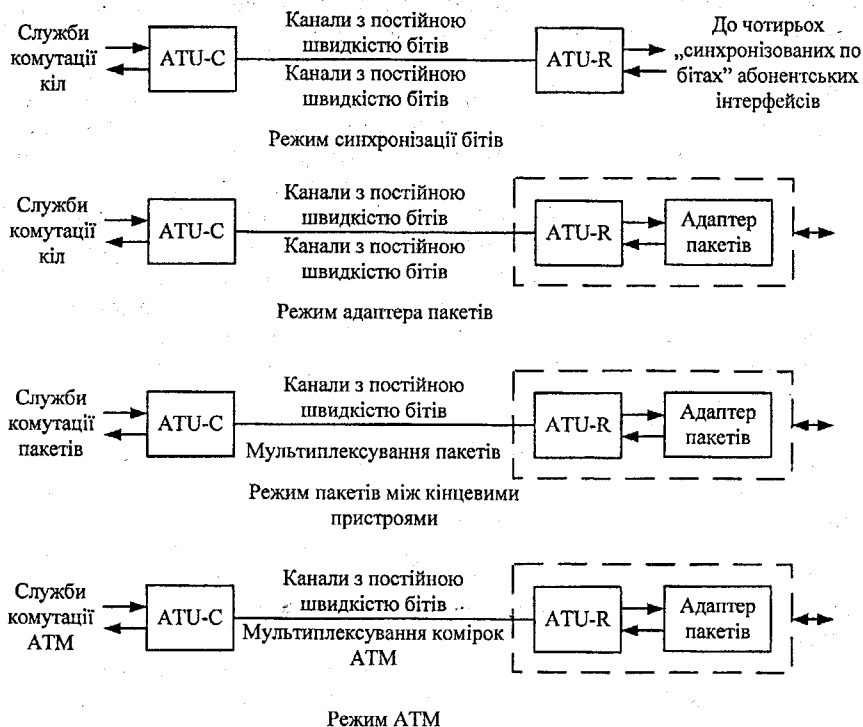

Рисунок 4.8 – Чотири режими розподілення ADSL

У найпростішому випадку будуть існувати вхідний канал AS0 на 1.536 Мбіт/с (для США) і вихідний потік на 64 кбіт/с (може використовуватися для двонаправлених операцій).

У режимі синхронізації бітів пристрій ATU-C, що знаходиться в точці доступу ADSL у провайдера, пересилає від користувача по каналах LS біти на деяку службу комутації кіл цього провайдера. У такому режимі з'єднання ADSL відіграє роль "бітового конвеєра", що веде до віддаленого кінцевого пристрою (як у випадку з виділеною лінією). З'єднання ADSL характеризується швидкістю передавання на лінії, іноді іменованою постійною бітовою швидкістю (CBR, constant bit rate). З'єднання може бути розділене на канали, але завжди повинно застосовуватися мультипле-

ксування з поділом за часом (TDM), що надає для кожного кадру ADSL визначений тимчасовий слот.

Другий режим розподілу називається "режим адаптера пакетів" (packet adapter mode). Зміни стосуються тільки території абонента. Основною відмінністю від режиму синхронізації бітів є те, що користувацькі пристрої можуть посилати й одержувати пакети, а не потік бітів. Пакети розміщаються в кадрах ADSL за допомогою окремого пристрою або вбудованих в AT-R засобів. У цьому режимі передбачається взаємодія з пакетною мережею користувача, а не з простими пристроями генерування або приймання бітових потоків.

У режимі синхронізації бітів потрібне під'єднання кінцевого користувацького пристрою безпосередньо до ATU-R і робота тільки з одним з каналів ADSL (наприклад, з LS1). Однак при цьому недоступні переваги високих швидкостей технології ADSL. Багато абонентів мають в будинку кілька персональних комп'ютерів або домашні локальні мережі на основі 10 Base Ethernet (з'єднання двох комп'ютерів такою мережею обійдеться в \$200). При під'єднанні до домашнього офісу більше чотирьох пристроїв потребується з'єднання з ADSL. Крім того, у абонентів може знаходитися не тільки устаткування традиційних локальних мереж. Наприклад, нові технології дозволяють застосовувати силову проводку будинку для передавання інформації, а шина користувацького електронного устаткування (CEBus) повинна одержати підтримку в ADSL.

В усіх цих випадках необхідний режим адаптера пакетів. Пакети від різних джерел (або в різні точки призначення) на території абонента можуть спільно використовувати єдиний канал LSI з'єднання ADSL. Зрозуміло, ATU-R здатне відображати такі пакети на визначені канали з'єднання ADSL, але кінцевою точкою для пересилання пакетів на іншому кінці зв'язку (за ATU-C і вузлом доступу) є маршрутизатор Інтернету, що зможе більш ефективно одержувати і відправляти пакети.

У цьому режимі пакети пересилаються як потік бітів по каналу з модуляцією TDM, яким би не була вартість ATU-C пристрою, оскільки кінцева точка зв'язку може досягатися тільки по ланцюзі. Іншими словами, потоку пакетів потрібен власний канал TDM у з'єднанні ADSL, а кожний з каналів ADSL залишається транспортом CBR.

Третій режим розподілу іменується "режимом пакетів між кінцевими пристроями" (end-to-end packet mode). Реально він не дуже відрізняється від режиму адаптера пакетів, тому що в обох випадках забезпечується служба пакетів. Головною особливістю режиму пакетів між кінцевими пристроями є мультимплексування пакетів у каналі ADSL. Пакети від/до різних користувацьких пристроїв більше не відображаються в послідовність кадрів ADSL, що представляють канали AS або LS, а всі пакети пересилаються по з'єднанню ADSL без виділення каналів при заданих швидкостях вхідного і вихідного потоків. Користувацькі пакети

тепер будуть тими ж, що й у провайдерській частині з'єднання. (користувацький пристрій обмінюється пакетами з адаптером.)

При цьому пакети не курсують до кінцевої точки, поданої одним з каналів LS, а надходять до необхідної служби на основі адреси пакета. Така мережа з комутацією пакетів може ґрунтуватися на стандарті X.25 або, що більш притаманне, на TCP/IP.

Останнім режимом розподілу є ATM (режим асинхронного пересилання – asynchronous transfer mode) або більш точно "режим ATM між кінцевими пристроями". У цьому випадку відбувається мультиплексування і пересилання осередків ATM від адаптера (у ATU-R), а не пакетів IP. На території провайдера пристрій ATU-C передає осередки в мережу ATM. Вмістом осередків можуть бути пакети IP. Форум ADSL недавно схвалив використання протоколу PPP (протокол "точка-точка") для IP поверх ATM. Однак мережа ADSL буде працювати з осередками ATM, що утримуються в кадрах ADSL. Серед інших режимів розподілу режим ATM викликає найбільший інтерес у розробників і провайдерів.

У завершення відзначимо, що пристрій ATU-C може бути (і є) частиною мультиплексора доступу DLS (DLSAM).

4.6 Можливості ADSL

Пристрої ADSL (ATU-C і ATU-R) обмінюються бітами, що знаходяться усередині кадрів і суперкадрів ADSL. Чотири режими розподілу визначають вміст кадрів як неструктурований потік бітів до мережі, пакети як джерело бітів у ATU-R (віддалений пристрій) і пакети в з'єднанні ADSL (або осередку ATM). Однак мережна архітектура ADSI забезпечує більші можливості, ніж зв'язок між ATU-C і ATU-R. Комбінація чотирьох режимів розподілу з форматами інформації забезпечує, як мінімум, шість різних способів (за рекомендаціями форуму ADSL) для доступу домашніх користувачів і малих офісів до широкосмужних служб, що доставляються по з'єднанню ADSL (див. рис.4.9).

Тут подана спрощена схема мережі ADSL, що містить усі необхідні компоненти. Відзначимо, що ADSL є тільки частиною загальної архітектури мережі, хоча і вирішальною. На території користувача пристрій ATU-R під'єднується до споживчої розподільної мережі (PDN, premises distribution network), подібної локальній мережі 10Base-T або CEBus. У провайдера пристрій ATU-C під'єднується до (або формує частину) мультиплексора доступу DSLAM. Технічно DSLAM являє собою ADSL хоча в цей пристрій вбудовані функції ATU-C.

DSLAM може мати кілька (мінімум один) портів для доступу до різних мереж і для з'єднання з їх службами.

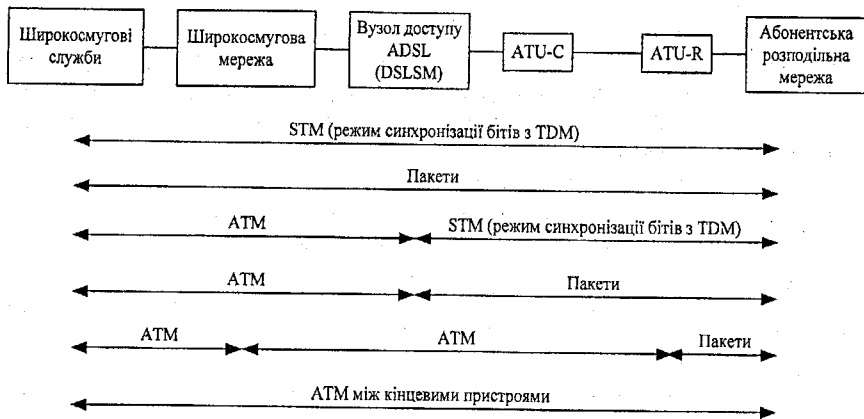

Рисунок 4.9 – Мережі архітектур ADSL

Це "границя" мережі ADSL у якій формуються і посиляються в ATU-R біти, пакети або осередки. Можливе під'єднання DSLAM до звичайної мережі з комутацією кіл (PST) маршрутизатора Інтернету або до комутатора ATM. У найбільш ефективних варіантах мережа, що під'єднується, повинна мати достатню смугу пропускання й обмежену затримку, що іменується широкосмуговою, хоч це і необов'язково.

Кожна з мереж, що під'єднуються, повинна забезпечувати доступ до різних інформаційних серверів, що доставляють широкосмугові служби. У мережі ATM бажано надати широкосмугові служби або широкосмугові ISDN, хоча це і не завжди можливо. До найбільш типових широкосмугових служб відносяться доступ до сайтів Інтернету або інтранета, відео за вимогою і т.д.

Шість можливих сценаріїв ADSL виникають як комбінація чотирьох режимів розподілу ADSL і типових трафіків в іншій частині широкосмугової мережі. У документації форуму ADSL режим синхронізації бітів при мультимплексуванні з поділом за часом (TDM), часто називається синхронним режимом передавання (STM, synchronous transfer mode), щоб відрізнити його від асинхронного режиму передавання. На рис. 4.9 подані всі чотири можливі режими розподілу ADSL.

Дійсно важливими є тільки три режими (які визначають область за DSLAM на стороні провайдера для мереж ADSL): STM (біти по колах TDM), пакети (пакети IP, але необов'язково) і осередку ATM. Останній

варіант придатний навіть у тому випадку, коли служби IP досягаються через мережу ATM і осередки служать для доставки пакетів.

Режим ATM між кінцевими пристроями розглядається більшістю провайдерів і виробників як найбільш ймовірний сценарій реалізації, оскільки ATM здатна ефективно поєднувати трафіки будь-якого типу. Хоча IP серйозно модифікований для адекватної підтримки голосу і відео, ATM більше підходить для таких цілей завдяки здатності до поглинання різноманітного трафіку.

Перша з поданих на рис. 4.9 схем мережі ADSL використовує режим синхронізації бітів між кінцевими пристроями. Мережа ADSL не змінює цю структуру при зміні формату доставки інформації від сервера до користувачького пристрою. Будучи бітовим каналом (бітовим конвеєром за специфікацією форуму ADSL), мережа ADSL забезпечує тільки мультимплексування з поділом за часом і постійні швидкості в каналах ADSL (таких, як AS0 або LSI).

Друга схема мережі ADSL застосовує пересилання пакетів між кінцевими точками мережі. Пакети багато в чому подібні до пакетів IP, хоча це твердження не завжди коректне. Пакети можуть подавати інші протоколи або відеослужби, якщо тільки обидва кінці з'єднання здатні їх правильно інтерпретувати.

Четверта схема припускає використання ATM на далекому кінці з'єднання, але разом з пакетами (IP або іншого протоколу) на самій лінії ADSL. Цей сценарій дуже привабливий, оскільки він виключає пасивний "бітовий конвеєр" і одночасно зберігає можливість об'єднання на мережних магістралях ATM.

П'ята схема мережі ADSL являє собою дивне поєднання ATM і пакетів (наприклад, IP). Ідея полягає в тому, що хоча багато провайдерів інтенсивно використовують магістралі ATM (як на сервері, так і на стороні персонального комп'ютера абонента), ця технологія малопоширена, щоб зв'язувати з нею надії на впровадження по всьому світі. У даному випадку, переходячи на ATM, провайдер залишає інтерфейс із пакетами як у сервера, так і в абонента. Хоча такий сценарій важко реалізується, він припустимий як один з варіантів.

Остання схема мережі ADSL застосовує ATM між кінцевими пристроями. Єдиною відмінністю від другого сценарію (пакети між кінцевими точками мережі) є потік осередків, а не пакетів. Велика частка мереж ADSL буде працювати за такою схемою, особливо для корпоративних користувачів і власників устаткування ATM. Дана схема може стати революційною для провайдерів або взагалі не одержить ніякого поширення. Переваги ATM – в малих затримках і широкій смузі пропускання, а також в об'єднанні різних типів трафіку, включаючи трафік протоколу IP. Однак поширення устаткування і програмного забезпечення

на основі поліпшеного варіанта IP для Web і корпоративного інтранета або екстранета знижує інтерес користувачів до ATM.

Багато які з можливостей мереж ADSL відносяться до класу TCP/IP. Якщо первинною метою ADSL було виключення з PSTN доступу до Інтернету та Web (характеризується великим часом зайнятості) і виділення його в окрему мережу з пакетами, то така мережа, імовірно, буде використовувати протокол IP.

Буде правильним сказати, що ADSL забезпечує режим поширення пакетів, коли пакети посилаються і приймаються усередині кадрів і суперкадрів ADSL. Для практичної реалізації це означає, що транспорт пакетів у ADSL базується на стеку протоколів TCP/IP (наборі протоколів Інтернету), а не на іншому наборі протоколів, наприклад, X.25 або загальної моделі взаємодії відкритих систем (OSI-RM, Open System Interconnection Reference Model). Зростаюча популярність Інтернету, робить менш ймовірним застосування інших протоколів.

З огляду на таке положення, форум ADSL визначив два різних способи підтримки протоколів TCP/IP у мережах ADSL. Перший має два варіанти, що ми уже відзначили вище. Єдине, що варто підкреслити, – це використання пакетів саме набору протоколів Інтернету (формат пакетів визначається протоколом IP). Даний спосіб поданий на рис. 4.10

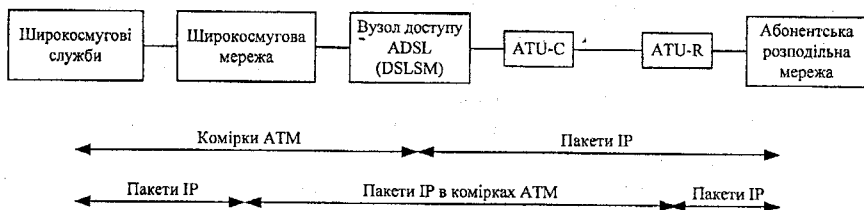

Рисунок 4.10 – ADSL для TCP/IP: режим адаптера пакетів

Тут зображені два сценарії передавання пакетів TCP/IP по з'єднанню DSL. Мережа, як і раніш, являє собою споживчу розподільну мережу (PDN), наприклад, 10Base-T LAN або CEBus. У провайдера пристрій ATU-C під'єднується до мультиплексора доступу DSL (DSLAM) або є частиною однієї з форм вузла доступу ADSL. Мультиплексор має доступ до широкосмугової (смуго пропускання і затримки) мережі і забезпечує звернення до різних серверів широкосмугових служб.

Форум ADSL визначив для TCP/IP два різних типи трафіку по мережі в режимі адаптера пакетів. Перший спосіб припускає наявність мережі ATM у з'єднанні інтерфейсу DSLAM безпосередньо з комутатором або наявність у DSLAM можливостей комутації осередків ATM. З іншої (відносно DSLAM) сторони вміст осередків ATM транслюється

(адаптується) у потік пакетів TCP/IP. Такий спосіб призначений для доставки широкосмугових служб ATM користувачу, що не зобов'язаний мати, застосовувати на своїй території устаткування ATM. У цій схемі повною мірою використовується універсальність TCP/IP для програмного й апаратного забезпечення сучасних персональних комп'ютерів.

Однак у ATM підтримуються не всі можливі сервери аудіо- або відеослужб, так само як і інших широкосмугових служб. Більшість аудіо-, відео- і графічних служб базуються на серверах TCP/IP/. Тому на рис. 4.10 зображений другий варіант режиму адаптера пакетів TCP/IP, що забезпечує доступ по мережі ATM. У цій ситуації до DSLAM транспортуються осередки ATM. Однак вміст пакетів TCP/IP не транслюється в осередки ATM, а переноситься потоком цих осередків до ATU-R. З усіх можливостей ATM забезпечується тільки пересилання пакетів IP в осередках ATM на основі методу адаптації AAL5, визначеного в стандарті ATM. У ATU-R пакети IP витягаються з осередків ATM (знову з використанням AAL5) і передаються по PDN на кінцевий користувацький пристрій.

Як відзначалося вище, велика частина дискусій про мережні служби ADSL пов'язана з високошвидкісним доступом до Інтернету і із широкою номенклатурою служб, об'єднаних поняттям "відео". Не менш важливим, ніж доступ до Інтернету, і, може, більш важливим для ADSL є забезпечення абонентів саме відеослужбами, що згодом будуть відігравати в ADSL істотну роль. Усі ці служби характеризуються доставкою споживачам повноцінного зображення, що рухається.

ADSL забезпечує достатню смугу пропускання (і, можливо, прийнятні затримки і рівень помилок) для доставки в будинки відеослужб різних типів. З метою збільшення користі і спеціалізації в цій області форум ADSL визначив кілька припустимих для даної технології відеослужб, а також вказав смуги пропускання, що рекомендуються для них, по вхідному і вихідному потоках. Цей документ може швидко змінитися в наступній редакції. Акцент у ньому робиться на характеристиках швидкості, необхідній для доставки визначених служб по мережах ADSL (див. таблицю 4.3).

Описані відеослужби розглядаються в ADSL як служби з режимом синхронізації бітів – трафік у кожному з напрямків являє собою неструктурований потік бітів, оброблюваний тільки на кінцевих пристроях, під'єднаних до мережі ADSL. Це збільшує гнучкість системи в цілому (єдина вимога – здатність кінцевого пристрою розуміти формат даних, що пересилаються), але знижує роль мережі ADSL, її ефективність, оскільки з'єднуючий кінцеві пристрою пасивний "бітовий конвеєр" використовує найпростіше мультиплексування з поділом за часом (TDM). Однак нові реалізації ADSL зможуть застосовувати пакети або транспорт ATM для доставки користувачам таких відеослужб.

Таблиця 4.4 Номінальні швидкості доступу до відеослужб ADSL

Застосування	Вхідний потік	Вихідний потік
Широкомовне телебачення	від 6 до 8 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Відео за вимогою	від 1,5 до 3 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Майже відео за вимогою	від 1,5 до 3 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Дистанційне навчання	від 1,5 до 3 Мбіт/с	від 64 до 384 Мбіт/с
Покупки з дому	1,5 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Інформаційні служби	1,5 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Комп'ютерні ігри	1,5 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Відеоконференції	від 384 Мбіт/с до 1,5 Мбіт/с	від 384 Мбіт/с до 1,5 Мбіт/с
Відеоігри	від 64 Мбіт/с до 2,8 Мбіт/с	64 Мбіт/с
Джерело: форум для ADSL		

Доступними відеослужбами для вхідного потоку в 1,5 Мбіт/с і вихідного потоку в 64 Мбіт/с будуть:

- покупки з дому;
- інформаційні служби (наприклад, персональні, анонсувальні, бібліотечні);
- комп'ютерні ігри (передбачається мережна версія гри, але іноді це різні лотереї або інші ігри на гроші).

Інші служби, подібні до відеоконференцій і звичайних відеоігор, можуть потребувати різних швидкостей у залежності від якості відеозображення і рівня деталізації, у той час як служби дистанційного навчання, майже відео за запитом (програма починається кожні п'ятнадцять хвилин і сучасне відео за вимогою припускає вхідний потік зі швидкістю до 3 Мбіт/с). Для мовлення з якістю звичайного телебачення і з використанням сучасних методів стиснення необхідно від 6 до 8 Мбіт/с, хоча навіть потоки вищі 1,5 Мбіт/с важко реалізувати в перших системах ADSL.

На думку форуму ADSL тільки дві служби (дистанційне навчання і відеоконференції) припускають вихідний потік більший 64 Мбіт/с. У багатьох реалізаціях для відеоконференцій необхідна рівність швидкостей вхідного і вихідного потоків (до 1,5 Мбіт/с у кожному напрямку). Можливо, для таких випадків більше підійдуть технології HDSL і SDSL.

4.7 Особливості переходу від ADSL до VDSL

Останні 10–20 років в ТМЗК швидко поширюються волоконно-оптичні передавальні системи для широковикористовуваних служб ATM/B-ISDN, що стали доступними багатьом домашнім користувачам. Ця тенденція підсилиться в найближчому майбутньому, коли розширяться коло кінцевих пристроїв для таких систем.

Служби потребують усе більшої пропускної здатності, і вони одержать її на основі волоконно-оптичних систем. Ще однією причиною для поширення технології VDSL (високошвидкісна DSL) є доступ "зовнішніх" користувачів до локальних "внутрішніх" мереж.

З огляду на розширення таких мереж, перехід до VDSL здається не менш очевидним, ніж перехід від 10 Мбіт/с Ethernet до 100 Мбіт/с і далі до 1 Гбіт/с. Хоча для заміни 10 Мбіт/с Ethernet на 100 Мбіт/с треба було не менше десяти років, перехід від ADSL до VDSL буде набагато швидшим.

Швидкості обміну VDSL більш відповідають службам ATM/B-ISDN. Верхня межа для VDSL визначена у 51,84 Мбіт/с (хоча можливі і великі швидкості), що цілком збігається з інтерфейсом OC-1 SONET мереж ATM. Однак сучасні служби B-ISDN не забезпечують таку швидкість, тому в наш час VDSL використовується скоріше як транспорт SONET при реалізації повномасштабної мережі B-ISDN.

З усього сімейства xDSL тільки ADSL і VDSL служать для реалізації цільових мереж. Немає сенсу перетворювати існуючу систему ADSL у HDSL, SDSL або іншу технологію xDSL, однак перехід від ADSL до VDSL цілком виправданий.

Високошвидкісна цифрова абонентська лінія (VDSL) забезпечує найбільші швидкості вхідного і вихідного потоків серед усіх сучасних технологій DSL. У залежності від відстані вхідний потік має швидкість від 13 до 55 Мбіт/с, а швидкості вихідного потоку починаються від 1,5 Мбіт/с (для ADSL на далекій відстані це верхня межа) і закінчуються на позначці в 26 Мбіт/с. Деякі варіанти VDSL симетричні. У сучасних схемах VDSL кодування виконується методом мультиплексування з поділом за частотами (FDM, frequency division multiplexing), але іноді потрібне лунопридушення, особливо для симетричних режимів на високих швидкостях.

На рис. 4.11 показана базова архітектура VDSL. За одним винятком вона схожа на архітектуру ADSL. Якщо замінити оптичний мережний пристрій (ONU, optical network unit) на простий пристрій DLC (носії цифрової лінії), подана архітектура стає одним з варіантів ADSL, розглянутих вище. Однак ONU має більш широкі можливості, ніж DLC, і допускає використання для пересилання даних волоконно-оптичного кабелю до місцевої станції. Така схема "підводить" волоконну оптику до

будинку ближче, ніж будь-яка інша архітектура. Волоконно-оптичний зв'язок має структуру кільця, тому ONU потенційно може стати NGDLC, однак ми не будемо розглядати ONU як функціональний аналог NGDLC. Присутність розподільників пов'язана з підтримкою існуючих аналогових телефонів у системах ONU/DLC, хоча при переході на цифрові методи обміну в цьому немає необхідності.

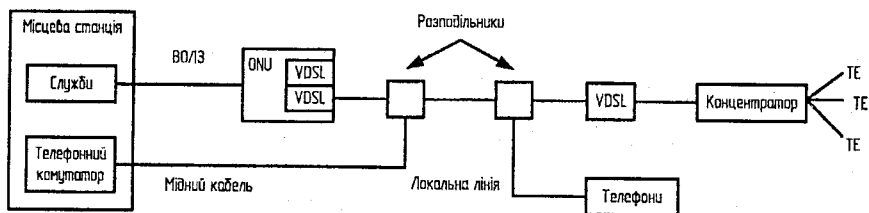

Рисунок 4.11 – Архітектура VDSL

Технологія VDSL припускає, що локальні лінії на мідних витих парах, що ведуть до споживачів, поступово будуть замінятися на волоконно-оптичні кабелі. В наш час уже близько 15% ліній припускають наявність DLC, і згодом їхня частка буде збільшуватися за рахунок систем на основі волоконної оптики, що пов'язано зі зменшенням вартості оптичних кабелів і з появою по всій країні компактних житлових комплексів. Сучасні правила CSA обмежують довжину локальної лінії і використанні для неї номери мідних кабелів, що не дозволяє застосовувати системи на витих парах далі, ніж на кілька миль від місцевої станції. У VDSL можна буде застосувати мідні кабелі довжиною 1,4 км із подальшим їх продовженням волоконно-оптичними системами.

VDSL передбачається використовувати приблизно в тих же цілях, що й ADSL. Сформовані служби будуть швидше за все містити в собі мультимедіа і відео, наприклад, телемовлення. Високі швидкості обміну будуть поєднуватись з методами стиснення інформації, яким відведена важлива роль у специфікації VDSL. Технологія VDSL дозволить цілком для всіх абонентів відразу вирішити проблеми із широкосмуговими службами.

Крім того, ця технологія призначена для споживчих мереж домашніх користувачів і малих офісів. Тенденція "розмивання" міських конгломератів на великі за територією приміські зони ставить безліч екологічних проблем. Одна з них пов'язана з тим, що людям потрібно добиратися до своїх робочих місць. Можливо, технологія VDSL дозволить багатьом співробітникам працювати вдома.

У будь-якому випадку VDSL призначена для мереж наступного десятиліття і буде особливо актуальна для країн з погано розвинутою, у порівнянні зі США, інфраструктурою на мідних кабелях.

Технологія VDSL дозволяє використовувати всі переваги сучасних волоконно-оптичних систем з виграшем пари і задовольняти потреби в усе більшому збільшенні смуги пропускання для домашніх систем припускаючи транспорт осередків ATM як уніфікований метод пересилання даних по змішаних носіях. Єдина система має закінчену архітектуру, коли кожна частина є невід'ємною складовою всієї системи. Однак кожний з компонентів може призводити до зниження характеристик системи.

На перший погляд найбільш слабкою частиною буде режим асинхронного передавання (ATM). Технологія ATM займає обмежений сектор ринку. Тому популяризація ATM через VDSL може показатися помилкою. Однак VDSL забезпечує набагато більше можливих режимів роботи.

Документація VDSL визначає п'ять основних транспортних режимів на базі архітектури мідних пар/волоконної оптики. Більшість з них є аналогами відповідних режимів ADSL (див. рис.4.12). Найпростіший варіант VDSL заснований на синхронному режимі передавання (STM, synchron us transfer mode) або, як його часто іменують, мультиплексування з поділом за часом (TDM). Це той самий бітовий конвеєр, що й у синхронному режимі роботи ADSL. Для потоку бітів в обох напрямках виділяється фіксований по смузі пропускання канал на увесь час обміну даними.

У VDSL підтримується і пакетний режим взаємодії. У цьому випадку всі бітові потоки від різних служб і пристроїв створюються за індивідуальними адресами пакетів, що мають змінну довжину. Усі пакети передаються по єдиному каналу з максимальною смугою пропускання. Пакети можуть відповідати IP-протоколу, хоча це і не обговорено в специфікації VDSL. У VDSL режимі ATM реалізується трьома різними способами. Цей режим подібний обміну пакетами, у тому сенсі, що кожен окремий бітовий блок має індивідуальну адресу і передається лінією, не розділеною на канали, хоча такі пакети (точніше, осередки) мають набагато менший розмір і фіксовану довжину в порівнянні з дійсними пакетами. ATM дозволяє одержати доступ до мережних служб у комбінації з STM і пакетним режимом VDSL. За характеристиками VDSL служить транспортом для пересилання інформації між кінцевим пристроями ATM.

VDSL дає можливість використовувати ATM на стороні служб через ONU і STM (тобто в режимі TDM), оскільки провайдери більш підготовлені до реалізації комутаторів і серверів ATM, ніж звичайні користувачі.

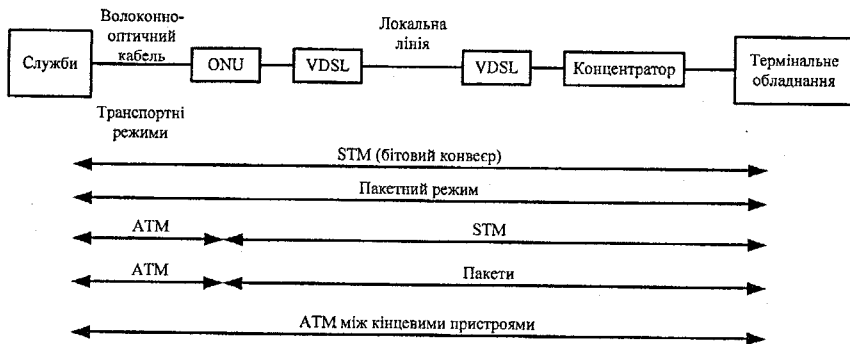

Рисунок 4.12 – Транспортні режими

У цьому випадку ATM стане ідеальним рішенням для об'єднання телефонних розмов, відео і даних, а ONU візьме на себе турботу про взаємне перетворення інформації. Розглянемо комбінацію служб ATM і ONU з пакетним режимом обміну по локальній лінії, що дозволить застосовувати широкорозповсюджені пакети IP для більшості типів розподільних мереж.

Відзначимо, що багато реалізацій перших експериментальних систем VDSL застосовують режим ATM між кінцевими пристроями, хоча це і здається трохи дивним. Однак при розширенні кількості служб і типів трафіку використання ATM втратить всякий смисл як технічний, так і економічний, оскільки VDSL призначається саме для об'єднання різних типів даних.

Технологія ADSL призначається для областей, де велика частина локальних ліній подана однаковими парами мідних провідників, що з'єднують територію споживача з місцевою станцією. 15% (і до 45% у найближчому майбутньому) локальних ліній використовують різні форми підвідних систем, у тому числі і DSL. Частина лінії з виграшем пари на DLC реалізована на волоконно-оптичному кабелі. Це SONET, але необов'язково за кільцевою схемою. На рис. 4.13 показані швидкості і відстані для локальних ліній VDSL і ADSL.

Реалізація VDSL починається там, де закінчуються можливості ADSL. На рис. 4.13 порівнюються швидкості і відстані технологій ADSL і VDSL. Відзначимо, що VDSL може використовуватися в поєднанні з ADSL у залежності від довжини ділянки на мідній парі. Визначено різні стандартні з'єднання VDSL і ADSL, що дозволяють забезпечити доступ практично до будь-яких додатків для персональних комп'ютерів, включаючи інтерактивне телебачення (у деяких випадках).

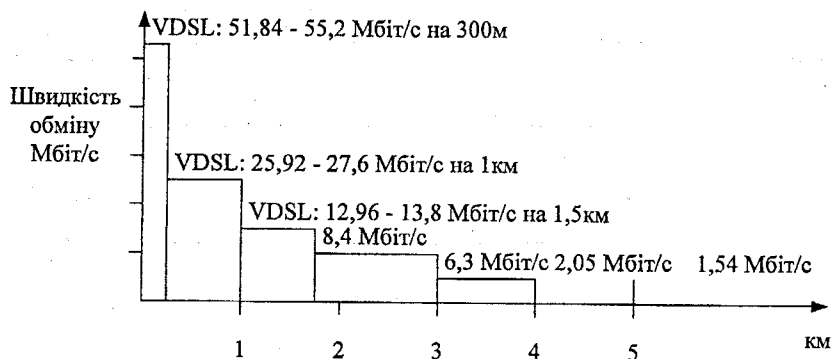

Рисунок 4.13 – Перехід від ADSL до VDSL

Технологія VDSL розширює можливості ADSL. Однак системи ADSL можуть працювати в широкому динамічному діапазоні і забезпечують більш загальні можливості при більш контрольованих характеристиках. Пристрої VDSL повинні бути дешевші пристроїв ADSL і споживати менше енергії, а в споживчих пристроях VDSL повинні бути реалізовані на фізичному рівні окремі форми керування доступом до носія (MAC, media access control) для мультиплексування вихідного потоку.

Ключовим моментом для будь-якої технології xDSL, від HDSL2 до ADSL, є кодування сигналів. Для VDSL припустимі чотири методи кодування.

1. Амплітудно-фазова модуляція без несучої (CAP). Цей метод відповідає заглушенню несучої в QAM для ADSL, але адаптований до VDSL. Для пасивних NID метод CAP використовує квадратурний фазовий зсув (QPSK) у вихідному потоці й одну з форм TDMA для мультиплексування. Реально CAP не забороняє застосування FDM для мультиплексування вихідного потоку, але більший сенс має метод TDMA.

2. Дискретне тонове кодування (DMT). Подібно системам ADSL, DMT у середовищі з декількома носіями і з застосуванням дискретного перетворення Фур'є (не більш ніж наближення до DCT) дозволяє створювати і демодулювати окремі носії. У пасивних NID з DMT застосовується FDM для мультиплексування вихідного потоку, хоча, на відміну від CAP, DMT не обмежується тільки TDMA.

3. Дискретне багатотонне вейвлет-кодування (DWMT, discrete wavelet multitone). Це одна з форм систем з декількома несучими, що використовує перетворення вейвлетів для створення і демодулювання

окремих носіїв. Як і DMT, кодування DWTMТ буде використовувати FDM для вихідного потоку, але дозволено і мультиплексування TDMA.

4. Просте кодування лінії (SLC). Це один з видів чотирирівневого несучого сигналу. У приймачах SLC виконується фільтрація основного сигналу і відновлення його вихідної форми. У пасивних NID кодування SLC, можливо, буде використовувати TDMA для вихідного потоку (як у CAP), хоча припустимо застосування FDM.

У наведеному списку перераховані передбачувані для VDSL методи кодування. На сьогоднішній день уже специфіковані застосування і VDSL методів DVVMT і SLC, а відносно DMT і CAP/QAM продовжуються суперечки.

Очікується використання в перших реалізаціях VDSL методу FDM для поділу вхідного і вихідного потоків, так само як і для відділення цих потоків від аналогових телефонних сигналів і ISDN, якщо вони будуть підтримуватися. Безсумнівне застосування заглушення луно-сигналу в системах із симетричним співвідношенням швидкостей. Для створення простих і ефективних аналогових розподільників прийдеться вибирати між інформаційними каналами VDSL-сервісу й аналоговими телефонами при передаванні на великі відстані.

Метод FEC у VDSL використовує той же тип перекриття для корекції імпульсних перешкод, що й у ADSL. Хоча структура корекції помилок подібна специфікації T1.413 для ADSL, виникає питання, чи будуть надлишкові дані FEC (близько 8%) передаватися в інформаційному потоці або цілком виділятися в окремий перевірочний сигнал. У першому випадку скорочується корисне навантаження, але зберігається стандартний спосіб обробки сигналу. В другому варіанті зберігається корисне навантаження, але дещо скорочується продуктивність у точці приймання сигналу. Як ми уже відзначали, у VDSL FEC виділений з основного сигналу в спеціальну частину суперкадру.

Технологія VDSL ще не досягла зрілості ADSL і знаходиться в стані вироблення специфікацій. Існує ще дуже мало попередніх продуктів VDSL. Потрібно проробити велику роботу для підготовки локальних ліній, оцінювання перешкод, удосконалення технології мультиплексування і щодо інших аспектів VDSL для встановлення єдиних стандартів. Найважливішим питанням залишається оцінювання відстані, на якій VDSL буде стійко функціонувати при заданих швидкостях обміну. На нових технологіях, подібних VDSL, сильно позначається недолік знань про роботу реальних локальних ліній на швидкостях VDSL. Більш того, навіть невеликих рівнобіжних відводів або незадіяних відгалужень, що ніяк не позначаються на функціонуванні аналогового телефону, ISDN або ADSL, буде цілком достатньо для повного припинення операцій у VDSL.

Контрольні запитання

1. Пояснити архітектуру технології ADSL.
2. Навести характеристики технології ADSL.
3. Які основні компоненти мережі ADSL?
4. Які методи кодування можна використовувати в ADSL та їх характеристика.
5. Пояснити природу виникнення зворотного сигналу та методи його усунення.
6. Дати характеристику дискретного багатотонового кодування (DMT).
7. Пояснити структуру кадру ADSL.
8. Навести можливі мережні архітектури ADSL та дати їх порівняльну характеристику.
9. Пояснити використання ADSL для TCP/IP.
10. Навести структурну схему VDSL та пояснити принцип її функціонування.
11. Обґрунтувати необхідність використання волоконно-оптичних ліній зв'язку в архітектурі VDSL.
12. Виконати вибір швидкостей доступу до різних джерел інформації за допомогою технології ADSL.
13. Дати означення луно-сигналу.
14. Вказати методи нейтралізації дії луно-сигналу.
15. Яка природа виникнення перехідних завад при передаванні цифрових сигналів?
16. У яких випадках доцільно використовувати лунопридушення?
17. Дати порівняльну характеристику методів кодування CAP і DMT.

5 ШИРОКОСМУГОВІ МЕРЕЖІ ДОСТУПУ

5.1 Види широкосмугових мереж доступу

Мережі доступу створюються в широкосмугових системах зв'язку. Основне застосування подібних систем – створення мереж КТБ (кабельне телебачення). Проте останніми роками широкосмугові мережі доступу знайшли застосування і для вирішення інших проблем. Зокрема, пасивні оптичні мережі (Passive Optical Network – PON), що характеризуються широкою смугою частот сигналів, використовуються для під'єднання виносних модулів до цифрової комутаційної станції. Такий варіант використання пасивних оптичних мереж відомий за аббревіатурою TRON (Telephony over Passive Optical Network), використовуваною в англомовній технічній літературі.

Використання як середовища розповсюдження сигналів комбінації оптичного волокна і коаксіальної трубки не розглядалося операторами ТФМЗК як вдале рішення для створення транспортної мережі. Ідея використання такого середовища розповсюдження сигналів належить операторам КТБ. Телефонія і телебачення вважалися принципово різними видами зв'язку. Початкова фаза інтеграційних процесів в електрозв'язку не змінила цю точку зору. Тому технологія NFC не була сприйнята операторами ТФМЗК.

Один з напрямів в розвитку ТФМЗК полягає в поступовому розширенні смуги частот сигналів, що дозволяє – в осяжному майбутньому, ввести послуги розподілу програм телебачення і інтерактивного обміну відеоінформацією. Системи КТБ, у свою чергу, еволюціонують у напрямі інтерактивних систем, що створює хорошу основу для підтримки послуг ТФМЗК, ЦМІО і ряду інших функціональних можливостей. Почалася конкурентна боротьба між операторами ТФМЗК і КТБ.

5.2 Комбіноване середовище "волокно-коаксіал"

Багато операторів КТБ активно модернізують свої мережі для введення інтерактивних послуг. Можна виділити декілька сценаріїв, реалізація яких призведе до побудови широкосмугової інтерактивної системи. Основні відмінності між цими сценаріями визначаються переліком послуг, які збирається реалізувати оператор мережі КТБ. Якщо, наприклад, оператор має намір ввести послугу "Відео за замовленням", то модернізацію мережі не можна вважати кардинальною. Інша картина

постає у тому випадку, коли оператор збирається запропонувати своїм абонентам послуги телефонного зв'язку.

Основна група операторів КТБ починає модернізацію своєї мережі з введення послуг типу "Відео за замовленням". Саме таке рішення буде розглянуто в даному підрозділі. Ми почнемо з рисунку 5.1, який ілюструє вірогідний розподіл частотних діапазонів при розширенні функціональних можливостей КТБ до інтерактивної системи.

Область, названа на рисунку 5.1 "Аналогові канали", використовується в класичній системі КТБ. Частина діапазону, позначена буквою „А”, призначена для передавання керуючої інформації від терміналу до мережевого устаткування. У діапазоні "В" розташовані як аналогові канали КТБ, так і цифрові канали, використовувані для послуги "Відео за замовленням". Для передавання цифрової відеоінформації по аналогових каналах використовується амплітудна модуляція квадратури QAM (Quadrature Amplitude Modulation).

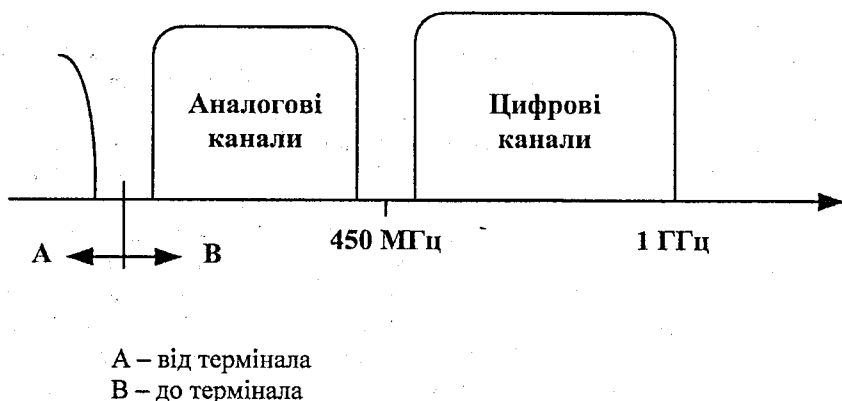

Рисунок 5.1 – Приклад використання частотного діапазону в нових мережах КТБ

Традиційні системи КТБ використовують коаксіальний кабель. На рисунку 5.2 показана модель розподільної мережі КТБ. Помітно, що в традиційній мережі КТБ використовуються тільки односторонні підсилювачі, які для підтримки інтерактивних послуг, підлягають заміні на пристрої, що забезпечують компенсацію втрат потужності сигналу в напрямках приймання і передавання.

Комбіноване середовище "волокно-коаксіал" створюється як доповнення до інфраструктури КТБ. Використання цієї технології доцільно пояснити на прикладі системи, створеної для реалізації послуги "Відео за замовленням".

Поеднання існуючої мережі КТБ на базі коаксiального кабелю і устаткування АТМ, що працює по ОК, дозволяє істотно розширити спектр послуг, що надаються абонентам. Таке рішення, з точки зору мережі абонентського доступу, пов'язане з використанням комбінованого середовища розповсюдження сигналів, "волокну-коаксіал".

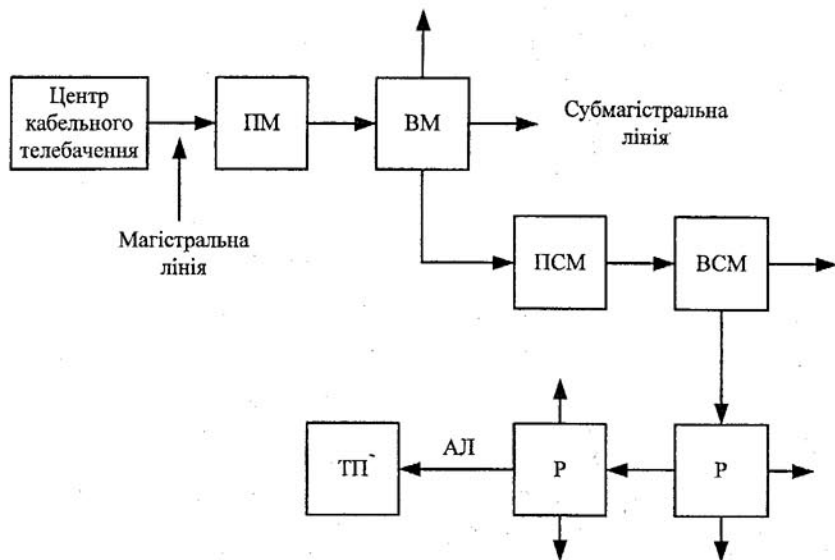

Рисунок 5.2 – Модель розподільної мережі КТБ

Проте, можлива ситуація, коли ОК використовується за межами мережі абонентського доступу. На рисунку 5.3 приведені два варіанти мережі абонентського доступу, в яких використовується комбіноване середовище "волокну-коаксіал".

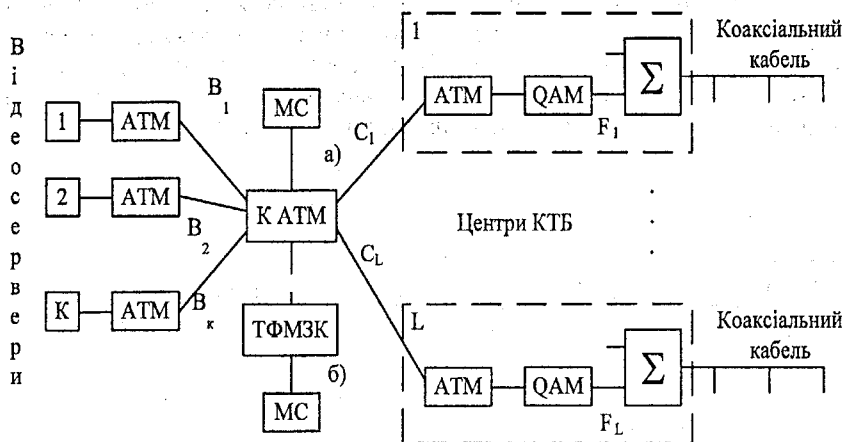

Рисунок 5.3 – Два варіанти мережі абонентського доступу з комбінованим середовищем "волокно-коаксіал"

Тоді комбіноване середовище "волокно-коаксіал" утворює разом з устаткуванням, використовуваним для телефонії, загальну мережу абонентського доступу. Варіант (б) ілюструє ситуацію, коли нова мережа КТБ розвивається як самостійна система. В цьому випадку з'єднання між МС і комутатором АТМ можуть здійснюватися через транзитні вузли ТФМЗК. Швидше за все, потреби в такого роду зв'язку не буде, тому на рисунку 5.3 з'єднання ТФМЗК з комутатором АТМ показано пунктирною лінією.

Модель, наведена на рисунку 5.3, використовується також для якісного аналізу інформаційних потоків передавання комбінованим середовищем "волокно-коаксіал". Наша модель містить один комутатор АТМ, але, у принципі, їх може бути два і більше. Отже, між відеосерверами і комутатором АТМ прокладено K трактів з пропускною спроможністю $B_1, B_2, \dots, B_K$. Між комутатором АТМ і центрами КТБ прокладено L трактів з пропускною спроможністю $C_1, C_2, \dots, C_L$. Очевидно, що $B_1 + B_2 + \dots + B_K \approx C_1 + C_2 + \dots + C_L$.

У кожному центрі КТБ частотний діапазон, який може використовуватися для нових послуг, обмежений і приблизно однаковий, тобто $F_1 \approx F_2 \approx \dots \approx F_L$. Частина абонентів, що використовують інтерактивні послуги, поза сумнівом ростиме, що призведе до "перевантаження" коаксіальних ліній, які стануть стримувати подальший розвиток всієї системи. Вірогідний вихід з такої ситуації – максимальне розширення тієї частини мережі, яка побудована на ОК. Пасивна оптична мережа,

принципам створення якої присвячений наступний параграф, може розглядатися як один з можливих варіантів вирішення такої проблеми, хоча дана технологія має ширшу область застосування.

До викладу принципів реалізації пасивної оптичної мережі необхідно згадати про один специфічний додаток комбінованого середовища "волокно-коаксіал" – створення систем відеоспостереження. Подібні системи можна розглядати як ізольовані широкосмугові мережі. Їх взаємодія з правоохоронними органами здійснюється за рахунок передавання низькошвидкісної інформації (сигнали тривоги) або мови. Передавання інформації від датчиків, розташованих на контрольованих об'єктах, до центру спостереження може здійснюватися за рахунок ресурсів мереж, побудованих на комбінованому середовищі "волокно-коаксіал".

5.3 Пасивна оптична мережа

Помітний інтерес до пасивних оптичних мереж полягає, як видно, у тому, що вони можуть ефективно використовуватися до виникнення ринку послуг, орієнтованих на застосування широкосмугових каналів. Разом з тим, пасивні оптичні мережі служать хорошою основою для введення широкосмугових послуг незалежно від виду телекомунікаційних технологій.

Модель пасивної оптичної мережі, яка запропонована МСЕ, показана на рисунку 5.4 у вигляді трьох функціональних блоків. Оптичний лінійний термінал (Optical Line Terminal – OLT) забезпечує з'єднання оптичної розподільної мережі (Optical Distribution Network – ODN) і МС. Цей термінал розміщується в кросі МС.

Оптичні мережні модулі (Optical Network Unit – ONU) розташовуються в місцях концентрації користувачів обслуговуваної мережі. Вони виконують функції з'єднання оптичної розподільної мережі і виносних модулів комутованої мережі. Лінійний термінал і мережний модуль містять активні електронні і оптичні елементи, що формують тракти передавання і приймання сигналів. Оптична розподільна мережа містить тільки пасивні компоненти (ОВ, розгалужувачі, розніми і подібні елементи), що і сиріяло появи терміну "Пасивна оптична мережа".

Модель, запропонована МСЕ, може бути використана для пояснення принципів роботи значного числа мереж абонентського доступу. Вона інваріантна до типу використовуваного устаткування.

Використання спектрального ущільнення (розділення каналів по довжинах хвиль) дозволяє резервувати (для перспективних додатків) пропускну здатність транспортної мережі без виділення запасних ОВ.

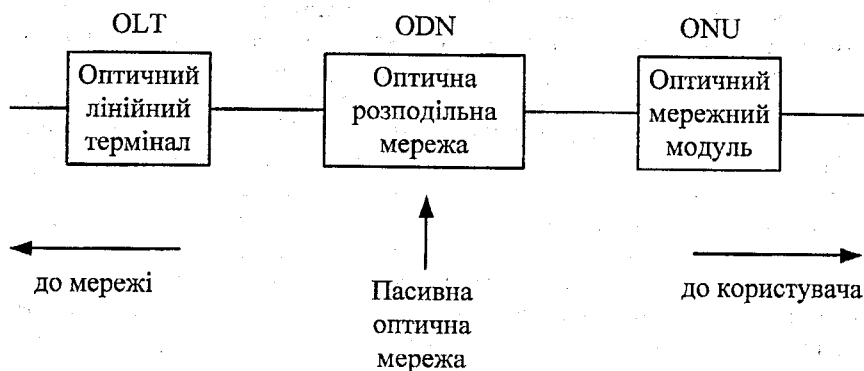

Рисунок 5.4 – Модель пасивної оптичної мережі, запропонована МСЕ.

Зокрема, довжина хвилі 1300nm рекомендується для ТФМЗК і вузькосмугових ЦМЮ, а вікно 1550 нм пропонується зарезервувати для широкосмугових послуг. Такий підхід дозволяє розглядати пасивні оптичні мережі як універсальне рішення для всіх телекомунікаційних систем. На рисунку 5.5 показаний приклад використання ресурсів пасивної оптичної мережі як загальної бази для ТФМЗК, мережі орендованих каналів, системи КТВ і Ш-ЦСЮ.

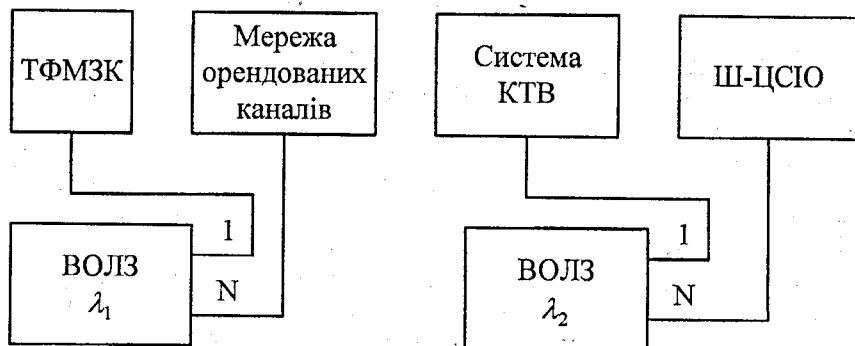

Рисунок 5.5 – Використання ресурсів пасивної оптичної мережі

У модель введені деякі обмеження. По-перше, показаний варіант використання тільки одного ОК з N волокнами. По-друге, спектральне уцілювання здійснюється тільки по двох довжинах хвиль λ_1 і λ_2 . По-третє, не показаний розподіл ресурсів для ОБ з номерами від "2" до "N-1". Проте, можливість використання пасивної оптичної мережі для самих

різних телекомунікаційних систем очевидна навіть при обмеженнях, введених в модель.

Подальше вдосконалення пасивних оптичних мереж здійснюватиметься в трьох основних напрямках. Перший напрям пов'язаний з необхідністю зниження собівартості основних елементів пасивної оптичної мережі, що, в основному, визначається технологічними успіхами у області оптоелектроніки. Друга задача – розробка технічних рішень для економічного використання пасивних оптичних мереж на територіях, які можуть істотно розрізнятися поверхневою щільністю розміщення потенційних абонентів, і в умовах, коли така мережа обслуговує істотно різні за розміром групи абонентів. Третій напрям стосується ефективного використання пасивних оптичних мереж в Ш-ЦМІО, всі вимоги яких врахувати наперед неможливо.

5.4 Варіанти створення мережі доступу в широкосмуговій ЦМІО

Розглянемо особливості Ш-ЦМІО з двох точок зору. Спочатку оцінимо ці особливості ззовні, а потім торкнемося деяких аспектів внутрішньої будови Ш-ЦМІО.

У верхній частині рисунка названі три основні учасники (гравці) телекомунікаційного ринку:

- абоненти, зацікавлені в послугах електрозв'язку, для отримання яких вони звертаються до операторів;

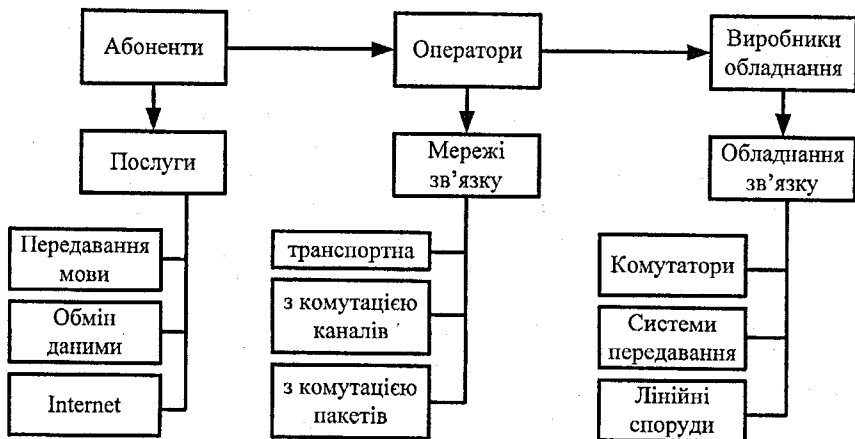

Рисунок 5.6 – Складові ШМД

- оператори, що створюють мережі зв'язку на базі устаткування, яке отримується у його виробників;

- виробники устаткування, які розробляють технічні засоби, що відповідають вимогам оператора і потенційних абонентів.

Тепер звернемося до нижньої частини рисунка 5.6 трьома гілками якого привласнені назви. Кожна з цих гілок пов'язана з частиною, що містить ім'я одного з трьох учасників телекомунікаційного ринку.

Основні вимоги до послуг зв'язку формують абоненти. Безумовно, в цей процес залучені не тільки абоненти. Зокрема, багато ідей, що стосуються перспективних послуг, народжуються в науково-дослідних центрах. Проте саме абоненти визначають попит на пропоновані послуги, віддаючи за них свої гроші. Абоненти не специфікують свої вимоги до такого рівня, коли можна сформулювати технічне завдання на розробку відповідних апаратно-програмних засобів. Ці вимоги зручно подати в найзагальнішому вигляді: передавання мови, обмін даними, вихід в Internet і подібні послуги.

Створювані операторами мережі зв'язку надають своїм абонентам послуги. Необхідна сукупність мереж зв'язку створюється декількома операторами. Більш того, використовуючи різне устаткування, можна розв'язати конкретну задачу за рахунок побудови різного числа мереж. На рисунку 5.6 показаний випадок, коли одним оператором створюється транспортна мережа, мережа з комутацією каналів (для введення послуг ТФМЗК і ЦМІО) і мережа з комутацією пакетів (для послуг з передавання дискретної інформації).

Для побудови телекомунікаційних мереж оператори купують устаткування зв'язку – комутатори, системи передавання, лінійні споруди і інші технічні засоби. Розробка цих технічних засобів здійснюється виробниками устаткування, які враховують вимоги абонентів і операторів.

Запропонована модель не включає ряд інших елементів телекомунікаційної системи. Проте дана модель відображає ті особливості Ш-ЦМІО, які істотно з точки зору питань, що розглядаються в розділах 2,4. При аналізі цікавих для нас особливостей Ш-ЦМІО можна використовувати модель, що наведена (рисунк 5.7).

Великий інтерес для потенційних абонентів становлять такі послуги Ш-ЦМІО:

- доступ практично до всіх телекомунікаційних послуг через один інтерфейс користувач-мережа, що має на увазі вірогідне зниження витрат на термінальне устаткування;

- взаємодія з одним оператором, що дозволяє сподіватися на зниження сумарних витрат на телекомунікаційні послуги;

- послуги обміну відеоінформацією, що надаються, зокрема, в інтерактивному режимі, що істотно змінює роль телекомунікаційної системи як складової частини інформаційної інфраструктури.

Оператор, що аналізує доцільність створення Ш-ЦМІО, повинен розглядати всі її переваги і недоліки. Доцільно підкреслити два моменти визначальних процесів розвитку електрозв'язку:

- по-перше, устаткування, що реалізовує функції інтегрального обслуговування, повинне бути дешевшим, ніж сукупність технічних засобів, які розв'язують аналогічні задачі за рахунок створення декількох мереж;

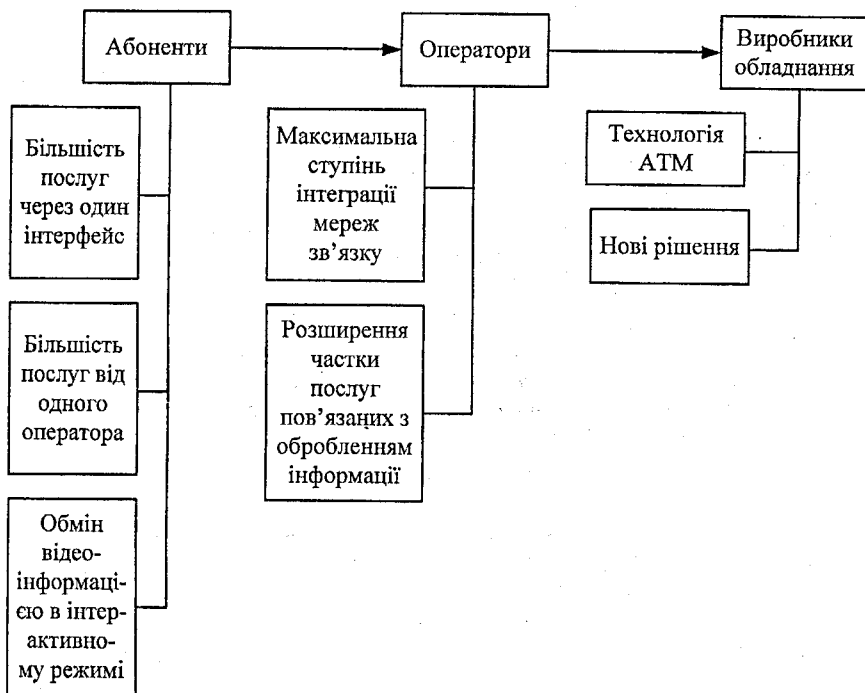

Рисунок 5.7 – Особливості широкосмугової ЦМІО

- по-друге, помітно зростає ринок послуг, що мають на увазі різні форми обробки інформації, а не тільки встановлення з'єднання за певним номером.

Концепція Ш-ЦМІО для виробників устаткування підготувала ряд "сюрпризів", основним з яких можна вважати технологію АТМ. Друга особливість Ш-ЦМІО, істотна для виробників устаткування, полягає у тому, що високі швидкості обміну інформацією стимулюють розробку нових технологічних рішень при створенні систем передавання і комутації.

Якщо всі перераховані вище особливості Ш-ЦМЮ розглядати з чисто технічної точки зору, то, мабуть, найцікавішою новиною можна вважати технологію АТМ. В наступному підрозділі стисло висловлені найзагальніші принципи технології АТМ, необхідні для опису ряду рішень, пропонованих для мережі доступу в Ш-ЦМЮ.

5.5 Технологія АТМ в Ш-ЦМЮ

Існуючі телекомунікаційні мережі використовують, в основному, два методи розподілу інформації: комутація каналів і комутація пакетів. Кожний з цих методів має свої переваги і недоліки. Залежно від основного призначення телекомунікаційної мережі вибирається відповідний метод розподілу інформації. У ТФМЗК використовується тільки комутація каналів. У сучасних мережах ПД застосовується метод комутації пакетів.

В процесі розробки рекомендацій МСЕ по Ш-ЦМЮ виникла необхідність вибрати єдиний метод розподілу інформації, вільний, по можливості, від недоліків принципів комутації каналів і пакетів. В результаті тривалих обговорень виникла ідея асинхронного режиму перенесення інформації – технології АТМ. У Ш-ЦМЮ технологія АТМ використовується для всіх послуг, тобто як для широкосмугових, так і для вузькосмугових.

Основні ідеї, що становлять основу технології АТМ, полягають в такому:

- потік бітів, які передаються, поділяється на блоки фіксованої довжини по 48 байтів (аналог розміру поштового конверта);
- кожен блок доповнюється заголовком завдовжки 5 байтів (подібність адреси, яка повинна бути вказана для правильної доставки листа), утворюючи конверт АТМ (АТМ-cell) завдовжки 53 байти;
- послідовність конвертів передається через сукупність транзитних комутаторів АТМ (як лист через проміжні поштові відділення), в яких аналізується тільки вміст заголовків (як в процесі обробки поштової кореспонденції);
- повідомлення, що приймаються на стороні користувача, звільняються від заголовка (процедура, подібна відкриттю конверта для виймання листа) і збираються в загальний потік бітів.

Завдяки фіксованому розміру конвертів, їх заголовки в безперервному потоці конвертів знаходяться в строго визначених (по тимчасовій осі) позиціях, що дає можливість використовувати прості процедури виділення конвертів. Обробка конвертів в транзитних комутаторах АТМ здійснюється виключно апаратними засобами, що

забезпечує мінімальну затримку повідомлень, що передаються між кореспондуючими інтерфейсами користувач – мережа.

Приклад формування конвертів показаний на рисунку 5.8 для потоку бітів, утворених в результаті дискретизації аналогового сигналу. Початковий сигнал містить паузи, тобто відрізки часу протягом яких інформація не передається. Наявність пауз використовується для статистичного ущільнення трактів передавання інформації.

Технологічна основа для реалізації викладених вище принципів АТМ формується сукупністю таких чинників:

- ОВ і цифрові РРЛ забезпечують високу достовірність інформації, яка передається, що дозволяє відмовитися від класичних принципів виправлення помилок за рахунок повторного передавання спотворених повідомлень між суміжними комутаторами, а використовувати (при необхідності) подібні процедури тільки в терміналах користувачів;

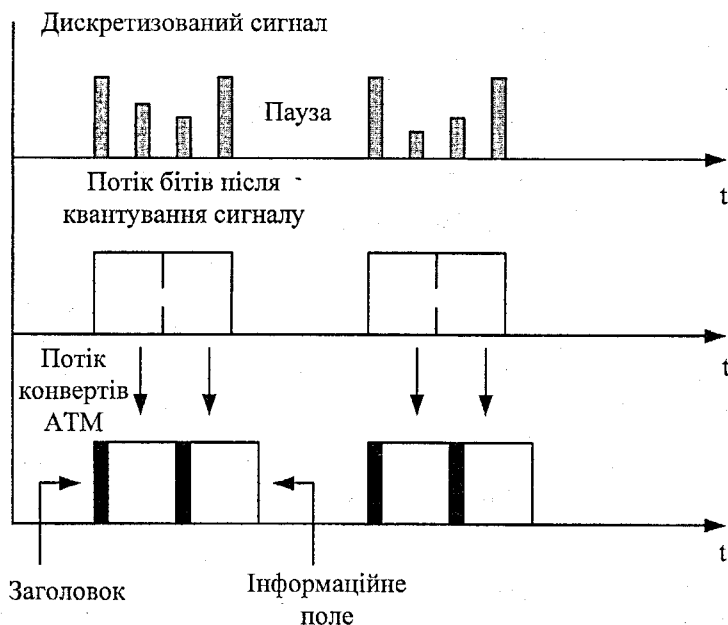

Рисунок 5.8 – Принципи формування АТМ

- останні досягнення в розробці комутаторів АТМ, включаючи необхідну елементну базу, забезпечують можливість створення засобів розподілу інформації з пропускнуною спроможністю в десятки і сотні Гбіт/с.

Фахівці, що беруть участь під егідою МСЕ в розробці рекомендацій

Конфігурація інтерфейсу користувач-мережа в Ш-ЦМЮ інваріантна до швидкості передавання бітів. Функціональні блоки, використовуються для опису можливих конфігурацій інтерфейсу в Ш-ЦМЮ.

5.6 Мережа доступу в широкосмуговій ЦМЮ

Поза сумнівом, реалізація мережі доступу в Ш-ЦМЮ повинна здійснюватися з урахуванням безлічі чинників. З точки зору питань, що розглядаються, доцільно виділити два такі чинники. По-перше, принципи доступу до ресурсів Ш-ЦМЮ залежатимуть від вибраного сценарію її побудови. По-друге, реалізація мережі доступу для підтримки послуг Ш-ЦМЮ повинна здійснюватися як частина загальної програми поетапного розвитку всієї телекомунікаційної системи. Ці два чинники не можуть розглядатися роздільно; вони достатньо сильно пов'язані між собою.

Розглянемо спершу ті можливості, які відкриваються для Ш-ЦМЮ в процесі розвитку мережі абонентського доступу цифрової комутаційної станції. Вважатимемо, що прямо або побічно цей процес пов'язаний з тим, які у оператора плани введення нових послуг електрозв'язку. Рисунок 5.10 ілюструє можливу схему довгострокових дій оператора при поетапному введенні перспективних послуг зв'язку.

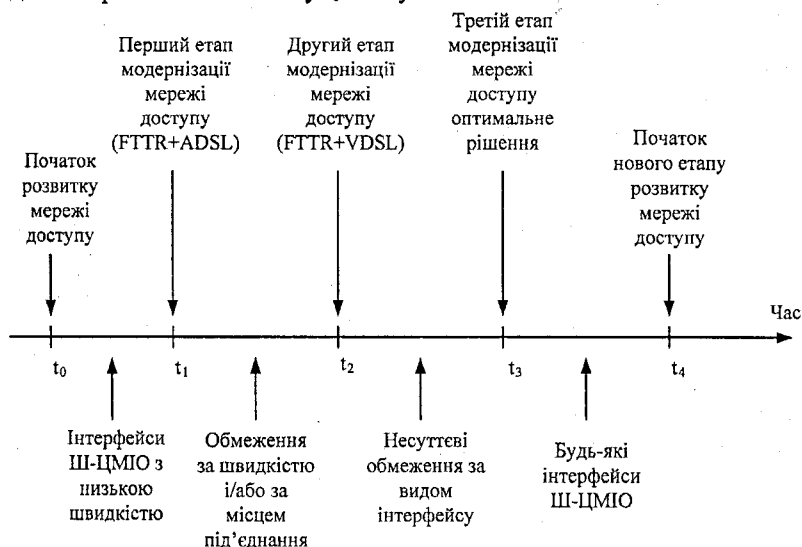

Рисунок 5.10 – Координація планів введення нових послуг і процесів розвитку мережі абонентського доступу

Точка t_0 визначає момент, коли починається процес модернізації існуючої мережі абонентського доступу. Перший етап цього процесу повинен закінчитися до моменту t_1 , коли ОК буде прокладений до віддалених модулів (приміщень концентраторів і УПАТС). Для створення цифрових трактів до терміналів користувачів, яким це необхідно, може використовуватися устаткування на базі технології ADSL. Результат першого етапу модернізації мережі абонентського доступу, з урахуванням введених раніше аббревіатур, позначений сумою "FTTR+ADSL".

Така фаза розвитку мережі абонентського доступу дозволить організувати інтерфейси Ш-ЦМЮ, орієнтовані на низьку, щодо номіналу 155 Мбіт/с, швидкість передавання інформації. Технологія ADSL, крім того, орієнтована на асиметричний (за швидкістю обміну повідомленнями в обох напрямках) інтерфейс користувач – мережа. Слід врахувати, що деяким користувачам можуть бути надані інтерфейси і на достатньо високих швидкостях. Така можливість стає реальною для користувачів, розташованих недалеко від місця, де здійснюється перехід від ОВ до втих пар.

У інтервалі $[t_1, t_2]$ здійснюється другий етап модернізації мережі абонентського доступу. У цей період часу ОК доводиться до будівель, що дозволяє широко використовувати устаткування, реалізоване на базі технології ADSL. Це, у свою чергу, забезпечує ефективне використання фізичних пар для передавання інформації з високою швидкістю. Дана фаза розвитку мережі абонентського доступу, за аналогією з попереднім етапом, названа "FTTB+VDSL". На даному етапі розвитку мережі абонентського доступу неминуче існуватимуть деякі обмеження на використуванні інтерфейси, які стосуються швидкості і/або місця під'єднання потенційних абонентів Ш-ЦМЮ.

Момент часу і знаменує початок третього етапу модернізації мережі абонентського доступу. Цей етап закінчиться в точці t_3 , названий на рисунку "Оптимальне рішення". Під оптимальним рішенням тут розуміється така ситуація, коли оператор може під'єднати до Ш-ЦМЮ будь-якого абонента незалежно від його розташування в межах пристанційної ділянки і необхідного (з безліччо стандартизованих) інтерфейсу користувач – мережа. У інтервалі $[t_3, t_4]$, з точки зору характеристик мережі абонентського доступу, не існує ніяких обмежень на під'єднання до Ш-ЦМЮ. Логічно припустити, що подібних обмежень не буде і після моменту часу t_4 , коли почнеться новий етап розвитку системи абонентського доступу.

Розглянута схема подає процес модернізації мережі абонентського доступу вельми спрощено. Зокрема, етапи не перекриваються в часі, чого

на практиці бути не може, не подано багато важливих телекомунікаційних технологій, без яких неможливо собі уявити перспективну мережу доступу і т.д.

Терміни, що відносяться до Ш-ЦМІО, достатньо складно висловити без докладних коментарів. На рисунку 5.11, додатково до термінів українською мовою, вказані також назви, прийняті в тих версіях рекомендацій МСЕ, які написані англійською мовою. Для перекладу термінів, наведених на рисунку 5.11 скористаємося означеннями з рекомендацій МСЕ G.701 і I.113. Почнемо з середини, тобто з терміну цифрова секція (Digital section).

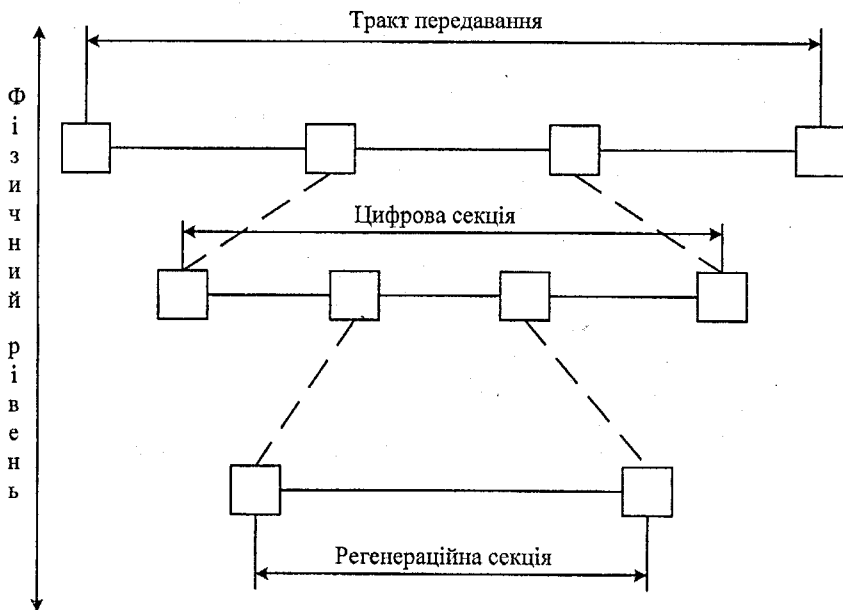

Рисунок 5.11 – Фрагмент архітектури широкосмугової ЦМІО

Цифрова секція (або цифрова ділянка) – сукупність засобів обміну цифровими сигналами, зі встановленою швидкістю передавання, між двома суміжними цифровими пристроями перемикання. Як цифрові пристрої перемикання використовуються ЦКК або МВК, які забезпечують основну функцію, визначену рекомендацією МСЕ G.701 як гнучкість (flexibility) при створенні з'єднань цифрових каналів.

Частина цифрової секції між двома суміжними регенераторами називається секцією регенерації. В мережі абонентського доступу

регенератори не використовуються, але деякі варіанти побудови Ш-ЦМЮ передбачають їх застосування.

Тракт передавання – це вся сукупність засобів обміну цифровими сигналами зі встановленою швидкістю передавання між двома цифровими пристроями перемикання (або їх аналогами), в яких здійснюється під'єднання термінального або комутаційного устаткування. Тракт передавання, таким чином, може містити декілька цифрових секцій.

Стратегія поетапного формування Ш-ЦМЮ, в дещо спрощеному вигляді, може розглядатися як економічне створення трактів передавання між інтерфейсами користувач – мережа Ш-ЦМЮ, розташованими на території пристанційної ділянки, і АТМ комутатором. Сукупність цих трактів утворює деяку мережу. Структура цієї мережі може на початковому етапі формування Ш-ЦМЮ відрізнятися від структури мережі доступу до цифрової комутаційної станції.

Контрольні запитання

1. Дати означення ширококутовій мережі доступу.
2. Які переваги та недоліки комбінації "волокну-коаксіал"?
3. Навести модель розподільної мережі КТБ.
4. Що таке пасивна оптична мережа, сфера застосування?
5. Які переваги ВОЛЗ у порівнянні з іншими лініями зв'язку?
6. Які послуги можуть надаватись Ш-ЦМЮ?
7. Дати порівняльну характеристику АТМ?
8. Пояснити принцип формування АТМ в системах доступу.
9. Навести основні складові транспортної мережі АТМ.
10. З якою метою у розподільній мережі КТБ використовуються магістральні підсилювачі та відгалужувачі?
11. Які перспективи розвитку Ш-ЦМЮ?

6 ДОСТУП ДО ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ ПО РАДІОЕФІРУ

6.1 Напрямки використання безпроводового доступу

Розглядаються тільки мережеві питання доступу до телекомунікаційної системи по ефіру.

Тут нам необхідно уточнити значення слів "стільникова мережа". У вельми значної частини фахівців ці слова асоціюються з мережами зв'язку, обслуговуючими мобільних абонентів. Така асоціація справедлива для більшості сучасних мереж зв'язку з рухомими об'єктами. Але сам принцип побудови стільників, призначений для багатократного використання виділених оператору частот [2], використовується і в стаціонарних мережах зв'язку. А в деяких перспективних мережах зв'язку з рухомими об'єктами, що знаходяться, зокрема, на борту літака або теплохода, використовуватимуться топології, відмінні від стільникової структури. У розділі 6 слова "стільникова мережа" вживатимуться для того, щоб акцентувати увагу на принципах використання частотних ресурсів в межах телекомунікаційної системи.

Останнім часом у вітчизняних журналах із електрозв'язку з'явилося багато робіт, присвячених технології WLL. У цих публікаціях можна знайти декілька різних перекладів виразу "Wireless Local Loop". У даному розділі ці три слова перекладаються як безпроводові локальні мережі, але частіше використовується абревіатура WLL, що вже стала для багатьох фахівців звичною.

На рис.6.1 подано напрямки безпроводового доступу.

Вітка, що одержала назву "Економічний розвиток стаціонарних мереж електрозв'язку", ілюструє той аспект використання радіотехнічних засобів, який найцікавіший оператору.

В цьому, прямо або побічно, зацікавлена і вся решта учасників телекомунікаційного ринку. Технології WLL притаманні, за певних умов застосування радіотехнічного устаткування, переваги чисто економічного характеру (ми ще повернемося до цього питання, коли розглядатимемо наступний рисунок). Отже, одним із стимулів використання технології WLL можна вважати пошук найефективніших шляхів при створенні нових або модернізації існуючих мереж абонентського доступу.

Абонентам, при дотриманні прийнятних якісних показників, не важливий спосіб доступу в стаціонарну мережу зв'язку за допомогою кабельних ліній або радіотехнічних засобів.

У інтеграції стаціонарних і мобільних мереж зв'язку (остання вітка) зацікавлені і абоненти, і оператори, хоча мотивація у кожного учасника телекомунікаційного ринку буде своя. Абонент понад усе зацікавлений в послуді типу "Персональний номер" і використанні мінімального числа

терміналів. Оператор має право чекати вельми істотного зниження як питомих (з розрахунку на один порт) капітальних витрат, так і експлуатаційних витрат. Подібна тенденція характерна для процесів інтеграції в системі електрозв'язку.

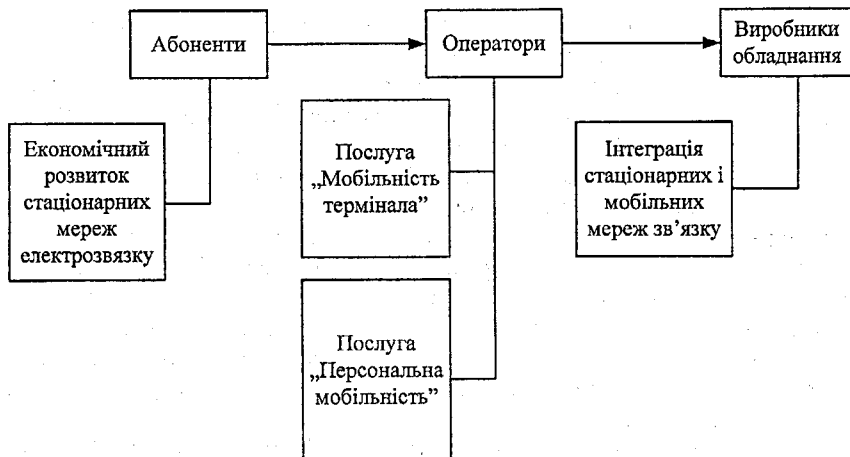

Рисунок. 6.1 – Три напрями у використанні систем безпроводового доступу

6.2 Оцінювання економічної ефективності технології WLL

Розглянемо рис 6.2, який допоможе в обговоренні деяких переваг технології WLL перед проводовими (стаціонарними) засобами абонентського доступу. На рисунку 6.2 використовується загальноприйнята модель, але вводиться ряд позначень, які дозволяють уточнити найістотніші, з точки зору мереж абонентського доступу, моменти.

Використовувана модель заснована на припущеннях, вельми близьких до реальних задач, з якими доводиться стикатися операторам:

- потребується під'єднати до діючої АТС нову групу абонентів, чисельність якої позначена величиною N ;
- роботи щодо цієї реалізації, які починаються у момент часу t_0 , можуть виконуватися за двома сценаріями, що засновані на використанні проводових або радіотехнічних засобів;
- для сценарію, що передбачає застосування проводових засобів, процес створення мережі абонентського доступу може бути поданий кривою I_S , яка, певною мірою, відображає інвестиційний цикл (значення

I_{SO} визначає величину початкових витрат);

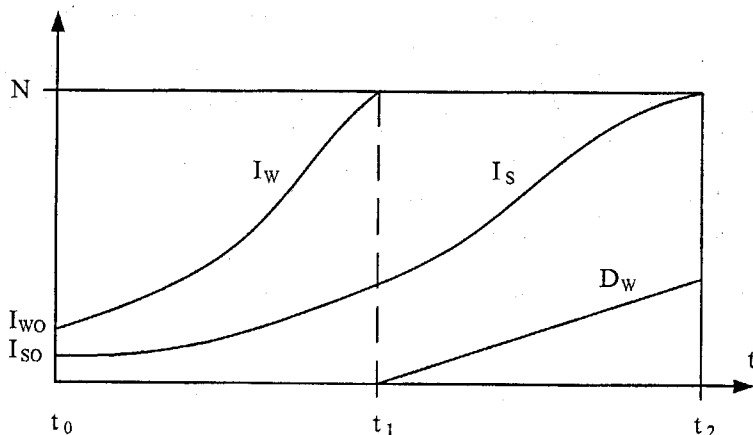

Рисунок 6.2 – Ефективність технології WLL

- для сценарію, заснованого на застосуванні технології WLL, процес створення мережі абонентського доступу подано кривою t_2 , а значення I_{WO} також визначає величину початкових витрат;

- процес створення мережі абонентського доступу на базі проводівних засобів повністю завершиться до моменту t_1 , а використання технології WLL дозволить під'єднати абонентів до АТС до моменту t_1 ;

- устаткування включається в комерційну експлуатацію тільки після завершення всіх робіт, тобто на відрізку часу t_1, t_2 доходи можуть бути одержані тільки при використанні технології WLL (відповідний процес поданий кривою D_W).

Практично всі функції і величини, показані на рисунку 6.2, вибрані довільно. Це зауваження стосується моментів часу t_1 і t_2 характеру кривих I_S, I_W і D_W , значень I_W і I_{WO} . Безперечно те, що $t_1 < t_2$, а в більшості випадків справедлива нерівність $t_1 \ll t_2$. Однією з підстав для такого твердження можна вважати результати, наведені в матеріалі фірми QUALCOMM. У цій роботі приводяться оцінки, що стосуються часу створення мережі абонентського доступу місткістю 1000 номерів. Якщо для побудови мережі абонентського доступу використовуються кабелі зв'язку, то робота займе 100 днів. При використанні технології WLL (мова йде про устаткування CDMA) мережа абонентського доступу може бути введена в експлуатацію за 5 днів.

У кожному конкретному випадку розташування точок t_1 і t_2 залежатиме від безлічі чинників, але для більшості реальних проєктів

технологія WLL дасть незаперечну перевагу з точки зору повернення інвестицій. Це не означає, що при зіставних цінах (і навіть за ситуації, коли радіотехнічне устаткування має перевагу за вартістю) завжди доцільно орієнтуватися на технологію WLL.

Продовжуючи міркування, пов'язані з ефективністю технології WLL, доцільно звернути увагу на рисунок 6.3. На цьому рисунку показані дві криві, що відображають якісну залежність питомої (з розрахунку на один порт) вартості мережі абонентського доступу від поверхневої щільності розміщення обслуговуваних абонентів.

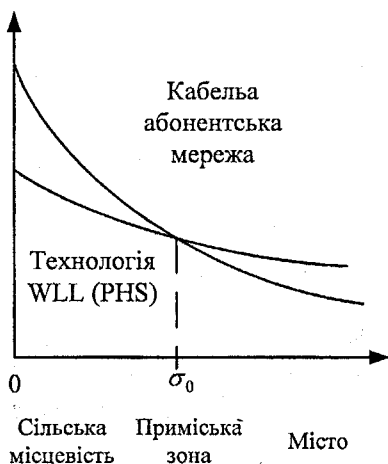

Рисунок 6.3 – Вартість мережі абонентського доступу при різних поверхневій щільності розміщення абонентів

Точка σ відповідає такому значенню поверхневої щільності, при якому витрати в обох варіантах однакові. Поведінка кривих не вимагає яких-небудь коментарів. Слід зазначити той факт, що технологія WLL розглядалася стосовно розробленого японськими фахівцями стандарту PHS (Personal Handy-phone System). Проте, можна стверджувати, що поведінка кривих, показаних на рисунку 6.3, інваріантна до конкретної реалізації системи WLL.

У нижній частині рисунка 6.3 вказані найвірогідніші сфери використання різних варіантів побудови мережі абонентського доступу. Технологія WLL вельми ефективна в сільській місцевості. У приміській зоні технологія WLL також може вважатися конкурентоспроможною. У міських умовах привабливішим варіантом створення мережі доступу залишається використання абонентського кабелю.

Такі твердження справедливі тільки відносно ситуацій, типових для сільської місцевості, приміської зони і міста.

Якщо рисунок 6.3 відображає тільки якісні аспекти економічної ефективності технології WLL, то наступна ілюстрація дозволяє обговорити деякі чисельні оцінки. По-перше, цікава структура витрат та створення мережі за рахунок використання проводових засобів (абонентний кабель) і радіотехнічного устаткування (технологія CDMA). Вважатимемо, що діаграми, приведені на рисунку 6.4 достовірні, тобто технологія WLL, в більшості випадків, забезпечує зниження витрат на створення мережі доступу приблизно на 25%.

По-друге, цікавий той факт, що комбіноване рішення (проводові і радіотехнічні засоби) також дозволяє економічно будувати мережі абонентського доступу. По-третє, корисні оцінки, що стосуються розподілу витрат між основними елементами безпроводової системи зв'язку – базовими станціями і абонентним устаткуванням.

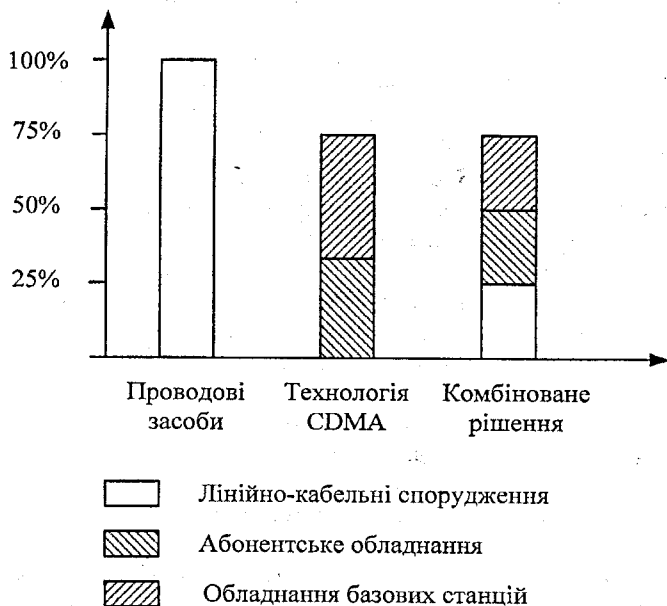

Рисунок 6.4 – Структура витрат для трьох варіантів створення мережі абонентського доступу

Багато фахівців з оптимізмом дивляться на перспективи розширення ринку технології WLL. Очікується, зокрема, що в 2000-2010 рр. біля 20% заново встановлюваних локальних мереж будуть засновані на технології

WLL. Широке використання безпроводових систем зв'язку прогнозується як в розвинених, так і в країнах, що розвиваються. Такі прогнози, в першу чергу, стимулюються економічністю технології WLL.

У вже згадуваному раніше аналізі направленому на те, щоб підкреслити переваги методу CDMA можна сформулювати такі висновки:

- устаткування WLL (тут і далі розглядається тільки варіант CDMA) вмонтовується приблизно в двадцять разів швидше, ніж створюється мережа абонентського доступу на базі лінійно-кабельних споруд;

- мережа доступу, побудована на устаткуванні WLL, в середньому, на 55% дешевша в порівнянні з традиційним варіантом, коли використовуються абонентні кабелі;

- експлуатаційні витрати для безпроводової мережі абонентського доступу приблизно на 38% менше, ніж для варіанта, що передбачає застосування лінійно-кабельних споруд.

6.3 Основні методи побудови мережі абонентського доступу

Розглянемо три методи, які передбачають використання технології WLL при побудові (або модернізації) мережі абонентського доступу. Ці методи не охоплюють всі можливі варіанти застосування технології WLL в сучасній і перспективній телекомунікаційних системах. З другого боку, методи що розглядаються нижче, наочно ілюструють можливі рішення найактуальніших задач, що стоять перед операторами ТФМЗК.

Перший метод, показаний на рисунку 6.5, стосується сільського зв'язку.

Фрагмент СТС, зображений в лівій частині рисунка 6.5, утворений шістьма аналоговими АТС. Всі ці станції (ЦС, ВУС і чотири ОС) підлягають заміні. Вважатимемо, що проектувальник знайшов оптимальне рішення, що полягає в такому:

- модернізація СТС починається із заміни старої аналогової ЦС на сучасну цифрову комутаційну станцію:

- вузловий район ліквідується за рахунок заміни ВУС на цифрову ОС, в яку під'єднуються концентратори (К1 і К2), встановлені замість аналогових, що демонтуються, ОС3 і ОС4;

- аналогові ОС1 і ОС2 демонтуються, а їх абоненти обслуговуються радіотехнічним устаткуванням, що використовує технологію WLL.

У правій частині рисунка 6.5 показані три БС: а для першої з них позначена обслуговувана територія.

Залежно від конкретних умов і вибраного типу устаткування можливе встановлення однієї, двох або більш БС. Істотно те, що в результаті такої модернізації СТС утворюються зони або анклав, в межах

яких абоненти ТФМЗК обслуговуються без використання якого-небудь стаціонарного устаткування.

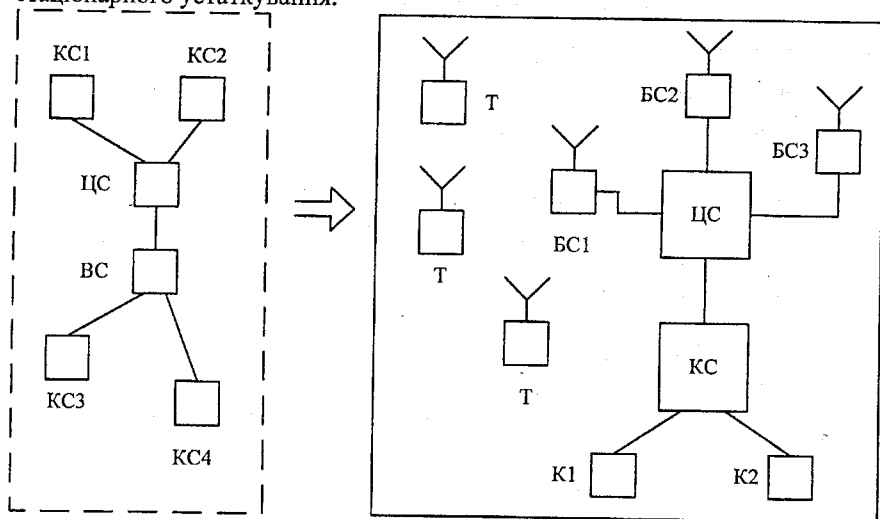

Рисунок 6.5 – Заміна сільських АТС базовими станціями WLL

Наступний метод використання технології WLL ілюструє можливість під'єднання в місцеву телефонну мережу абонентських груп, які через будь-які причини не можуть обслуговуватися найближчими до них комутаційними станціями. На рисунку 6.6 цей метод показаний для ГТС, що складається з чотирьох МС. На території пристанційної ділянки кожної МС є якась зона, позначена як Z_i , у межах якої розташовані потенційні абоненти ТФМЗК. Під'єднання нових абонентів може здійснюватися за рахунок використання технології WLL за сценарієм, який направлений на створення розподільної мережі абонентського доступу.

Прикметник "розподільна", в даному випадку, використано для того, щоб підкреслити специфічне розміщення абонентів, що під'єднуються до місцевої телефонної мережі. Ми знову вважатимемо, що проектувальник знайшов оптимальне рішення, зображене в правій частині даної моделі. Це рішення полягає в реалізації такого плану:

- для обслуговування всіх груп потенційних абонентів достатньо встановити дві БС;
- ці БС доцільно включити в нову комутаційну станцію (МС5), спеціально встановлювану для обслуговування нових абонентів.

Таке рішення може бути виправданим, якщо експлуатовані МС не мають вільної номерної місткості, достатньої для під'єднання нових

абонентів ТФМЗК. Помітимо, що МС5 може обслуговувати і абонентів, приєднаних до неї стаціонарними засобами зв'язку.

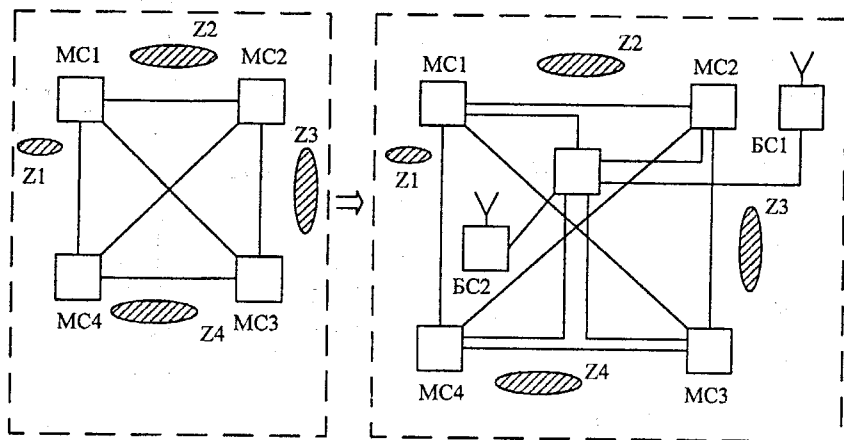

Рисунок 6.6 – Розподільна мережа абонентського доступу

Третій метод показує можливість створення мережі абонентського доступу за рахунок використання технології WLL. На рисунку 6.7 (ліва частина) зображена гіпотетична мережа абонентського доступу, що складається з шести МБК. Дана мережа абонентського доступу створюється на базі існуючої кабельної каналізації. Прокладці кабелю між трьома парами суміжних МБК перешкоджають природні причини. У запропонованій моделі прикладами таких перешкод служать яр, парк і водна перешкода.

Пропоноване рішення в правій частині рисунка 6.7 полягає у тому, що разом з кожним МБК встановлюється і БС, контролер якої розташований в одному приміщенні з МС. В результаті можна утворити три кільця. Тракти, що виконують цю задачу, утворені на базі технології WLL (на рисунку 6.7 вони показані пунктирними лініями).

При відсутності відмов і перевантажень потреба в кільцевій структурі відпадає. Іншими словами, поперечні зв'язки, що формують кільце, потрібні на певний час – в період ліквідації наслідків відмови або до закінчення періоду перевантаження пучка СЛ. Для мережі абонентського доступу необхідно створити декілька кільцевих структур (у даній моделі – три). При використанні абонентських кабелів або РРЛ резерв пропускної спроможності в одному кільці не може бути використаний в другому кільці.

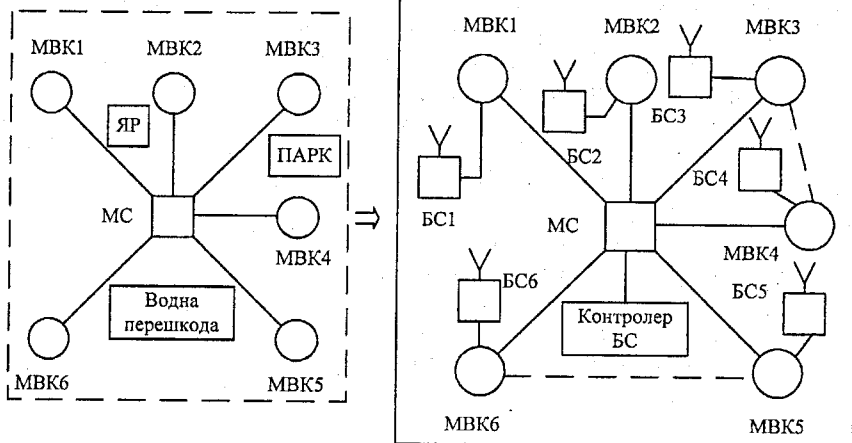

Рисунок 6.7 – Використання технології WLL для побудови мереж доступу з кільцевою структурою

Інша ситуація складатиметься при використанні технології WLL. Контролер БС, одержуючи інформацію з системи керування MC, може виділити практично всі наявні ресурси на один напрям. Це означає, що устаткування, що використовує технологію WLL, здатне підтримувати максимально високі якості обслуговування викликів в мережі абонентського доступу, коли в ній відбуваються відмови яких-небудь елементів або виникають перевантаження окремих пучків СЛ.

Три методи застосування технології WLL в мережах абонентського доступу, стисло розглянуті в цьому навчальному посібнику, свідчать про перспективність використання радіотехнічного устаткування для ІТС і СТС. Приведені міркування носять якісний характер.

6.4 Мережа абонентського доступу, заснована на технології LMDS

Зовсім недавно в технічній літературі з'явилися публікації в яких розглядаються різні аспекти застосування двох технологій – MMDS (Multichannel Multipoint Distribution Services) і LMDS (Local Multipoint Distribution Services). Систему MMDS іноді називають безпроводового КТБ (Wireless Cable). Ця назва здається вдалішою, ніж переклад словосполучення "Multichannel Multipoint Distribution Services" – послуги багатоканального розподілу (інформації) для безлічі терміналів. Технологію LMDS часто іменують стільниковим телебаченням. Таке трактування, що відображає одну їх основних ідей LMDS, також краще,

ніж переклад слів Local Multipoint Distribution Services – послуги розподілу (інформації) для групи терміналів у межах місцевої мережі.

Устаткування MMDS підтримує 33 аналогові канали телебачення. Радіус покриття складає біля 56 км. Діапазон мовлення лежить у області 2,5 ГГц. Приймальна антена має діаметр 24 дюйми (приблизно 61 см) і розташовується у абонента. Система MMDS не призначена для підтримки інтерактивних послуг. Тому цей підрозділ 6.4 присвячений тільки технології LMDS.

Структура мережі, заснована на устаткуванні LMDS, дійсно нагадує топологію стільникової мережі, використовуваної для зв'язку з рухомими об'єктами. Радіус покриття в системі LMDS (розміри одного стільника) складає 3 милі, тобто приблизно 4,8 км. Для обслуговування території більшого розміру необхідно створювати декілька стільників. Принципи частотного планування схожі з правилами, прийнятими для стільникових мереж.

Система LMDS має пропускну здатність в чотири рази більшу, ніж MMDS. Крім того, в системі LMDS забезпечуються двосторонні канали для телефонного зв'язку, обміну даними і отримання (зокрема, на замовлення) відеоінформації. Для роботи LMDS визначений діапазон 28 ГГц. Приймальна антена, розташована в приміщенні абонента, має розміри $16,51 \times 16,51$ см.

Система LMDS, подібно класичній стільниковій мережі, складається з таких основних елементів:

- БС (базова станція) забезпечує обмін інформацією в межах одного стільника;
- комутаційне устаткування, призначене для доступу до серверів LMDS і взаємодії з іншими мережами електрозв'язку;
- комплекс термінального устаткування, який забезпечує доступ користувачів до послуг електрозв'язку;
- система технічної експлуатації для підтримки працездатності устаткування.

На рисунку 6.8 показана спрощена структура системи LMDS, що відображає, в основному, принципи зв'язку між БС і термінальним устаткуванням користувача.

Трансивер забезпечує прийом і передавання сигналів в межах стільника, який ділиться на сектори. Кожен сектор обслуговує певну групу абонентів. З антени сигнал надходить на перетворювач, де відбувається розділення інформації на два потоки, які умовно можна назвати вузькосмуговим і широкосмуговим.

Вузькосмугові сигнали відносяться до трафіку, обслуговуваного ТФМЗК і ЦМЮ. Широкосмугова інформація подана в даній моделі телевізійними сигналами. Ці сигнали можуть прийматися на побутовий телевізор, але для цього вони пропускаються через спеціальну приставку.

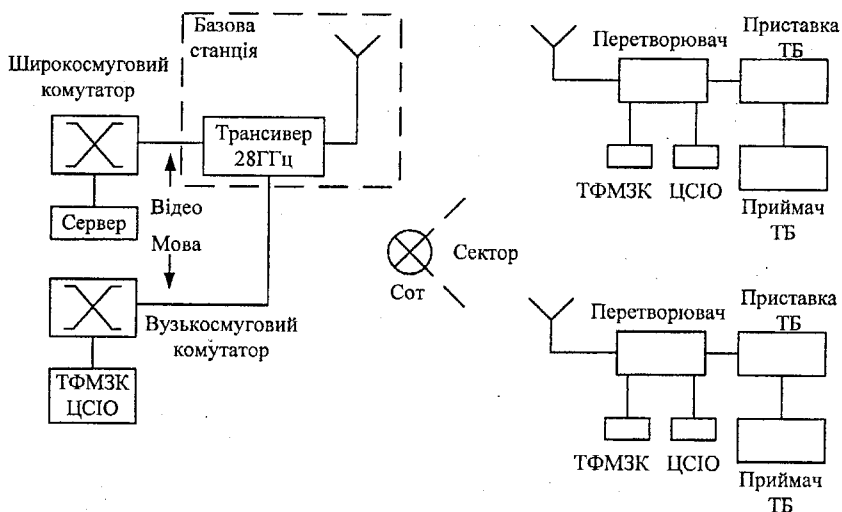

Рисунок 6.8 – Структура телекомунікаційної системи LMDS

На рисунку 6.8 показані з'єднання трансивера, розташованого на БС з двома видами серверів через вузькосмуговий і широкосмуговий комутатори. У системі LMDS такі з'єднання можуть реалізовуватися різними способами, що залежить від ряду чинників:

- розмірів і географічних особливостей обслуговуваної території;
- чисельності потенційних абонентів і характеру їх розподілу у межах обслуговуваної території;
- технічних і економічних характеристик устаткування, використовуюваного для побудови системи LMDS.

У найзагальнішому вигляді структура фрагмента системи LMDS на ділянці між БС і серверами наведена на рисунку 6.9. Ця модель є універсальною з точки зору створюваної системи. Залишаючи один пункт розподілу інформації (комутаційне устаткування) і одну БС, можна одержати структуру системи LMDS мінімальної конфігурації. Вибір оптимальної структури системи LMDS здійснюється на етапі її проектування.

Затемнена частина в комутаційному устаткуванні "1" і "2" означає широкополосний комутатор, доповнюючи традиційне для телефонних станцій ТФМЗК цифрове комутаційне поле. У моделі показано N серверів, які можуть бути розподілені довільним чином по території, обслуговуваній мережею LMDS.

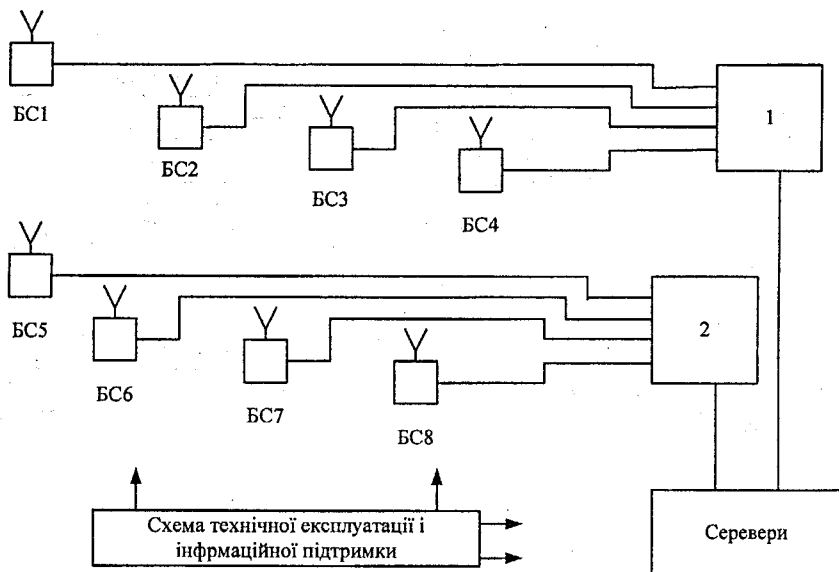

Рисунок 6.9 – Структура системи LMDS на ділянці базова станція – сервери

Система технічної експлуатації і інформаційної підтримки забезпечує задані показники роботи як засобів електрозв'язку, так і спеціалізованого програмного забезпечення серверів LMDS.

Система LMDS дозволяє ввести ряд додаткових функціональних можливостей, які дуже складно реалізувати в існуючих засобах абонентського доступу. Можна назвати два характерні приклади – канал ТВЧ і система охоронної сигналізації, яку неможливо блокувати, знаходячись поза контрольованим приміщенням.

Технологія LMDS може використовуватися як для побудови мережі абонентського доступу, так і для створення крупніших фрагментів телекомунікаційної системи. На рисунку 6.10 показані три основні варіанти сполучення системи LMDS з ТФМЗК, дозволяючи ввести ряд коментарів до цього твердження.

Перший варіант має на увазі під'єднання мережі LMDS на правах УПАТС. Це означає, що комутаційне устаткування LMDS включається в ТФМЗК як виносний модуль. Необхідно, щоб це під'єднання здійснювалося через цифрову комутаційну станцію місцевої телефонної мережі. Якщо мережа LMDS підтримуватиме послуги ЦМІО, необхідно також, щоб цифрові комутаційні станції виконували всі вимоги системи

інтегрального обслуговування. Очевидно, що таке рішення буде ефективним для невеликих міст з відносно малим числом абонентів.

Другий варіант заснований на тому, що комутаційне устаткування LMDS виконує функції РАТС. Таке під'єднання означає що номери абонентів мережі

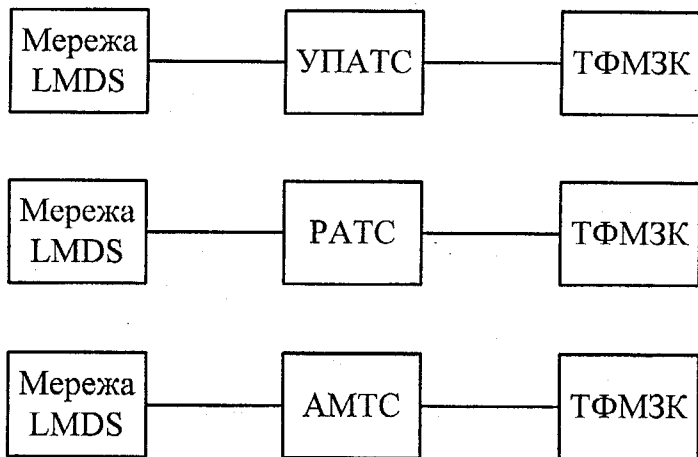

Рисунок 6.10 – Принципи узгодження системи LMDS з ТФМЗК

LMDS входять в загальний план нумерації даної місцевої телефонної мережі. Подібне рішення буде ефективним для більшості міст Росії.

Третій варіант орієнтований на під'єднання мережі LMDS безпосередньо в АМТС. Це означає, що фактично створюється "накладена" місцева мережа, обслуговуюча велику територію. Можливо, що таке рішення може знайти практичне застосування в великих містах.

Вибір оптимального сценарію для побудови телекомунікаційної системи, заснованої на технології LMDS, повинен бути виконаний окремо для кожної конкретної місцевої мережі. При цьому можуть використовуватися різні, обумовлені ліцензією, рішення, що стосуються структури мережі LMDS, переліку послуг, що вводяться, і принципів взаємодії з ТФМЗК.

Швидше за все, найвірогідніші сценарії полягають в тому, щоб вибрати послідовність введення послуг і етапність розвитку системи в цілому. Ці сценарії можна об'єднати в рамках загального підходу, названого далі "принцип системи, що розвивається". Слово "розвиток" відноситься, в даному випадку, до трьох аспектів: зростання числа абонентів, розширення меж зони обслуговування, доповнення переліку підтримуваних послуг. Подібний підхід ілюструє рисунок 6.11.

Поза сумнівом, що технологія LMDS може вважатися перспективним напрямом в операторській діяльності. Практична реалізація послуг LMDS пов'язана з рішенням ряду серйозних технічних, економічних і організаційних проблем. Для їх вирішення доцільно провести комплекс відповідних робіт.

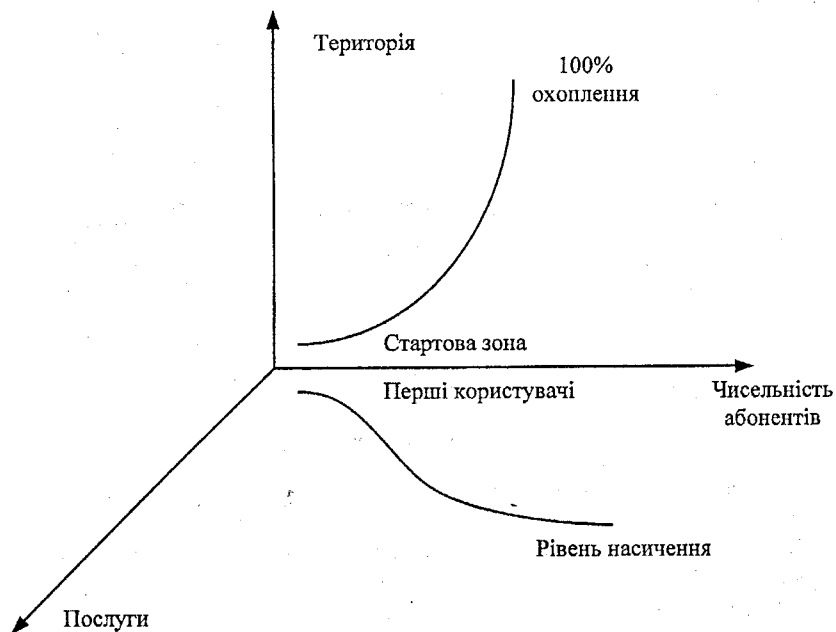

Рисунок 6.11 – Принцип системи, що розвивається

6.5 Підтримка функцій мобільності мережею абонентського доступу

Розглянемо функціональні можливості методів, які можуть використовуватися в технології WLL. Ці міркування можуть виявитися вельми корисними і при виборі засобів для модернізації мережі абонентського доступу (проводові або радіотехнічні), і в процесі пошуку оптимального рішення, на основі якого буде втілена технологія WLL.

Ми розглядатимемо сценарії використання технології WLL в найзагальнішому вигляді, Зокрема, об'єднані методи доступу з тимчасовим (ТОМИ) і кодовим (CDMA) розділенням каналів. Їх характеристики

визначені різними стандартами, але з точки зору структури мережі абонентського доступу обидва методи (TDMA і CDMA) практично ідентичні. Аналогічно на рисунку 2.66 об'єднані різні стандарти стільникових мереж – GSM, NMT, AMPS, DCS-1800. Це зроблено з однієї причини: стосовно структури мережі абонентського доступу важливе лише те, що використання устаткування будь-якого типу (GSM, NMT, AMPS або DCS-1800) має на увазі стільникову структуру, властиву сучасній системі мобільного зв'язку.

Рисунок 6.12 показує чотири методи, на основі яких можуть створюватися мережі абонентського доступу, які забезпечують (в доповнення до наперед заданих вимог стаціонарної телекомунікаційної системи) деякі функції мобільності. Ці сценарії не охоплюють всі рішення (так само, як і всі можливі стандарти), на яких може зупинити свій вибір оператор. Чотири сценарії, показані на рисунку 6.12 дозволяють нам розглянути найхарактерніші напрями, по яких може розвиватися мережа абонентського доступу. Для кожного можливого рішення наведені чисто суб'єктивні оцінки рівня мобільності в мережі абонентського доступу і ступеня складності використовуваного устаткування, яке побічно визначає витрати оператора. Чим темніша відповідна стрілка, тим вищий рівень мобільності або ступінь складності.

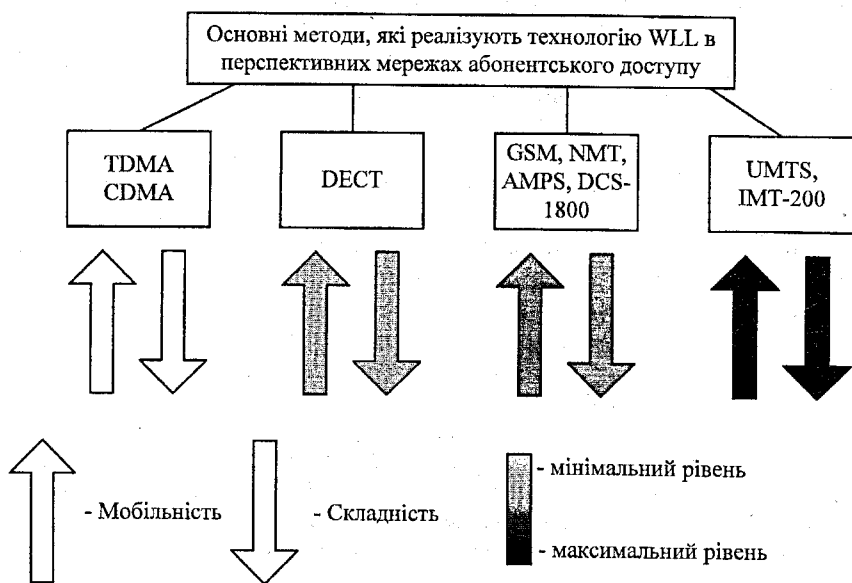

Рисунок 6.12 – Приклади методів, що використовують технологію WLL

Почнемо короткий аналіз рисунка 6.12 з систем множинного доступу з тимчасовим і кодовим розділенням каналів. В принципі, можна включити в цей перелік і систему з частотним розділенням каналів – FDMA (Frequency Division Multiple Access), але вона вже не вважається перспективною. Системи TDMA і CDMA безперервно удосконалюються.

Дана система TDMA призначена для використання як в ТФМЗК, так в інших мережах електрозв'язку. Її абоненти можуть обмінюватися мовною інформацією і даними на швидкостях, що не перевищують 64 кбіт/с. Крім того, можна організувати інтерфейс ЦМІО із структурою доступу 2B+D. Попередніми поколіннями систем TDMA послуги ЦМІО не підтримувалися.

Ресурси пропускної спроможності які має в своєму розпорядженні система, визначаються формулою $n \times 2048$ кбіт/с; величина "n" може приймати значення 1, 2 або 4, що має на увазі створення 30, 60 або 120 ОЦК, відповідно. Для створення таких пучків СЛ можуть використовуватися п'ять частотних планів в діапазоні від 1,5 ГГц до 2,6 ГГц. Основні характеристики системи TDMA специфіковані і запозичені з рекомендацій МСЕ і стандартів ETSI.

Структура мережі абонентського доступу, заснована на устаткуванні TDMA або CDMA, наведена на рисунку 6.13 варіант (а). Це рішення передбачає встановлення однієї БС. Зона обслуговування БС не збігається з межами пристанційної ділянки тієї МС, яка обслуговуватиме мобільні термінали. На рисунку 6.13 показана ситуація, коли зона дії БС, крім МС1, охоплює невеликий фрагмент пристанційної ділянки іншої комутаційної станції. Таким чином, БС обслуговує деяку територію, де є один стільник, в межах якого мікростільники не створюються.

Устаткування, використовуване при реалізації такого сценарію, буде простішим, ніж апаратно-програмні засоби, орієнтовані на класичну стільникову технологію. Але мобільність терміналу обмежена зоною обслуговування БС. Слід підкреслити, що іноді мобільність терміналу буде обмежена ще меншою територією. Як приклад можна привести ситуацію, характерну для сільського зв'язку: двопроводові локальні мережі під'єднуються до концентратора, який через системи TDMA або CDMA з'єднується з МС. Враховуючи всі ці міркування, на рисунку 6.13 даному варіанту приписані мінімальні рівні мобільності та складності.

Варіант (б) на рисунку 6.13 ілюструє принципи створення стільникової структури в межах пристанційної ділянки МС. Таке рішення характерне для стандарту DECT, розробленого ETSI. У нашому прикладі показані п'ять БС, створюючі мікростільники. Для того, щоб підкреслити цей факт, кожна БС відмічена буквою "т" (скорочення від слів "Micro cell"). Для території, обслуговуваної БС5, наведений приклад створення чотирьох пікочарунок.

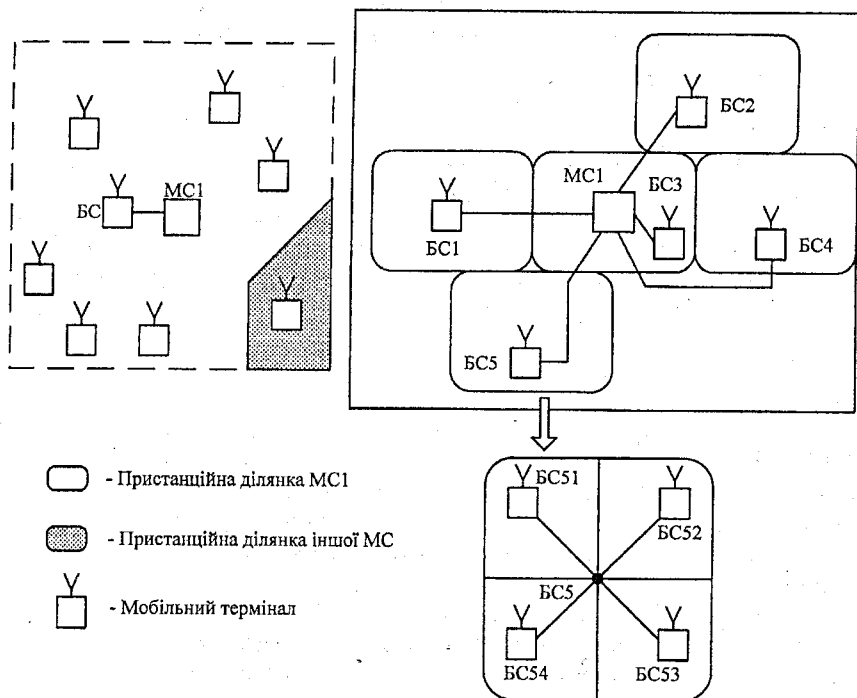

Рисунок 6.13 – Дві моделі мережі абонентського доступу

Розміри макро-, мікро- і пікочарунок визначаються декількома чинниками: потужністю відповідних БС, поверхневою щільністю розміщення потенційних абонентів і рядом інших показників. Мікростільники розраховані на майданчики радіусом від 60 до 600 метрів, а для пікочарунок радіус обслуговування лежить в діапазоні від 6 до 60 метрів. Інколи розміри пікочарунок визначаються радіусом від 10 до 100 метрів, а для мікростільників – від 0,1 до 1 кілометра; макростільники покривають територію радіусом від 1 до 35 кілометрів. Така мережа абонентського доступу підтримує високий рівень мобільності терміналу, але вона складніша, ніж структура, розглянута раніше (системи TDMA або CDMA). Це відображено на рисунку 6.12 при забарвленні стрілок, що характеризують рівні мобільності і складності, властиві системі DECT і подібним стандартам.

Специфікації DECT містять докладну інформацію, що стосується різних аспектів цієї системи безпроводового доступу.

Розробку стандарту DECT стимулювала ситуація, що склалася на телекомунікаційному ринку розвинених європейських країн. Назріла

необхідність уніфікації радіотехнічних засобів, використовуваних в національних мережах країн Європи, що було вигідне всім учасникам телекомунікаційного ринку.

Переваги DECT полягають, на думку розробників цього стандарту, в такому:

- ефективне рішення багатьох проблем оператора за рахунок використання уніфікованих технічних засобів;

- можливість створення безпроводового зв'язку на території з дуже високою поверхневою щільністю розміщення абонентів, на два порядки (і навіть більше) перевищуючі величини, властиві стільниковим мережам;

- гнучка адаптація системи до різних вимог, що виникають у абонентів;

- можливість введення нових послуг і/або створення альтернативної мережі абонентського доступу.

Для стандарту DECT виділений спектр частот в діапазоні 1880 МГц – 1900 МГц; число несучих 10. Максимальна потужність передавання складає 250 мВт. Передавання мови здійснюється із швидкістю 32 кбіт/с відповідно до принципів, висловлених в рекомендації МСЕ G.726. Для користувачів ЦМЮ виділяються ресурси, необхідні для інтерфейсу із структурою доступу 2B+D.

Ідеологія DECT може використовуватися в багатьох видах систем електрозв'язку. Вона може ефективно застосовуватися і в простих безпроводових (cordless) терміналах, і в складніших системах розподілення інформації, прикладом яких можуть служити безпроводові УПАТС (Wireless PABX).

6.6 Інтеграція стаціонарних і мобільних мереж зв'язку

Процес такої інтеграції останнім часом все частіше називають конвергенцією мереж. Можна виділити ряд дуже важливих аспектів в інтеграції стаціонарних і мобільних мереж зв'язку. Обмежимося лише тими, які істотні з точки зору побудови мереж абонентського доступу. Така постановка проблеми дозволяє акцентувати основну увагу на двох задачах.

Розробку найвірогідніших сценаріїв, за якими протікатимуть інтеграційні процеси, можна впевнено назвати першою задачею. Спершу необхідно з'ясувати кінцеву мету, до якої веде інтеграція стаціонарних і мобільних мереж зв'язку. Безперечно те, що радіотехнічні засоби будуть здатні, в досяжній перспективі, підтримувати високі швидкості передавання інформації – на рівні сотень Мбіт/с і навіть декількох Гбіт/с. Також очевидно, що тільки радіотехнічні засоби забезпечать функції, що стосуються мобільності терміналу і, сумісно із стаціонарним

устаткуванням, персональної мобільності. Але безпроводові технології ніколи не витіснять повністю стаціонарне устаткування, хоча помітно скоротять сферу його використання, особливо в мережах абонентського доступу.

Найвірогідніший сценарій інтеграції стаціонарних і мобільних засобів у межах мережі абонентського доступу полягатиме в такому. По-перше, встановиться розумний оптимум між проводовими і радіотехнічними засобами, використовуваними в цій мережі (безумовно, оптимум не буде однаковим для різних мереж абонентського доступу). По-друге, апаратні і – що більш істотно – програмні засоби, використовувані в стаціонарних і мобільних мережах, будуть максимально уніфіковані. Іншими словами інтеграційний процес буде здійснений на інтелектуальній платформі. І, по-третє, технічна експлуатація устаткування, використовуваного в мережах абонентського доступу, незалежно від середовища розповсюдження сигналів, здійснюватиметься єдиною системою.

Як друга задача можна назвати розробку методики планування мережі абонентського доступу. Таке твердження може показатися наївним через те, що ще не до кінця зрозумілі вимоги абонентів, які будуть висунуті до перспективних стаціонарних і мобільних мереж. Проте в подібних ситуаціях є певні переваги. Зокрема, розробку двох методик планування, орієнтованих на стаціонарні і мобільні мережі, можна проводити так, щоб врахувати основні, вже очевидні, рішення, обумовлені процесом конвергенції в телекомунікаційній системі XXI століття.

Контрольні запитання

1. Які переваги та недоліки безпроводових систем?
2. Навести напрямки розвитку сучасних безпроводових систем.
3. Пояснити принцип функціонування технології WLL.
4. Вказати можливі методи застосування технології WLL.
5. Який принцип функціонування мережі абонентського доступу за технологією LMDS?
6. Навести структуру системи технології LMDS.
7. Дати порівняльну характеристику існуючим стандартам стільникового зв'язку.
8. У чому полягають основні переваги стандарту DECT?
9. Навести розміри макро-, мікро- і пікочарунок.
10. У чому полягають особливості інтеграції стаціонарних і мобільних телекомунікаційних мереж?

ЛІТЕРАТУРА

1. Соколов Н.А. Сети абонентского доступа М.: „Ентер”, 2004.– 254с.
2. Городская телефонная связь: Справочник/ Б.З. Берлин, А.С. Брискер, Л.С. Васильева и др.; Под ред. А.С. Брискера и К.П. Мельникова – М.: Радио и связь, 1987. – 280с.
3. Денисьева О.М. Цифровые системы передачи для абонентских линий // Вестник связи - №9. – 1995. – С. 37-38.
4. Соколов Н.А. Эволюция городских телефонных сетей. – Пермь: ИТОО „Книга”, 1994. – 375с.
5. Гроднев И.И., Верник С.М., Кочановский Л.Н. Линии связи. – М.: Радио и связь, 1995 – 488с.
6. Судовцев В.А., Судовцев А.В. Терминология в электросвязи. – М.: Радио и связь, 1994.– 160с.
7. Давидов Т.Э., Рогинский В.П., Толчан А.Я. Сети электросвязи. – М.: Связь, 1977. – 360 с.
8. Смолянский М.Э. Проектирование линейных сооружений ГТС. – М.: Радио и связь, 1989. – 176 с.
9. Дубровский Э.П. Канализационно-кабельные сооружения связи. – М.: Высшая школа, 1991.– 320 с.
10. Овсянников А.И., Колесников В.А., Цибулин М.К. Основы проектирования сооружений связи: Учебное пособие для вузов. – М.: Радио и связь, 1991. – 232 с.
11. Владимиров В.В., Фомин И.А. Основы районного планирования. – М.: Высшая школа, 1995. – 224 с.
12. Квазиэлектронные и электронные АТС / М.Ф. Лутов, М.А. Жарков, П.А. Юнаков – 2-е издание, перераб. и доп. – М.: Радио и связь, 1988. – 264с.
13. Стеклов В.К., Беркман Л.И. Проектування телекомунікаційних мереж: Підр. для вузів / Під ред. В.К. Стеклова. – К.: Техніка, 2002 – 792с.
14. Кириллов В.И. Многоканальные системы передачи: Учебник для вузов.– М.: Новое знание, 2002. – 751 с.
15. Иванов А.Б. Контроль соответствия в телекоммуникациях и связи. – М.: САЙРУС СИСТЕМС, 2000. – 375 с.
16. Стеклов В.К., Беркман Л.Н. Телекомунікаційні мережі: Підр. для вузів. – К.: Техніка, 2001. – 392с.
17. Цифровая связь: Справочник / И. П. Панфилов, В.К. Стеклов, М.Л. Бирюков и др.; Под ред. В.К. Стеклова. – К.: Техніка, 1992. – 230 с.
18. Цифровая сельская связь./ И.В. Ситняковский, В.И. Мейкман, Б.Н. Маслицкий; Под ред. М.Д.Венедиктова. М.: Радио и связь, 1994. – 248 с.

Навчальне видання

Геннадій Григорович Бортник,
Олександр Володимирович Стальченко,
Віктор Феодосійович Яблонський

Мережі доступу

Навчальний посібник

Оригінал-макет підготовлено авторами

Редактор О.Д. Скалоцька

Науково-методичний відділ ВНТУ
Свідоцтво Держкомінформу України
серія ДК № 746 від 25.12.2001
21021, м.Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, ВНТУ

Підписано до друку 28.04.2007 р.
Формат 29.7x42¹/₄
Друк різнографічний
Тираж 75 прим.
Зам № 2007-076

Гарнітура Times New Roman
Папір офсетний
Ум.друк.арк. 7.88

Віддруковано в комп'ютерному інформаційно-видавничому центрі
Вінницького національного технічного університету
Свідоцтво Держкомінформу України
серія ДК № 746 від 25.12.2001
21021, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, ВНТУ